

JE POHODLNĚJŠÍ VĚŘIT LŽÍM A HLOUPOSTI ZKORUMPOVANÝCH POLITIKŮ NEŽ HÁJIT SPRÁVEDLNOST A HLEDAT PRAVDU!

„Proletáři všech zemí, spojte se!“

DIALOG

OTÁZKY * ODPOVĚDI
KOMUNISTICKÝ LIST

ČÍSLO 390

ZÁŘÍ 2025

ROČNÍK 36

ŠÍŘENÍ VÍTANO

A jaké jsou přílohy v dnešním Dialogu?

Příloha č. 1 - s. 28

"Nádherná Amerika XII."

Příloha č. 2 - s. 36

"Socialismus a více než třicet let
obnoveného kapitalismu - V."

Příloha č. 3 - s. 40

"Moudra z pražských konferencí"

Příloha č. 4 - s. 45

"Bylo v Dialogu"

Příloha č. 5 - s. 47

"Politická zpráva Zjuganova na sjezdu KSČM"

Vážené soudružky, vážení soudruzi, hnutí Stačilo! ve čtvrtek 17. července 2025 na jednání předsednictva stvrdilo memorandum o spolupráci se SOCDEM.

Jedná se o pátou politickou stranu (po SD SN, ČSNS, Moravanech a samozřejmě KSČM), která se rozhodla vzdát vlastní kandidatury a připojit se k autentické levicové frontě proti Fialově vládě.

Je to de facto poprvé v novodobé historii, kdy se nám podařilo spojit levici pod jednu střechu. Sociální demokraté budou zastoupeni na kandidátkách v každém kraji - v průměru po 2-3 zástupcích. Chtěla bych velmi poděkovat všem členům a členkám KSČM, kteří nehleděli na osobní

Do sněmovny s odborníky za zády

předsedkyní strany, v jejímž lůně jsou (nejen) tito skvělí lidé.

Věřím, že s Vaší pomocí se nám tímto krokem ještě více podaří upevnit pozici obrozené levice a zároveň nalézt nové posily na boje, jenž nás v brzké době čekají. Třeba už v komunálních volbách, které nám klepou na dveře.

Děkuji za všechnu vaši práci! A věřte, že to, co jsem vám slíbila, tedy vstup do Sněmovny hlavní branou, je na dosah.

Praha, 18. července 2025

Vaše **Kateřina Konečná**

Volíme „STAČILO!“

Několik dní a bude tu měsíc září. Měsíc aktivizace politických stran a hnutí, které budou soutěžit mezi sebou o získání co největšího počtu voličů. Je to období personální změny země v rámci systému standardní demokracie zakotvené v anglosaské mocenské struktuře.

Je plno nadějí a pochybností, do jaké míry vykročí Poslanecká sněmovna parlamentu skutečně k realizaci zájmu občanů České republiky.

SPOLU, STAN a PIRÁTI hřímají nutností důsledného zakotvení politického systému v západních strukturách Evropské unie a NATO bez možnosti nabídnout občanům možnost referenda, ve kterém by občané sami vyslovili svobodně svůj názor, do jaké míry Green Deal se svými ničujícími ekonomickými důsledky odpovídá reálné potřebě života na naší planetě a do jaké míry je Severoatlantická aliance připravena zajistit mír v Evropě.

Hlavní aspirant na vítěze ve volbách je k onomu referendu odmítavý?! Skutečně, ANO zatížené svými subjektivními zájmy nepripouští možnost, aby se veřejnost mohla vyslovit k tomu, jak vnímá politiku Evropské unie vůči ekonomickému a sociálnímu údělu svých občanů a politické orientaci všemi azimuty.

Dosavadní vládní koalice i s pirátskou stranou obtížně obhajují své

nekvalitní vládnutí v posledních čtyřech letech. To pravděpodobně přispělo i k tomu, aby se hnutí „STAČILO!“ mohlo stát volebním uskupením reálných levicových sil.

Domnívám se, že probuzení většiny v SOCDEM umožnilo rozhodný a racionální krok návratu k tradiční levicové politice této strany, což vyústilo v jejímu příklonu k hnutí „STAČILO!“ To dává větší naději na úspěch levicových voličů, podporujících možnost vstupu „STAČILO!“ do Poslanecké sněmovny.

Nyní není rozhodující, zda bude přijato do vládního uskupení. Rozhodující je jeho možnost prosazovat v dolní komoře Parlamentu ČR názory a postoje ku prospěchu lidí práce, kterým nezbyvá nic jiného než prodávat svou pracovní sílu.

Půjde také o to, že to bude naděje pro posílení hlasu sociální, ekonomické i právní spravedlnosti, míru a orientace země všemi azimuty v Parlamentu ČR. Jinak řečeno, snažit se směřovat Českou republiku ke spolupráci národů a států, nikoliv k jejich nevráživosti.

Je nyní na voličích, do jaké míry si uvědomí, že volbou hnutí STAČILO! umožní zmírnit složitou situaci v zemi a nepripustí, aby progresivistické politické strany ovládly politiku u nás v dalším období života země.

Rudolf Košťál

26. 8. 2025

Proč volit "Stačilo!"

Zavázali byste si oči a snědli,
čím vás někdo nakrmí?

Ne ?

Přestaňte se tedy nechat
ovlivňovat médii.

Včera večer jsem si sedla k internetu. Poprvé po dlouhé době jsem měla chvíli klidu. Jedno dítě na táboře, druhé na jiném jako vedoucí... A tak jsem se začala do komentářů pod příspěvkem, kde se řešilo zadržení čtyř českých občanů v Lotyšsku, konkrétně členů KSČM, kteří se vydali do Ruska.

Nešlo o to, že to byli Češi. Šlo o to, že to byli komunisté. A to stačilo. Stačilo to na to, aby se rozpoutala vlna nenávisti, udávání, škodolibosti a morální nadřazenosti.

Lidi tleskali Lotyšsku, že „zasáhlo“. A já si jen říkala, kde jsme to proboha skončili?

Cestování do rizikových zemí dnes dělá spousta lidí. Někdo jede do Afriky, jiný do válkou zmítané země, další do Ruska. Každý má své důvody. Riziko je součástí svobody. Ale tady nejde o Rusko. Jde o to, že to byli komunisté.

A to se v téhle nové ideologii neodpouští.

Připomnělo mi to dobu, kterou jsem nezažila, ale znám ji z filmů, z vyprávění.

Dobu, kdy soused udával souseda. Kdy se lidé chtěli zavděčit mocným, i kdyby to mělo stát život toho, se kterým včera seděli u stolu.

Dnes je to stejné. Jen místo hnědé uniformy nosí tito udavači mikinu s nápisem „liberální demokrat“. Jsou bezpáteří, přízřebiví, ochotní zradit kohokoliv pro lajky, pro pocit, že jsou na „té správné straně“.

Je mi z nich zle.

Je mi zle z těch, co píšou nenávistné komentáře, a přitom sami nezažili nic z doby, kterou tak horlivě odsuzují. Jsou to děti masmédií, vychované na manipulaci, na obrazu nepřítele, který je třeba nenávidět, protože to „se říká“.

A naše vláda? Ta v tom jede naplno. Podporuje banderovce, koketuje s fašismem, vymazává vlastní historii. Přepisuje dějiny, ničí vztahy, likviduje zemi.

Vzpomínáte na Rakušanovo strašení Ruskem? Na jeho šmírování a zastrašování?

Rusko nestojí o náš stát plný udavačů.

Nemáme průmysl, nemáme potravinovou soběstačnost, nemáme ani hrdost. Jen zbytky společnosti, která se rozpadá zevnitř.

Nevadí mi, že někdo cestuje do Ruska. Vadí mi, že se u nás znovu udává. Vadí mi, že místo myšlení lidé lynčují. Vadí mi, že místo odvahy vládne zbabělost a pokrytectví.

Jsme národ, který prošel tolikrát peklem, okupacemi, pokusy o vyhlazení, útiskem. Měli bychom mít v sobě stopy odvahy, cti, solidarity...

A místo toho? Plazíme se.

Stydím se!

Stydím se za ty, kteří podepsali děkovaný dopis do Lotyšska.

Stydím se za vládu, která ničí naši zemi.

Stydím se za ty, kteří se jim klaní a tvrdí, že je to v pořádku.

Nesoudím lidi podle ideologie. Soudím je podle činů.

A tihle čtyři? To byli turisté. Možná s jinými názory než vy. Ale to neznamená, že zaslouží vězení, šikanu, výsměch.

Co odsuzuju já, je fašismus.

Co odsuzuju, je progresivní totalita.

Co odsuzuju, je tohle nové udavačství, které se vzbudilo v době covidové.

Proto říkám nahlas, že v říjnu s tím musíme něco udělat. Protože jestli ne, zničí to nás.

A vy, co píšete o komunismu, o odboji, o zradě?

Podívejte se na sebe.

Jste zamrzlí v minulosti, ale přitom ji vůbec neznáte. Komunismus se stal jen nálepkou, kterou házíte po těch, kdo si dovolí bránit lidské hodnoty, národní zájmy a zdravý rozum.

Ale nadávat někomu do komunistů jen proto, že nepodporuje současnou vládu a nebojí se říct svůj názor, je stejná ubohost jako udávat.

Stejná nízkost jako tleskat těm, kdo udávají a podporují zlo.

Komunismus je součástí naší historie. A historie tu není proto, abychom ji překrucovali nebo zneužívali, ale abychom se z ní poučili.

A místo toho, abychom tvořili lepší budoucnost, jsme si nechali vnutit nový druh nenávisti. Nenávist proti všem, kdo nepatří do stáda.

Ale čemu se vlastně dívím?

Máme takovou vládu, jakou jsme si zvolili. Vládu, která dusí vlastní národ, vládu, která popírá zdravý rozum, vládu, která šíří strach a rozdělení.

A máme takové občany, jaké jsme si dovolili zformovat – lidi bez vlastního úsudku, bez páteře, zato s plnými ústy morálky a prázdným srdcem.

A přesto...

Já budu ten, kdo bude chránit slabé. Kdo nebude mlčet.

A v tom se od vás vždycky budu lišit.

A víte co?

To celé vlastně nevypovídá vůbec nic o těch čtyřech, kteří jeli do Ruska.

Nevypovídá to nic o komunistech, o národovcích, o těch, co mají jiný názor než vy.

Nevypovídá to ani o mně.

To vypovídá o vás.

O tom, že jste frustrovaní. Že se bojíte jinakosti.

O tom, že vám propaganda nahradila svědomí.

O tom, že místo odvahy raději útočíte. Místo dialogu nadáváte. Místo pochopení lynčujete.

Vy jste problém.

Vy, kdo se smějete cizímu neštěstí.

Vy, kdo udáváte souseda, protože nesdílí vaši víru v jednu správnou ideologii.

Vy, kdo potřebujete nálepkovat, ponižovat, umlčovat.

To není hrdinství.

To je jen jiná forma zbabělosti.

Až se příště rozhodnete napsat „komunisto!“, „dezoláto!“, „proruský agente!“... zkuste se nejdřív podívat do zrcadla.

A možná zjistíte, že vám nevadí ani tolik oni nebo já, jako to, co vám zrcadlíme.

Petra Rédová,

kandidátka hnutí **"Stačilo!"** do Poslanecké sněmovny PČR

<https://www.facebook.com/redova.petra>

Ještě k těm čtyřem zadrženým

Kdo jiný než právě levice, má razit humaní, racionální a udržitelnou alternativu? Takovou redistribuci práce, která ji zajistí všem... a úměrně tomu zkrátí pracovní dobu. Aby pak vyšší produktivita živila i sféry, které jsou hanebně poddimenzované. Jak v péči o lidi s hendikepy či na sklonku života, tak nabídkou novému penzu volného času... Říká v našem rozhovoru mimo jiné historik a politolog PhDr. Josef Skála, CSc.

Sloviský neomarxistický filozof Slavoj Žižek kdysi tvrdil: „Sejdeme se v komunismu nebo v pekle!“

Znamená současná situace u nás, že už nastala ta druhá varianta?

Slavoj je unikátní provokatér. Tuhle pecku vypálil na kamery BBC. Je to už minimálně deset let. Teď to jde s kapitalismem z kopce ještě víc. Žalostná je už úroveň papalášů. Rekordy láme „nadvýroba kapitálu“, řečeno s Marxem. Dříve z té pasti unikali na nové trhy. „Globalizací“ si nouzový východ zasypal. Byla i dezercí za lacinou prací. Západ si uhnal nevídanou deindustrializací. Následky to má tektonické. Masu kapitálu – a kupní sílu jeho lidských zdrojů – dělí rekordní propast. Čím méně se mamon množí přes reálné zboží, tím víc to dohání „virtuálně“. Chapadly finanční alchymie. Zločiny bílých límečků. Mamutí defraudací veřejných financí. A tedy „podnikáním“ už jenom v uvozovkách. Protože čistě na cizí riziko a cizí dluh. A stále víc i zády ke všem lidským potřebám.

Mění se i někdejší „periferie“. Své zdroje už nechce prodávat pod cenou. Většinu skutečných hodnot vyrábí sama. Je dravým rivalem na poli inovací. Sedí na většině darů

přírody. Má na své straně i garanty jaderné parity. Čím méně renty, tu inkasují západní „elity“, tím víc ta kasta degeneruje.

Láskou k bližnímu nestrádala nikdy. Dřív ale soutěžila i v rozvoji. Už neumí ani to. Kde mívá předmostí pokrok, bují destrukce. K čemu ta „elita“ ještě je? Kolik z ní ještě padá – skutečně přidané hodnoty? A kolik – úpadku a zkázy? Stáhne s sebou i nás? Stihneme utéct dopředu, dokud je čas? Slavoj má svatou pravdu.

S tím „neomarxismem“ to ale neberu. Je to jen práskaný „deep fake“.

Zadání sleduje dvojí.

Prvým je PíAR pro kukaččí vejce, snášená do řad levice. Marxovi rozumí jako koza petrželi. Umí jen „levou“ kamufláž na liberální moudra. A tedy ani nic sku-

tečně „neo“. Erár je pase jako krysaře, mající levici zbavit kompasu – a ty, komu tah na branku nechybí, odrovnat jako „dogmatiky“ a „stalinisty“. Doba však přeje i jiné módě.

Ta za „neomarxisty“ označuje západní

Stihneme utéct dopředu, dokud je čas?

papaláše, jejichž rating se hrozivě propadá. Aby se vše, zač jich lidé mají plné zuby, jevílo jako dílo „zaklenuých marxistů“, co se pokoutně prodrali až do mocenských špiček. A aby i tak bizarní žvást pomohl udržet při životě jinou mrákotu – že to chce ještě „víc kapitalismu“. Slavoj, ač marxista jen napůl, s tím nemá společného zhora nic.

Proč současná česká levice prodala sama sebe a své voliče? A co za to došla?

Sebepoškozování levice trvá už desítky let. Stačilo nasekat i jiné přešlapy. Společný základ mají i ty. Tkví v macešském vztahu k naší klíčové devíze. K závazku nabízet jasnou alternativu. Razit vyšší společenskou racionalitu než samoděržaví zisku na cizí úkor. Dokud to levice zvládala, byla na dlouhém a přesvědčivém vzestupu. A nejen nadílou sociální

toč mající vracet ty samé tváře do postů placených štědře státem. Levici to degradovalo na jejich bezplatný servis. Co jí dřív dávalo energii, skomírá na vedlejší koleji: vášnivě diskuse, kudy dál; jak rozšiřovat akční rádius; čím stupňovat argumentační tlak – a jak tím vybavit i členy a příznavce napříč zemí. Levý pól to uzamklo v „provozu“ nudné rutiny. Většinu nových členů odradila za pár let, ba měsíců. Kdy to levici vytlačí i z parlamentu, bylo jen otázkou času.

Stačilo! je pokusem o comeback v krajně překerní situaci. Stabilní vzestup přinese jen dalekosáhlejší obrat. Jediná živá voda na náš emancipační potenciál. Obnova intelektuální převahy tváří v tvář sílící krizi. Schopnosti obnažit její kořeny až v tom, jak drhne sama reprodukce kapitálu. Čím vším to mrzačí už dnešní poměry – a těm zítřejším ublíží ještě víc. Jen na tom lze znovu stavět vlastní alternativu. Drtit iluze, že stačí vyměnit pár ministrů a paragrafů. **Nabízet skutečná řešení všeho, s čím si „elity“ neví rady.** Dneska už leží jen směrem mířícím až k samým hranicím kapitalismu. Zvládnou je jediné průlomové veřejné moci všude tam, kde kapitál selhává nebo se chová neurvale. **Tomu je potřeba dát křídla. Ne v poloze náměsíčných „vizí“ visících mimo**

prostor a čas, ale cestovních map – k energetické a potravinové bezpečnosti; k bydlení pro lidi s běžným příjmem; k návratu do průmyslové Champions' League v dresu suverénního hráče – i obnově ostatních pilířů naší suverenity a prosperity.

Od koryt duní říkanka, že levice umí „jen přerodět“. Vytvářet hodnoty prý dokáže jen mamon z cizí práce. Kapitalismus

na druhý pokus to vyvrací nadoraz. Tím víc může levice skórovat na poli, kde promluví z duše skoro všem.

Otázka otázek zní prostě: **Kdo a jak obnoví zdroje naší důstojné obživy a svébytného rozvoje?** Zatím ji bereme obloukem i zleva – s čestnou výjimkou pár solitérů. Až to napravíme, náš vliv i okruh spojenců to znásobí. Zvláště přestanou-li se odevzdávat bez boje i další témata, jejichž váha dramaticky roste. Jedno z nich zviditelnil i John Maynard Keynes, ikona erární teorie.

Dokonce už v eseji, vydané před víc než sto lety. Pokrok techniky, stojí v ní, umožní zkrátit pracovní dobu na čtyři hodiny už do konce 20. století. Mezitím tu je i umělá inteligence, nahrazující lid-

Josef Skála
historik

Morální žumpa a zbabělci u koryt

skou práci ještě mnohem víc. Ochočil si ji „kapitalismus dohledu“. Okupuje digitální sféru i naše soukromí. Anonymně, o to však dotěrněji ovlivňuje kognitivní funkce, potřeby i cíle. Keynesovi nejde naproti ani na trhu práce. Většinou lidí ji hrozí vzít už během pár let. A jiné ždímat „od nevidím do nevidím“. Klidně až na práh „vyhoření“.

Kdo jiný než právě levice, má razit humánní, racionální a udržitelnou alternativu? Takovou redistribuci práce, která ji zajistí všem ...a úměrně tomu zkrátí pracovní dobu. Aby pak vyšší produktivita živila i sféry, které jsou hanebně poddimenzované. Jak v péči o lidi s hendikepy či na sklonku života, tak nabídkou novému penzu volného času. Takovou, co bude kultivovat osobní rozvoj i jeho produktivní uplatnění – a neutralizovat svody destruktivní prázdnoty. Kdy hodíme rukavici demagogii, již si „elity“ ochočily téma zachování přírody? A demaskujeme celý parazitní tunel, kterým nás rabuje jako spotřebitele i jako daňové poplatníky? A všechna ekologická darebáctví a zločiny, v nichž nemá konkurenta sama „high society“?

Tím víc to chce i ucelenou alternativu nabízející řešení pro produkční, dopravní i ostatní sféry, jež budou skutečně vstřícná k přírodě i lidem. Dlužíme ji i ostatním ohniskům civilizační krize. Jinak si i jejich analýzu privatizuje šedá kůra, jež drží nakrátko granty a eurokracie.

To hlavní shrnul lakonicky už Bohumír Šmeral: „**Chceme být předvojem nového života.**“ A tedy levicí, která ví, proč je antikapitalistická – a umí to suverénně vysvětlit i promítnout do všeho, co dělá. Optika mající navrch dnes si s tím neví rady. Troufá si mluvit jen o tom, co se dá prosadit už za dnešního poměru sil. Sráželo nás to ke dnu už za klidnějších časů. Za dramát, která se blíží, to hrozí pádem do nicoty. Odvrátí ho jen program, mířící ze slepých ulic doopravdy.

Umění promítat skutečná východiska už do politiky pro „tady a teď“. Ta, co razí jen „kosmetiku“, ztrácí dech. Levice okázale „reformního“ typu může vyprávět. Staniol „změny režimu“ to napraví pramálo. **Ofenzivu, schopnou měnit poměr sil, založí jen dva pilíře: Blok mnohem širšího opozičního spektra a skutečný „předvoj nového života“ na jeho levém křídle.** Jen taková levice nabídne přídavnou hodnotu, jež osloví mlčící většinu a získá vlivné spojení. Čímkoli menším ublíží sobě i lidem, pro něž tu je. Dnes ještě víc než kdykoli dřív.

Je současná vlna militarizace zemí NATO cílem, prostředkem, nebo posledním útokem na zbytky sociálního státu?

Ke smysluplné odpovědi vede jiný úhel pohledu, než jakému dnes podléhá i vět-

šina levice. Tlačí ji k tomu mocenská přesilovka, kterou si dopřává „vítěz studené války“. I nalevo se tak na vše, co od něj pochází, hledí jen prizmatem cílů řízených čistou libovůlí. Jenže v reálu je to seriál „krizového managementu“. Pokusů udržet v chodu a pohromadě systém, jenž ztrácí glanc a sílu.

Skutečně směrodatné otázky tak stojí docela jinak. Je Západ ještě vůbec s to zachovat sociální stát z dob, kdy to byl „nechtěný levoboček socialismu na Východě“? (Řečeno s Ulrichem Beckem, autoritou německé sociologie.) **Má dnešní Západ i jinou možnost, jak oddálit hrozící kolaps, než přechod do režimu „válečné ekonomiky“? Čím jiným než bezuzdnou militarizací, se „elity“ mohou vylhat z třeskuté impotence? Mají po ruce i jinou variantu, jak se udržet u moci, než balanc na hraně války?**

Do hry vstupuje i jiná okolnost. Když Hitler vyrazil na Moskvu, tisíce tamních politiků rukovaly na frontu. Mnozí tam položili život i v sestavě velitelských štábů. Smrti hleděla do tváře i řada pozdějších západních státníků. Hodlá to samé riskovat rozmazlená groteska u dnešních koryt? Mít z „ruské agrese“ vítr doopravdy, pouštěla by si hubu na špacír tak nadutě a bezstarostně? Je „jenom“ obětí vlastní propagandy o Rusku jako pápěří na hliněných nohou? A tedy i hříčkou vlhkého snu, že Rusko nakonec přece jen utahá – a k moci to katapultuje nějakého Jelcina 2.0.? Nebo také propadla sebeklamu, který zradil už Napoleona a Dolfiho s knírkem?

Západu nevládnou ročníky, co ještě zažily světovou válku. Ty dnešní si ji tím snáz pletou se střílečkou na tabletu. Voják v ní mívá klidně i šest životů. Přibývá papalášů, co brali rozum na kolenou nacistických šarží. V tom jsou přirozeně bez viny. Dá se však brát na lehkou váhu i řečnění, které s tím rodokmenem nepadně souzní? Až po eskapády z řad německé vlády, že už neplatí embargo na válčení jinde po světě – ba ani na „zabíjení ruských vojáků“? **Mají snad za to, že verdikty Norimberského tribunálu už neplatí?**

Zohlednit třeba i další moment. Když proti „říši zla“ vyrukoval Reagan, měl v rukou jiné trumfy. Mamutí rentu z „třetího světa“ – a západní průmysl neochromený hrabivým exilem. „Gorby“ se do kapitulace hrnul sám. Západ to nestálo ani bůhvíjaké „sankce“. Těmi, co páchá teď, škodí sám sobě. O to víc řádí „právo“ silnějšího i mezi spojenci. Evropský vazal platí i za americké zbraně dodávané na Ukrajinu. A ještě soutěží v díkůvzdáních, že ho to štěstí potkalo. Koryta nad Vltavou se tetelí blahem, že smí do amerických zbrojovek sypat i mastné zálohy.

„Ředitel zeměkoule“ preferuje evropská válčičtější. Už po víc než sto let. Nás, Čechy, vydala „katastrojka“ napospas i „atlantické Evropě“. Tím víc nám ublíží už sama „válečná ekonomika“. Z násobí následky „grýndýlu“, izolace od levných energií, všech „politicky korektních“ idiotismů. Urychlí propad do dluhové oprátky. Na ráně nebude jen torzo sociálního státu. Direkt z milosti dostane i pahýl ekonomické suverenity. Na koni bude „supí kapitál“, jak si ten mrchožrout říká sám. Přesněji „vulture capital“, je to anglosaský vynález. Tamní mrchožrouti si hlídají vedoucí úlohu i v cupování kořisti. Exekuce jsou to sadistické. Řecko obrali o celé ostrovy a přístavy. O infrastrukturu sítě, letiště a další národní majetky. Země má přesto větší dluh než před náletem supí smečky. U nás má spadeno na ještě tučnější kořist. Oč řidší je renta z „třetího světa“, tím víc to dohání tam, kde velí místním „elitám“. Chapadla válečné ekonomiky a popravicí četa sociálního státu jsou jednovaječná dvojčata.

Za komunistů byl Orwell na indexu a dnes komunisté bojují proti „orwellovské totalitě“. Kdo a jak nám tu vytuneloval demokracii?

Já o Orwellovi vydal knížku už v roce 1984. Anglicky a německy i pro frankfurtský knižní veletrh. Pod názvem *Postřehy a fikce George Orwella* pak vyšla česky. Sám Orwell u nás vychází skutečně až od 90. let. Jako klacek na levici ztrácí dech. Tím víc ten dech nabírá jako diagnóza pozdního kapitalismu. Výzva, které ho vystavil socialismus, měla i vady na kráse. Psychopatii západních „elit“ však držela na uzdě. Teď už se krotit nemusí. Tím víc tunelují i demokracii doopravdy. Volby se scvrkly na arénu, v níž si to rozdává Piár zazobaných rivalů. **Panáci, které rozsazují u koryt, už nejsou ani žádným arbitrem. Už jsou jen maňásky na dálkové ovladače. Závodí v tom, jak se přetrhnout pro velké prachy. Erárními lejstry - i penězovody do státní kasy.**

Mnohem dál, než se dělo doposud, je tak načase vyrazit i na dané téma. Může si kapitalismus, cloumaný degenerací, dovolit demokratickou diskusi? Arénu skutečných alternativ - a ne groteskní atrapy (á la Otázky Václava Moravce)? Mít na to, tak už nám to předvedl. Tlačí to opačným směrem. Předivem existenčního teroru vynucujícího autocenzuru. Tkání digitální cenzury, rozvalenou víc než cokoli dřív. Kýžený efekt to poskytuje jen zčásti. Tím hlučnější je randál o „dezinformaci“. Hybridní válka s pravdou se vede na kšeft.

Daňový poplatník krmí hejna parazitů. Přes státní kasu i fondy Evropské unie. Cenzory, řízené z Bruselu, už sice kráá za slechy i americký Senát. V našem soukromí však šmírují i khaki struktury. A sesta-

vují dokonce černé listiny. Na to, zda smí kašlat na zákon tak nehorázně, se pak raději ptají i písemně. V demokracii by padaly hlav. U nás se strká pod koberec i tak třaskavá aféra. Oficír, velící „strategické komunikaci“, smolí „argumentační“ paskvily. Všem, kdo je nebaští, nadává vztekale do sviní. Má mandát vlády. Spadá i pod prezidentskou kancelář.

Noam Chomsky tomu říká „manufacturing consent“. Ta „výroba souhlasu“ ovšem drhne i v české kotlině. A tak do právních, garantovaných ústavně i mezinárodními pakty, vstupuje arbitrární výklad zákona – a teď už i jeho skandální novela. **Obojí páchá právě to, co si „samet“ rituálně zakázal – kriminalizaci za jiný názor.** Byl to už případ lejstra, vydaného Nejvyšším státním zástupcem v únoru 2022. **Kdokoli odmítne papouškovat, co o Ukrajině hlásá erár, stojí v něm, může to odskákat i basou na několik let.** Šovinistické hysterii nadané vedoucí úlohou to má jistit úplný monopol. Aby zbořila i poslední mosty k východní mocnosti – „na věčné časy a nikdy jinak“. A tím i ke zdrojům a na trh, za něž by restart svébytného rozvoje hledal náhradu jen obtížně. **Nás to má změnit v ještě bez-**

mocnější krmelec Harpagonů, pasovaných na „strategické“ protektory. Sevřít nás v klepetech vazala, který si vlastní zájem zakáže jednou provždy. A nasadí tomu korunu ve frontě na metál. Pro premianta mezi živými štíty, za něž se schová cizí kondotier. Prahne snad právě po tom – i kdokoli „Rusy nemusí“?

Písek do očí sype i novela článku 403 Trestního zákoníku. Naoko hrozí kriminálem jen dědicům prvních křesťanů, trhaných lvy v antickém koloseu. V reálu vydírá každého, komu se nedaří nakukat, že nastal divukrásný „konec dějin“. **Aby se vše, co míří za jeho horizont, dalo stíhat za „podporu a propagaci komunismu“.** Nejde o zlovolnou „konspiraci“. Kdokoli kritizuje třeba jen EU či NATO, může vyprávět už teď. Erár ho ostouzí jako zlotřilého agenta řízeného přímo z Kremlu. Ty tirády duní už roky. Jediný důkaz nepadl dodnes. Bude se jimi zdržovat - aplikace článku 403 TZ? Gumové právo klame tělem. Vydírá každého, kdo nebude „držet ústa a krok“. „Maul halten und weiter dienen,“ řečeno s habsburským domem. Ne v zájmu „slušných lidí“, co se „nemají čeho bát“. Ale proti všemu, co klestí cestu jejich únosnější budoucnosti.

Je to drsná lekce. K sebereflexi vybízí i samotnou levici. Před horory, že tu před Havlem byl hladový koncentrák, uskakuje už skoro čtyři dekády. Čestných výjimek, které se lháři kříží kordy, se zastane jen tu a tam. Většinou chabě a vyhýbavě. Rytíře bez bázně a hany nechá skandalizovat nálepkami, vedle nichž jsou nevinátkem i esesácké šarže. Tím snáz se dějiny, mrzačené k nepoznání, vtloukají i do hlav majících plné zuby dnešních poměrů. Dokud je minulost rukojmím kánonů, psaných na oltář „studené války“, svazuje to ruce celé alternativě. Tím kostrbatěji se propracovává k tomu, na čem záleží především.

Bez pravdy o všem, čím už polidštila svět, se nehne z místa sama levice. K čemu to vede, je k vidění skoro v celé „atlantické“ Evropě. Levice, která už není s to navigovat široká hnutí dopředu, v nich přestává být k rozeznání. A nakonec se pod jejich střechu stulí sama. Za doprovodu blazeovaných komentářů, jak moudře na všechny vyzrála. Tím větší je pak kocovina. A negativní dopad na všechny protiválečné a skutečně demokratické síly.

Josef Skála, rozhovor z 3. srpna 2025

Mnoho jich už zemřelo a ti, kteří jsou stále zde, tak se jim říká ti „starší“. Narodili se ve 40. a 50. letech. Vyrůstali v 50. a 60. letech. Studovali v 60. a 70. letech. Prožili spolu 70. až 90. léta. Vdali se, oženili, a objevovali svět, v 70. až 90. letech. Zažili dobrodružství 80. a 90. let. Přehoupli se do roku 2000. V roce 2010 byli už ti „moudřejší“. A v letech 2020 a později šli dál. Ukázalo se, že prošli „osmi“ různými desetiletími... a dvěma různými stoletími... Dokonce i dvěma různými tisíciletími...

Přešli od telefonu s operátorem v telefonní centrále pro dálkové hovory a placených telefonních budek, k videohovorům po celém světě.

Přešli od černobílých snímků k YouTube, od vinylů k online hudbě, od ručně psaných dopisů na e-mailu a Whats App.

Od živých her v rádiu a černobílé televize, k barevné televizi a poté k HD 3D.

Chodili do videopůjčovny a teď se dívají na Netflix.

Poznali první počítače, děrné štítky, magnetofonové pásky, disky a teď mají gigabajty a megabajty v chytrých telefonech.

Celé dětství nosili kraťasy, potom kalhoty do zvonu a minisukně, boty na jehlách i na platformě, kombi-nezy a modré džíny.

Vyhnuhli se dětské paralýze, meningitidě, obrně, tuberkulóze, prasečí chřipce.

Začínali na šlajfkách...

Měli první kolečkové brusle se 4 kolečky, tříkolku, kolo, moped, auto na benzín

Dnešní senioři

nebo naftu a teď jezdí hybridy nebo elektrickými auty.

Hráli Člověče nezlob se, šachy, dámu, příš, kuličky a monopoly. Teď je tady candy crush na jejich smartphonech.

Hodně četli. Tancovali na zábavách a diskotékách. Jezdili na čundry, na chmel, na brambory a venku si pekli buřty na klacku.

Náboženství spolužáků nebylo předmětem jejich sporů a diskuzí.

Pili vodu ze studny a z kohoutku, limonádu ze skleněných lahví. Zeleninu a ovoce na talíři měli vždy čerstvou.

Ano, hodně toho zažili, ale jaký krásný život měli!

Mohli bychom je popsat jako „bývalé ročníky“, lidi, kteří se narodili v 40. a 50. letech, kteří měli analogové dětství a digitální dospělost.

Měli bychom mluvit o biologické revoluci.

Byli svědky události molekulární biologie. Byly objeveny molekuly života DNA, RNA atd.

Když vidíte vše, co z toho vzešlo: genová terapie, genové otisky prstů a jiné, tak pokrok je ohromující!

Tak nějak ONI „viděli všechno“!

Tato generace doslova žila a byla svědkem daleko více než jakákoliv jiná v každé dimenzi života.

Je to generace, která se doslova přizpůsobila „ZMĚNĚ“.

Velká gratulace této velmi speciální generaci, která navždy zůstane JEDINEČNÁ.

Jsme to my dnešní důchodci, tak už nás nechte na pokoji!

Jak to naše národní obrození vlastně začalo? Inu, první velkou demonstrací na začátku září 2022. Tam jsme si poprvé s plnou vážností uvědomili, že je nás opravdu hodně, že jsme propojeni komunikačními kanály mimo velká média, že jsme schopni si sami udělat propagaci i táhnout za jeden provaz.

Nikdo tenkrát v takový úspěch nevěřil. Tenkrát ve stotisícovém davu uvízla celá řada turistů i libtardů, kteří se přišli vysmát žalostnému hloučku chcemírů a dezolátů a z „obklíčení“ je s brekem vyváděla policie. Velká média to tenkrát vylčela, ale pro nás to byla vzpruha, díky které pak už šlo to, co předtím nikdy nešlo.

Před touto demonstrací jsem dostal desítky a desítky mailů, že se demonstrace nepovede, že z toho nic nebude, že jsme jen malá skupinka proti obrovské mediální mašinérii, zkrátka, že se na to raději máme vykašlat... Den po demonstraci jsem dostal stovky mailů s radami, jak tohoto úspěchu využít.

Výsledek vidíte dnes. Přes všechny dětské nemoci, slepé uličky, přes zhrzelá velká ega, přes hádky i zklamání, nakonec se stalo to, po čem jsme volali. Vlastenecká scéna se sjednotila, byť jinak, než jsme si to tenkrát představovali a milion propadlých hlasů alternativy už tentokrát nepropadne. Jak ve svém filmu o benzínce a antidepresivech řekla Ivanka Svobodová, objevilo se tady něco nového a sebevědomého... Ano, zjistili jsme, že nemusíme poklonkovat ani České televizi, ani Respektu, protože je k ničemu nepotřebujeme. Pokud je možné svolat bez jejich asistence sto tisíc lidí, je možné bez jejich asistence oslovit celou republiku.

Tři roky jsme objížděli zemi, složili jsme maturitu v podobě eurovoleb a krajských voleb, vybudovali podpůrné struktury i vlastní média, propojili jsme se a zkoordinovali a máme i tu špičku ledovce nad hladinou – relevantní politickou sílu, která v příštím volebním období možná ještě nebude motorem, ale rozhodně bude kormidlem. Ti, kdo milují svou vlast, mají koho volit.

Šest velkých demonstrací na Václaváku... u všech jsem byl a na třech jsem i mluvil. K tomu jsem spoluorganizoval zemědělské protesty, „ukradl“ jsem demonstraci odborářům (a obzvláště paní Mazancové), najezdil jsem po českých luzích a há-

jích statisíce kilometrů, napsal víc než tisíc článků, spojil jsem svůj osud se Svatoplukem, Společností pro obranu svobody projevu, Kateřinou Konečnou, Petrem Drulákem, Ilonou Švihlíkovou a mnohými dalšími, ale nejvíc si cením toho, že naše původní moravská parta zůstala pohromadě, přes všechno, co nás během těch tří let potkalo. Postupně se hodně rozšířila, ale takřka nikoho jsme neztratili. Jestli je něco jednota, tak právě tohle. Nikdo nás neprodal a my jsme také nikoho neprodali. Ota, Petra, David, Honzík, Ondra, Banny, Martin, Zbyněk, Jana, Ivan... po celou dobu v jednom šiku, od začátku dodnes.

Kde všechno začalo, tam by to také mělo skončit.

Kruh se uzavírá...

Proto mi prosím dovozte, abych vás všechny pozval na

demonstraci, která se odehraje v sobotu 27. září 2025, týden před volbami. Sejdeme se ve 14 hodin na Malostranském náměstí a půjdeme na Hradčanské náměstí, abychom panu prezidentovi připomněli, že zdrojem veškeré moci v této zemi je lid, a ne jeho protokolář Kolář. Organizuje ji spolek Svatopluk a vystoupí na ní ti, kteří došli až do cíle. Za Svatopluk Petr Drulák, za SPD Ivan David a Jindra Rajchl a za Stačilo! Katka Konečná a moje maličkost. Jana Turoňová a Michal Semín to budou moderovat. Chtěli jste sjednocení, Petr Drulák pro to hodně udělal.

Přijďte všichni. Ale úplně všichni. Tato demonstrace už není o volebních preferencích. To už budete mít dávno vyřešené. Tato demonstrace bude vyvrcholením našeho sebevědomí a praktická ukázka nového národního obrození. Je to demonstrace české cesty, české politiky a českých vlajek. Bude to demonstrace víry ve vlastní síly a víry v českou budoucnost. Demonstrace, že jsme byli před Evropskou unií a budeme i po ní. Demonstrace, že se už nebudeme nikomu líbat ruku ani leštit boty, ale jen si pevně rukama potřásat. Bude to demonstrace v jenom šiku, pod našimi korouhvemi a každý se svým erbem.

Máme spoustu důvodů přijít. Tři roky nás vláčeli bahnem. Tři roky se nám posmívali, lhali o nás a nálepkovali nás. Tři roky nás podceňovali, vylčovali nás a tři roky nás vhněli do války. Čtyři roky máme neschopnou vládu, čtyři roky je na Vnitru Don Vito di Dozimetro, kolem kterého se kupily mrtvoly, čtyři roky sedí ve vládě Jurečka, který juchal na vánočním večírku, zatímco Kozák vraždil, čtyři roky vláda ničí české zemědělství, čtyři roky se zhoršují podmínky ve školství, čtyři roky bačuje na Zamini kinderministr Lipavský, který zničil vztahy s polovinou světa. Čtyři roky Blažek připravoval svou bitcoinovou loupež tisíciletí, čtyři roky lezl Fiala Uršule do brusele.

Máme důvod demonstrovat proti emisním povolenkám pro domácnosti. Máme důvod demonstrovat proti grýndýlu, máme důvod demonstrovat proti válce, máme důvod demonstrovat proti čtyř stům miliardám peněz na zbrojení. Máme důvod demonstrovat proti Řehkovi, který z armády udělal špiclovací klacek na opozici, máme důvod demonstrovat proti předraženým armádním nákupům, batohy počínaje, přes polní kuchyně, Leopardy i houfnice. Máme důvod se ptát na drahé energie, bankovní vyvádění dividend a předražené potraviny v hytlermarketech.

Máme důvod demonstrovat proti zpupnosti lepšolidí, proti oganesjanovským bojůvkám Fialajugend. Máme důvod demonstrovat proti cenzuře a kriminalizaci názorů. Máme důvod demonstrovat proti dvojímu metru vyšetřovatelů i justice. Máme důvod demonstrovat proti žalobám, které na nás chystá kvintesence evropských hodnot, strana Volt.

Přijďte jim ukázat, že za týden jim jejich klondajk skončí! Přijďte jim ukázat, že nezemřela Vlast v našich srdcích a že český národ ještě neřekl poslední slovo! A při trošce štěstí už bude třeba po válce...

Vidlák, 8. srpna 2025

Nejdříve několik čísel

V parlamentních volbách 30. září 2023 zvítězil SMER se ziskem 22,94 % hlasů. Následovalo Progresívne Slovensko – 17,96 %, Hlas – 14,7 %, OĽaNO – 8,89 %, KDĽH – 6,82 %, SaS – 6,32 a SNS – 5,62 % (těsně pod čarou skočila Republika se 4,75 % hlasů)

Komunistická strana Slovenska dlouho jednala s Andrejem Dankem o účasti na kandidátce SNS. Pro byla Huliakova Národní koalícia i Račačovského Slovenský patriot (*Miroslav byl europoslancem a nyní*

od března je poslancem NR, jeho otec Peter byl příslušníkem 1. čs. armádního sboru), proti se postavila Tarabova krajně pravicová strana Život – národní strana (*Taraba je dnes ministrem životního prostředí*) => ještě na sjezdu KSS koncem května 2023 to vypadalo, že se objeví na společné kandidátce

Postupně se preference začaly měnit. Mírně v neprospěch SMERU. V průzkumech různých agentur získává SMER mezi 19 až 21 %, PS Michala Šimečky jej předstihla a má preference mezi 21 až 22 %, následují Hlas Matúša Šutaj-Eštočka – 8,5 / 12 %, Republika Milana Uhríka – 7,3 / 9,3 %, Slovensko Igora Matoviče – 7,3 / 8,8 %, KDĽH Milana Majerského – okolo 7,5 %, SaS Braňo Gröhlinga blízko 7 % a pod čarou následují Demokrati Jaroslava Naďa – okolo 4,5 % a SNS Andreja Danka – okolo 4 procent

Do veřejného života promluvil atentát na Roberta Fica 15. května 2024 v Handlové. Byl to produkt nenávislné atmosféry, kterou proti premiérovi rozpoutala opozice, za asistence některých neziskovců, médií a lidí z kultury, třeba za účasti našeho I. Trojana či B. Polívky.

V náladách společnosti sílí protiválečné a proruské nálady, které byly a jsou na Slovensku zřetelně silnější než u nás.

Přítomná je také nostalgie po minulém režimu. 56 % Slováků si myslí, že se dnes žije hůře, než za socialismu a více než dvě třetiny respondentů označuje dnešní dobu za těžkou. Dokládají to i data Eurostatu, podle nichž je čistá reálná mzda v paritě kupní síly na Slovensku nejnižší v Evropské unii.

Průměrný roční výdělek v roce 2024 činil 16 784 euro, což je 58 % průměru EU. Jen o něco více v roce 2024 vydělával občan Lotyšsko – 17 734, Chorvatsko – 18 481 anebo Bulharsko – 18 481 eur, přičemž v Bulharsku jsou ceny zboží a služeb nižší.

Připomeňme ještě Polsko, kde průměrná čistá mzda činila 23 897 euro a obecný rozvoj je vidět ve většině oblastí ekonomiky i sociální sféry, nejvíce

v rozvoji silniční a železniční infrastruktury, cestovního ruchu, ochraně zemědělství i energetiky.

Ten rozdíl je stále patrnější i ve srovnání s Českou republikou. Důvod je jednoduchý. Polské vlády činí veškerá rozhodnutí s ohledem na polský národní zájem!

Slovensku můžeme závidět alespoň ceny energií a pitné vody, které jsou zhruba poloviční oproti našim.

A když jsem zmiňoval problémová místa, pak nutno zmínit i fakt, že na Sloven-

hy s D. Trumpem. Koneckonců mu nahrává i to, že postoj obyvatelstva k Ukrajině a zbrojení se mění.

Pozice Fica ve vlastní straně je pevná, strana je stabilní, bez odstředivých tendencí, které si zažili koaliční partneři. Hrozbou mu nejsou ani veteráni SDĽ – Peter Weiss (bývalý vědecký tajemník ÚML ÚV KSS a předseda ZO KSS na ÚML, dnes komentátor Práva) či Boris Zala, kteří přešli na stranu opozice, anebo Brigita Schmögnerová, která si zachovává neutrální pozici (velmi cennou roli naopak sehrává europoslanec Ľuboš Blaha).

Hlasu i SNS odskočili poslanci, ale Fico je „umravnil“ funkcemi (Huliak, Migal) a je relativní klid. Na jak dlouho, se uvidí.

Koalice zdaleka není dokonalá, ale byla jediná možná. **Rozdílů jsou jak v zahraničně-politických otázkách, tak ekonomických, sociálních a kulturně-etických.**

Šutaj-Eštočok je lepší a spolehlivější partner, než byl Pelle, ale má ve straně „sluniečkárov“ (Drucker), od kterých lze čekat ledacos.

Danko komplikuje atmosféru ne z důvodů ideologických, ale mocenských. Rozpadl se mu klub, přišel o ministra, nemá nic... Jeho počínání má mnohdy operetní nádech, ale jeho návrhy bývají správné, leč mnohdy obtížně naplnitelné.

Fico občas vytáhne kartu **předčasných voleb, ale objektivně na nich nemá nikdo z koalice zájem**, proto i napínání svalů má vždy své hranice. Snad jen Fico by získal stabilnějšího partnera - Republiku, ale strhnul by se poprask. Koalici stmeluje samo vládnutí a riziko nástupu opozice k moci.

Opozice je sice hlasitá a pestrobarevná, ale NEMÁ LÍDRA! Stávající lídři – Šimečka (PS), Majerský (KDĽH), Gröhling (SaS) či Matovič (Slovensko) – nemají **politickou bonitu**, jako dříve třeba Čarnogurský, Sulík či Dzurinda. Ve stranách sice číhají A. Hlina v KDĽH, Marián Viskupič v SaS či Martin Dubéci v PS, ale zatím nepřišel jejich čas.

Opozice **nemá lídra, ale má silné donátory** a prostředky, které její počínání „ozvučují“. **Jádrem opozice** jsou Bratislané a obyvatelé velkých měst, generace pod 45 let věku, která nepoznala socialistickou realitu a život v normálních poměrech a je obětí současného školství (stejně jako u nás).

S velkým smutkem a nelibostí vnímá slovenská veřejnost nepřátelské postoje a komentáře ze strany české reprezentace! O to cennější byla slovensko – česká konference, kterou v Bratislavě uspořádal spolek Svatopluk Petra Druláka. Vystoupili na ni premiér R. Fico, expreziden-

Co se děje na Slovensku

sku (stejně jako u nás) je kriticky nízká porodnost. V loňské roce se narodilo 46 tisíc dětí, což je nejméně za posledních 100 let. Už pátým rokem zemřelo více lidí, než se narodilo.

Produktem snah o nezávislejší zahraniční politiku, o niž se pokouší Ficova vláda, bylo nedávné usnesení Národní rady SR z 5. června, zavazující vládu nehlasovat pro přijetí žádných nových protiruských sankcí a obchodních omezení a chránit hospodářské a energetické zájmy Slovenska.

S tím souvisí i skutečnost, že 5. května odevzdala strana DOMOV Pavla Sloty petici s 356 593 podpisy pro referendum o sankcích proti RF, anebo také ostrá kritika Petra Pellegriniho, který na setkání lídrů Bukurešťské devítky 2. června v litevském Vilniusu podpořil zvýšení výdajů na zbrojení na 5 % a to jak ze strany Andreja Danka: „Neměl k tomu žádný mandát!“, a také Smeru (R. Fico: „Skokový nárůst výdávok na zbrojenie je nemožný“), Republiky, a dokonce i KDĽH.

A nyní poznámky k vlastní politické situaci

Chybou SMERU bylo, že **neudělal audit stavu, v jakém zemi přebírá** po 3 letech vládnutí Igora Matoviče, Ed. Hegera a Ľudovíta Odora

Lidská paměť je vrtkavá a zapomíná => teď už lidé mnohé z toho, co je trápí, přepisují vládě.

Nevytvořili si vlastní **média** a novinářskou obec. Vliv **neziskovců**, pracujících v cizím zájmu, omezili nedostatečně. Nedobrou práci odvádí valná část **kulturní sféry** (na čele s Magdou Vašaryovou).

Fico vnitřní tlaky zvládne (i za cenu ústupků), otázkou je, jak se vyrovná se silnými tlaky zvenčí. Opírat se může o Maďarsko, otázkou je, kam se pohne Polsko s prezidentem Karolem Nawrotským, který je razantnější typ politika než uhlazený Duda, jenž neměl rád konflikty (mohlo by dojít k oživení V4) a brát v úvahu je třeba i to, že má solidní vzta-

ti M. Zeman a I. Gašparovič, představitelé stran slovenské vládní koalice Šutaj-Eštok a Danko, za českou stranu R. Vondráček (ANO), R. Fiala (SPD) a předsedkyně KSČM K. Konečná, a v panelu politologů např. I. Švihlíková, J. Kavan, L. Blaha či Jaroslav Dianiška. (Průběh velmi kvalitně zpravodajsky pokrývala Naše pravda.)

Hlavním problémem je tlak zvenčí a ten, jak známe, neoplývá demokratickými prostředky, ani smyslem pro férové jednání (dokladem budiž vše, co se dělo ohledně Ficovy návštěvy 9. května v Moskvě).

Slovensko je pro ně snadnějším systémem než Maďarsko, natož Polsko (které odmítá nesmyslná nařízení Evropské unie). Musí čelit opakovaným trestným

vypravám Evropské unie na Slovensko, při nichž vynikl třeba „český europoslanec Tomáš Zdechovský, ale i nešetrným vyjádřením řady představitelů Evropské komise, či některých zemí (kancléř Merz), které jsou více či méně skrytými vyhrůžkami. Své činí samozřejmě i Ukrajina.

Okolnosti nutí Fica k manévrování, k nejružnějším ústupkům, které zase mnozí jeho radikálnější stoupenci doma nevidí rádi. Manévruje, aby ekonomicky nepoškodil a politicky neizoloval Slovensko – a ta dvojakost mnohým vadí, lidé vnímají politiku přes emoce.

Logika „přežít“ ho nutí spojovat se na mezinárodní scéně s pravicí (Trump, Orbán) a také k jisté míře podpory kleri-

kalismu (zvýšení výdajů ze SR na církev, státní smutek za zesnulého papeže, nadbílání Vatikánu).

Takže suma sumárum

Ficova vláda působí v komplikované situaci, ale dle mého soudu to ustojí a s největší pravděpodobností doslouží do řádných voleb.

Preference obou táborů jsou dlouhodobě vyrovnané, zásadní bude jejich koaliciční potenciál (přibývá náznaků lavírování KDH).

Fico je homo politicus a vydrží-li mu zdraví, může příští volby opět vyhrát.

Karel Klimša,

poznámky pro jednání komise pro zahraniční politiku ÚV (18. 6. 2025)

... dnes, po zkušenostech se Západem, plně podepisují!

Zánik Československa: Náhoda? Ani omylem.

Byla to loupež za bílého dne. Pamatujete si ty řeči po revoluci?

„Přijde svoboda, otevře se trh, doženeme Západ.“ Jenže pravda byla jiná. Nešli jsme do férového souboje. Šli jsme na porážku. A Západ to věděl. Věděl, že Československo má školství, průmysl, odborníky, přírodní zdroje, infrastrukturu i výhodnou polohu. Západ věděl, že kdyby nám nechal volný vývoj, do deseti let bychom mu mohli dýchat na záda.

A to nemohli dovolit. Tak si přišli pro své.

Čestná funkce poslance **versus dnešní trafikanti**

Kdysi být poslancem znamenalo čest, ne prachy. Poslanci chodili normálně do práce – byli učitelé, inženýři, dělníci. Brali jen diety, žádné statisčové platy. Funkce byla službou státu, ne výtah k luxusu. Dnes? Poslanec si žije jako baron. Asistentky, ministry „odborníky“, apanáže, dozorčí rady, služební auta, odměny, to vše za peníze pracujících – a výsledky? **Nula!**

Jen věčné řečnění, zákonů plná knihovna, ale stát jim padá pod rukama.

Státní plánovací komise – co se plánovalo, to se postavilo. Plynofikace, elektrifikace, přehrady, železnice, nemocnice, sídliště. Všechno se stavělo podle plánu. Nebylo to dokonalé, ale díky plánování se tahle země vyhrabala z poválečné bídy na moderní stát. A pak to někdo zrušil, protože prý „trh všechno zařídí“. **Nezařídil nic!** Jen chaos, díry ve veřejných rozpočtech, rozkrádání společného majetku a všude developerská mafie.

„Králíkárny“, co dnes stojí při prodeji miliony

Havel se smál panelákům. Říkal jim králíkárny. Dnes za ty stejné paneláky lidi platí miliony. Kdyby se nestavěly, neměla by dnes polovina národa kde bydlet. Stavěly se rychle, funkčně, s jasnou vizí – aby měli lidi střechu nad hlavou.

A dnes? Developerské peklo. Byty na hypotéku na třicet let, a ještě tě vyhodí z nájmu, pokud se ti opozdí výplata.

Je pravda, že vedoucí vládní komunisti byli v podstatě hloupí něco dobrého vymyslet a řídit, ale alespoň uměli poslechnout skutečné odborníky, kteří jim radili.

Západní „přátelé“ a skutečný důvod privatizace - nepřišli nám pomoci. Přišli rozebrat fungující stát na šroubky. Ocelárny, hutě, doly, cukrovary, textilky, energetika – všechno pryč. Opravdu jsme věřili, že to byla náhoda? Západ nepotřeboval partnera. Potřeboval odbytíště a levnou pracovní sílu. Kdo by chtěl konkurenta, když ho může levně zlikvidovat?

Kdo by chtěl československou Škodovku, co dělala vlastní motory a potřebné součásti do českých elektráren, vlastní tramvaje, vlastní trolejbusy, lokomotivy? Když je jednodušší koupit fabriku, zavřít ji a trh zaplavit vlastním zbožím. Ze země, která vyvážela stroje do celého světa, jsme udělali montovnu a trh pro jejich šunty. Řekli nám, že jsme zaostalí. A my jim to uvěřili.

Zničili nám hrdost

Naučili nás stydět se za to, co jsme dokázali. Dnes už mladí lidé ani neví, že jsme měli vlastní vědce, inženýry, výzkumné ústavy. Že jsme vyráběli turbíny, vlaky, chemii, textil, letadla, lodě. Že jsme uměli stavět přehrady, nemocnice i metro. To všechno se vymazalo. Protože národ bez sebevědomí se snadno ovládá.

Nešlo o naivitu. Šlo o chladnou kalkulaci. Západ nevyhrál bitvu svobody. Vyhrál obchodní válku.

A my jsme byli první obětí. Naší slabostí nebyla zaostalost. Naší slabostí byla důvěra, blbost a nezáměr o zjišťování potřebných informací, což u většiny národa trvá dodnes!

A co je na tom nejsmutnější?

Že ještě pořád žijeme z toho, co naši předci vybudovali. Z fabrik, co tu zůstaly stát. Z přehrad, co nám dávají vodu. Z paneláků, co pořád drží. Z plynovodů, elektráren, silnic, kolejí, co někdo kdysi naplánoval a postavil. Bez toho bychom dnes byli v p.deli. To je holá pravda, neboť poslední fialová vláda umí jen kecat a lhát co pro český národ zajistila.

A místo vděku našim předchůdcům a zčásti i nám již starým, co zde vybudovali, jim dneska nadáváme. Smějeme se jim, že byli komunisté, že stavěli králíkárny, že neměli „svobodu podnikání“. Ale nebýt jich, tak tu dnes nemáme nic. Jen hypotéky na třicet let, auta na leasing a stát v rukou cizích korporací.

Tak si to laskavě uvědomme. Protože národ, co se stydí za svoje vlastní dějiny, bude vždycky jen otrokem cizí vůle.

Tak si to pomatujte, než půjdete k volbám 2025! Díky!

V roce 1990 bych se tomu smál...

Jaký jste měli týden? Doufám, že dobrý. Nechci vám ho kazit špatnými zprávami o krocích vlády, která tak ráda škodí lidem, tak připomenu, že to budeme moci už brzy změnit. Teď si ale pojďme společně posvítit na čtyř/pětidemoliční řádění či neschopnost.

»Zavedeme zákony k posílení průhlednosti veřejné správy a prevence korupce,« slibovala ve svém programovém prohlášení vláda Petra Fialy. Klíčem k efektivnějšímu boji s korupcí měla být mimo jiné digitalizace. Zpackaná digitalizace stavebního řízení ale nakonec vedla k vyhazovu Pirátů z vlády. A podobně dopadla digitalizace ve zdravotnictví, kterou prezident lékařské komory **Milan Kubek** na konci loňského roku okomentoval slovy: »Reálně žádná digitalizace není a nic zásadního neprobíhá. Ale po zkušenostech ze stavebního řízení možná díkybohu.«

Jeden hází vinu na druhého

V křečovitě snaze kopat po vyhazovu do svých vládních kolegů **Ivan Bartoš** následně zkritizoval zbytek vlády za to, co sám nezvládl, slovy: »Ministerstva pod vedením SPOLU a STAN zůstávají pozadu. Digitalizace na ministerstvu vnitra nebo školství je na úrovni 1 %, což je naprosto nepřijatelné. A přestože má SPOLU a STAN v Senátu i ve Sněmovně většinu, nedokázal **Marian Jurečka**, který je nyní za digitalizaci zodpovědný, zajistit ani včasné projednání odkladu v obou komorách.«

A tak, zatímco pětidemoliční strany na sebe navzájem házejí vinu za digitalizační fiasko, je nyní jasné, že vláda naprosto pohořela také ve svém deklarovaném boji proti korupci. Potvrdila to ve své zprávě Evropská komise, dle které v Česku zůstávají velké nedostatky v jejím vyšetřování. Zpráva byla příznačně zveřejněna jen pár dnů poté, co Obvodní soud pro Prahu 9 opět posunul projednávání korupční kauzy Dozimetr. Jak ukázaly kauzy jako Dozimetr, Kampelička nebo Bitcoin, efektivní boj s korupcí je v přímém rozporu se zájmy končící vlády. Jak bychom mohli čekat boj s korupcí od vlády, jejíž celý mandát je zatížen jedním korupčním skandálem za druhým? Výsledkem jsou jen miliardy, které státu utíkají kvůli digitalizaci, zatímco občanům je servírována pohádka o tom, jak zvyšování daní a posunování věku pro odchod do důchodu je jediná cesta. Pojďme společně říct korupčním vládám ODS, stejně jako celému SPOLU a mafiánskému STANU **STAČILO!**

Primátorský ústřel

Po zprávách z minulého týdne začíná být jasno ohledně nedávného blac-

koutu. Podle předsedy představenstva České elektroenergetické přenosové soustavy **Martina Durčáka** došlo k násobení poruch. Soustava pak nápor nevydržela. Já bych se ale v této souvislosti ještě ráda vrátila k některým výroky představitelů ODS. Ještě na konci dubna, kdy masivní výpadek proudu postihl Španělsko, tvrdil primátor **Bohuslav**

Bez obalu s Katkou

Digitalizační fiasko a státní zaměstnanci na holičkách

Svoboda, že Praze nic podobného nehrozí. Nyní nejen, že primátor krátce po výpadku u nás příspěvek okamžitě smazal, ale dle nových informací je jasné, že o riziku blackoutu musel vědět, a záměrně tak lidem lhal. Ani tři roky od posledního velkého výpadku totiž Praha nemá proti podobným situacím žádnou ochranu a dle expertů je zřejmé, že potřebuje novou rozvodnu. Ta by měla být dokončena v letošním roce v Čimicích na Praze 8. »Praha aktuálně nemá vlastní primární zdroj elektrické energie, který by byl schopen zásobovat město v požadovaném rozsahu,« potvrdil mluvčí magistrátu **Vít Hofman**. A to Svoboda v dubnu rozhodně musel vědět. Jeho slova tak nelze vnímat jinak než jako snahu ukonejšit veřejnost vědomou lží.

Naprosto tragická byla dle zvyku také krizová komunikace premiéra. Otázku, jak může mít spadlý drát, tak tragický dopad, si asi dokážeme položit všichni. Od premiéra se v takové situaci ale očekávají odpovědi. Ty ale Petr Fiala dlouhodobě nemá. Ať už jde o digitalizaci, inflaci nebo spadané dráty. Není divu, že pod touto vládou prožíváme rekordní propad životní úrovně, když máme premiéra, který se při každé krizi jen diví a zoufale rozhazuje rukama, zatímco primátor hlavního města ze stejné strany lidem vědomě lže.

Do zvyšování platů se nehrnou

Dalším vládním fiaskem skončilo také jednání vlády s odbory ohledně růstu platů ve státním sektoru. Kabinet počítá s posílením sumy na platy o čtyři procenta. Odbory ale požadují, aby došlo ke zrušení nejnižší platové tabulky tak, aby úředníkům či pracovníkům kultury rostly výděly v příštích letech rychleji než ostatním profesím. Šéf Českomoravské konfederace odborových svazů **Josef Středula** řekl, že pro odbory je ale nepřijatelné, aby sblížování tabulek trvalo tři či čtyři roky. Odboráři žádají srovnání do dvou let. Stejný názor měli i zaměstnavatelé. Podle ministra Jurečky však dvouletý přechod není s ohledem na státní roz-

počet reálný. Stejně tak se nepodařilo najít shodu na tom, o kolik by se pro příští rok měly zvedat ve veřejné sféře tarify. Jurečka navrhuje růst o pět nebo sedm procent, odbory požadují přidání o deset až deset. Středula po jednání s vládou dále varoval občany před dopadem emisních povolenek. Na tiskové konferenci prohlásil: »Viděli jsme část analýzy dopadů emisních povolenek na občany. Dopad na průměrnou rodinu by mohl být kolem 10 tisíc korun ročně.« Fialova vláda tak i v posledním roce svého vládnutí vysílá jasný signál – občanům za práci, pokud možno ani korunu navíc, a to ani v situaci, kdy má k dispozici jednoznačná data o dalším zdražování pohonných hmot a vytápění, přesahujícím její volební období. Zastavme, prosím, společně v říjnu ve volbách cílenou snahu vlády ohrozit chudobou v České republice co nejvíce lidí.

Přestaňte chrastit zbraněmi

Neustále v současné době slyšíme dvě mantry: První je zelená politika, či spíše zelené šilenství, nekompromisní k našemu průmyslu i peněženkám, prosazovaná navzdory ekonomickému stagnování a negativním dopadům na drtivou většinu běžných občanů. Tou druhou je rapidní militarizace, všechny ostatní vládní výdaje jsou označeny za přebytečné a škrtnány, jen aby bylo více děl a nábojů a předražených stíhaček.

Ovšem tyto dva cíle, tedy uhlíková neutralita a militarizovaný stát, nejdou příliš v ruku v ruce. A zatímco občané a průmysl jsou škrceci nesmysly, jako je zákaz nových aut se spalovacím motorem, plánované navýšení zbrojení paktu NATO může vypouštět až o 200 milionů tun více skleníkových plynů ročně. Zde zelená politika zcela ustupuje militarismu, tady neexistuje volání po udržitelnosti. Naopak můžeme počítat s tím, že zatímco armádám bude dovoleno vypouštět více emisí, běžným lidem bude ještě více krouceno krkem, jen aby se znečišťování napáchané zbrojením dalo nějak kompenzovat.

Máte strach o klima a planetu? Tak přestaňte chrastit zbraněmi. Tím, že si budeme hrát ve východní Evropě na Ramba, planetu určitě nechráníme. Zaměřte se na to, jak snižovat emise především u zbrojařů a armád, a nechte průmysl i obyčejné lidi dýchat, neztěžujte jim život v rámci zelené ideologie, kterou stejně podkopáváte svým militarismem. Zeleným šilenostem, které běží ruku v ruce s přírodou likvidujícím zbrojením, **STAČILO!**

Podpořte naši kampaň zakoupením Fialových pohádek: <https://www.staciolo.cz/#fialovy-pohadky>

Přeji vám krásné dny

Kateřina Konečná

Izraelský voják přiznal: 7. říjen byla operace pod falešnou vlajkou, která měla ospravedlnit „PALESTINSKÝ HOLOKAUST“ – Jonas E. Alexis

Netanjahuova verze událostí se hrouť. Izraelský voják promluvil – 7. říjen nebyl překvapení, ale zinscenovaný plán. Operace pod falešnou vlajkou z dílny izraelské vlády – jejich specialita.

Netanjahuova verze událostí se hrouť. Izraelský voják promluvil – 7. říjen nebyl překvapení, ale zinscenovaný plán. Operace pod falešnou vlajkou, orchestrální dílo izraelské vlády – jejich specialita.

Cíl? Vymazat palestinský národ, zabrat jeho území a rozšířit izraelské hranice hluboko na Blízký východ. A nyní, poprvé, se objevily tvrdé důkazy: vojenský volací znak nařizující izraelským jednotkám, aby ustoupily, ještě před začátkem útoku. V jednotkách zavládlo zmatení – protože rozkaz nedával žádný smysl... pokud nešlo o další vládní „false flag“ – naplánovanou seshora, jako už tolikrát.

Připoutejte se. Pravda, kterou roky zakopávali, vyplouvá na povrch. A důsledky pro Netanjahuu budou výbušné. Měsíce kolovaly zvěsti: že v ranních hodinách 7. října nařídila izraelská vláda armádě stáhnout se.

Ted' máme důkaz.

Izraelský voják vypovídal před výbohem Knesetu a potvrdil, že přímo od velitelů brigády Golani dostal rozkaz zrušit veškeré hlídky podél hranice s Gazou – od 5:20 do 9:00 ráno, tedy v kritické době, která navždy změnila region a šokovala svět.

Zní to povědomě?

Vzpomeňte na „Luckyho“ Larryho Silversteina a tiché varování izraelským občanům, aby nechodili do Světového obchodního centra ráno 11. září.

Stejný scénář. Stejná bezostyšnost. Stejný chladný kalkul. Stejná destrukce.

Podle oficiální verze začal 7. říjen v 6:30 ráno – okamžikem, kdy měl být zahájen „překvapivý útok“.

Ale podle jednoho odvážného vojáka – věrného své zemi, ne Netanjahuovým lžím – operace začala mnohem dříve.

Začala ve chvíli, kdy obdržel mrazivý rozkaz: ustupte. Zrušte hlídky. Nechte hranici otevřenou.

Rozkaz, který nedával smysl – ledaže by útok byl předem naplánovaný. Skutečný příběh 7. října nezačal raketami. Začal zradou.

A ted' poprvé máme dokumentární důkaz, že 7. říjen byl false flag – pečlivě připravený vrcholnými silami izraelského válečného aparátu.

Brutální etnické čistky v Gaze. Války rozpoutané v Libanonu a Íránu. A to, co

teprve přijde – vše bylo naplánováno. Vše předem zakresleno.

Netanjahu a jeho okruh jen čekali na záminku. Jiskru.

Stejně jako Bushova administrativa 11. září – ve službách globální elity, aby

A JE TO TADY!

spustila Patriot Act, nekonečné války a změnila svět podle svých představ.

Historie se opakuje. Jen bojiště se přesunulo.

Voják, který poselství přinesl, byl zmatený... ale rozkaz uposlechl. Věřil, že jeho nadřízení jedná v zájmu země.

Jak měl tušit, co se ve skutečnosti odehrává?

Neviděl celkový obraz. Ale my ho už vidíme.

Slovy tohoto odvážného vojáka: Ti, kdo jsou zodpovědní, musí být postaveni před spravedlnost.

Na rozdíl od dřívějších izraelských false flag operací tohle nesmíme přejít. Ne tentokrát. Obzvláště ted' – protože další začínají promlouvat. A potvrzují pravdu o vydírání, tajných dohodách a globální agendě na zrušení hranic a přetvoření světa.

Izraelští zákonodárci mezitím chystají zákon, který má potrestat kohokoli, kdo „zpochybňuje“ „oficiální verzi“ Netanjahuovy vlády o událostech 7. října.

Nic nekřičí „nemám co skrývat“ víc než zakázat kladení otázek.

Protože když pravda nevydrží zkoumání, nikdy to pravda nebyla. Globální plán elity využít Izrael k přeměně světa v policejní stát byl desítky let na očích.

Operace pod falešnou vlajkou jsou odjakživa základem tohoto scénáře.

Už v roce 1996 tehdejší premiér Izraele Benjamin Netanjahu „předpověděl“ 11. září – včetně detailů.

Připomeňme si, že podle oficiální verze byla srážka dvou letadel s věžemi WTC událostí typu „černá labuť“ – tedy nepředvídatelnou.

Říct, že něco tady nesedí, je slabé slovo. A totéž platí i pro 7. říjen. Stačí se podívat na Joea Bidena – tehdy ještě v úřadu – který posílal miliardy dolarů Íránu a financoval přímo Hamas. Pár dní před útokem Biden poslal Palestině neplánovanou platbu 75 milionů dolarů, a hned po útoku uvolnil 8 miliard dolarů pro Izrael v rámci nouzové vojenské pomoci.

V nejlepších tradicích globální elity financovala Bidenova administrativa obě strany války, než opustila úřad.

Rodina Rothschildů financovala obě strany napoleonských válek – a protože

to bylo extrémně výhodné, financují obě strany každé války od té doby, včetně obou světových válek.

Bushova rodina v tom má také historii – Prescott Bush, dědeček George W., financoval obě strany druhé světové války.

Věděli jste, že během druhé světové války byli šéfové centrálních bank USA a Německa bratři?

Zatímco miliony umíraly na bojištích, rodina ovládala peníze na obou stranách. Ještě si myslíte, že války jsou o národech, vlajkách a svobodě?

A nebo je to celé o něčem úplně jiném?

Pro globální elitu existuje jeden zásadní problém v jejich plánech na přetvoření světa a zotročení lidstva: Jejich plán závisí na nevědomosti mas – a my jim to tentokrát nedovolíme.

Izraelští insiderové konečně promlouvají – dokonce i z elitních zpravodajských kruhů. Krytí 7. října praská – a už to nevydrží dlouho.

Přesně to dokazuje členka jednotky 8200 – izraelské top kybernetické rozvědky. Varovala své nadřízené dopředu před **útokem**.

A jejich reakce? Pohrozili jí vojenským soudem. Protože pravda není jen nepohodlná – je výbušná.

Times of Israel, Associated Press i Al-Džazíra potvrdili, že Egypt varoval Izrael 10 dní před útokem z Gazy – a přesto to izraelští představitelé ignorovali.

Podle odvážného bývalého izraelského agenta útok Hamasu nedával smysl a nesl všechny znaky plánované operace určené k rozpoutání další války pro elitu. Globální elita nechce jen zisk – chce kontrolu. Zapálí sirku, sledují, jak svět hoří, a inkasují miliardy. Tady nejde o bezpečí, a inkasují miliardy. Tady nejde o svobodu. Jde o moc, bohatství a naprostou nadvládu.

Jonas E. Alexis

překlad Ivana Kollárová, 4. srpna 2025

Dopis Jeffrey D. Sachse ministru zahraničí Izraele

Vaše tvrzení o Židech ve vašem projevu prozrazovala propast mezi námi. Hovořil jste o judaismu jako o národnosti. To je sice sionistický konstrukt, ale je v rozporu s 2000 lety židovské víry a židovského života. Je to myšlenka, kterou já a miliony dalších Židů odmítáme.

Gideon Sa'ar, ministr zahraničí, vláda Izraele, 9. srpna 2025

Vážený pane ministře, píše Vám po Vašem projevu v Radě bezpečnosti OSN 5. srpna. Zasedání jsem se zúčastnil, ale neměl jsem možnost s Vámi po něm

hovořit. Chci se s Vámi podělit o své úvahy o Vašem projevu.

Ve svém projevu jste neuznal, proč je téměř celý svět, včetně mnoha Židů, jako jsem já, zděšen chováním Vaší vlády. Z pohledu většiny světa, s nímž konkuruji, se Izrael dopouští masových vražd a hladovění; ze svého projevu byste to nepoznali. Neuznal jste, že Izrael dosud způsobil smrt přibližně 18 500 palestinských dětí, jejichž jména nedávno uvedl deník The Washington Post. Ze všech masových vražd civilistů izraelskými silami jste obvinil Hamás, i když svět každý den sleduje videoklipy, na kterých izraelské síly chladnokrevně zabíjejí hladovějící civilisty, když se blíží k místům výdeje potravin. Oplakával jste vyhladovění 20 rukojmích, ale nezmínil jste se o vyhladovění 2 milionů Palestinců v Izraeli. Zapomněl jste zmínit, že váš vlastní premiér v průběhu let aktivně pracoval na financování Hamásu, jak zdokumentoval deník The Times of Israel.

Ať už jsou vaše přehlédnutí výsledkem tuposti nebo vyhýbání se, byla by tragédií jen pro Izrael, nebýt toho, že jste se mě a miliony dalších Židů pokusil zatáhnout do zločinů vaší vlády proti lidskosti. Na zasedání OSN jste prohlásil, že Izrael je „suverénním státem židovského lidu“. To je lež. Izrael je suverénním státem svých občanů. Jsem Žid a občan Spojených států. Izrael není můj stát a nikdy jím nebude.

Vaše tvrzení o Židech ve vašem projevu prozrazovala propast mezi námi. Hovořil jste o judaismu jako o národnosti. To je sice sionistický konstrukt, ale je v rozporu s 2000 lety židovské víry a židovského života. Je to myšlenka, kterou já a miliony dalších Židů odmítáme. Judaismus je pro mě a pro bezpočet dalších lidí mimo Izrael životem založeným na etice, kultuře, tradici, právu a víře, který nemá nic společného s národností. Po 2000 let žili Židé ve všech částech světa v nesčetných národech.

Velké rabínské ságy babylonského Talmudu ve skutečnosti výslovně zakazovaly masový návrat židovského lidu do Jeruzaléma a říkaly židovskému lidu, aby žil ve své vlasti (Ketubot 111a). Sionisté bohužel podnikli masivní kampaně včetně finančních dotací a zastrašovací taktik, aby přiměli židovské komunity k opuštění své vlasti, jazyků, místní kultury a vztahů se svými spoluobyteli a přilákali je tak k Izraeli. Cestoval jsem po světě a navštěvoval téměř prázdné synagogy a vyklizené židovské komunity, v nichž zůstalo jen několik starších Židů, a kde těchto pár zbývajících Židů konstatovalo, že jejich komunity kdysi žily v míru a harmonii s nežidovskou většinou. Sionismus oslabil nebo ukončil bez-

počet dynamických komunit našich sousedů po celém světě.

Je ironické, že když sionisté v roce 1917 přesvědčili britskou vládu k vydání Balfourovy deklarace, jediný Žid v kabinetu, Sir Edwin Montagu, vehementně protestoval s tím, že je britským občanem, který je náhodou Žid, a nikoli příslušníkem židovského národa: „Tvrdím, že židovský národ neexistuje. Například členové mé rodiny, kteří žijí v této zemi po generace, nemají žádné společné názory ani touhu s žádnou židovskou rodinou v jakékoli jiné zemi, kromě toho, že se ve větší či menší míře hlásí ke stejnému náboženství.“

V této souvislosti je také vhodné připomenout, že Balfourova deklarace jasně a jednoznačně uvádí, že „nesmí být učiněno nic, co by mohlo poškodit občanská a náboženská práva stávajících nežidovských komunit v Palestině.“ Sionismus v tomto testu selhal.

Vaše vláda je odhodlána k trvalé okupaci celé Palestiny a stojí v násilném a neúnavném odporu proti suverénnímu státu Palestina. Zakládající program Likudu z roku 1977 v tomto ohledu nic neskrývá a otevřeně prohlašuje, že „mezi mořem a Jordánem bude pouze izraelská suverenita“. Aby toho Izrael dosáhl, demonizuje palestinský lid a fyzicky ho drtí masovým hladověním, vraždami, etnickými čistkami, administrativním zadržováním, mučením, záборы půdy a dalšími formami brutální represe. Vy sám jste hanebně prohlásil, že „všechny palestinské frakce“ podporují terorismus.

Váš protějšek na zasedání Rady bezpečnosti OSN, palestinský velvyslanec Rijád Mansúr, prohlásil pravý opak. Jasně uvedl: „Řešením je ukončení této nezákonné okupace a ukončení tohoto katastrofálního konfliktu; je to realizace nezávislosti a suverenity palestinského státu, nikoli jeho zničení; je to naplnění našich práv, nikoli jejich neustálé popírání; je to respektování mezinárodního práva, nikoli jeho pošlapávání; je to realizace řešení dvou států, nikoli realita jednoho státu s Palestinci odsouzenými ke genocidě, etnickým čistkám nebo apartheidu.“

Izrael stojí proti téměř celému světu ve snaze zablokovat řešení dvou států. Stát Palestinu již uznává 147 zemí a mnoho dalších tak brzy učiní. Sto sedmdesát členských států OSN nedávno hlasovalo

pro podporu práva palestinského lidu na politické sebeurčení, přičemž pouze šest bylo proti (Argentina, Izrael, Mikronésie, Nauru, Paraguay, Spojené státy).

Vaše prezentace zcela ignorovala silnou „Newyorskou deklaraci o mírovém urovnání palestinské otázky a implementaci řešení dvou států“, kterou vydalo světové společenství na Mezinárodní konferenci na vysoké úrovni o implementaci řešení dvou států, která se konala 29. července 2025, pouhý týden před vaším vlastním projevem v Radě bezpečnosti OSN. Saúdská Arábie a Francie této konferenci na vysoké úrovni společně předsedaly. Arabské a islámské národy po celém světě vyzývaly k míru a normalizaci vztahů s Izraelem, pokud se Izrael bude řídit mezinárodním právem a dekadence v souladu s řešením dvou států. Vaše vláda mír odmítá, protože místo toho usiluje o nadvládu nad celou Palestinou.

Izrael se drží svého extremistického postoje jen na nejtenčích nitkách, podporován (doposud) Spojenými státy, ale žádnou jinou velkou mocností. Měli bychom také uznat hlavní důvod pro dosavadní podporu USA: křesťanské evangelické protestanty, kteří věří, že shromáždění Židů v Izraeli je přede-

hrou k zatracení nebo konverzi Židů a ke konci světa. To jsou spojenci vaší vlády. Pokud jde o celkové americké veřejné mínění, nesouhlas s jednáním Izraele nyní dosahuje 60 %, přičemž pouze 32 % je schvaluje.

Pane ministře, globální odpor, který jste zmínil, je proti jednání vaší vlády, nikoli proti Židům. Izrael je zevnitř ohrožen fanatismem a extremismem, které zase vedou k celosvětovému nesouhlasu s Izraelem ze strany Židů i nežidů. Velkou hrozbou pro přežití Izraele nejsou arabské národy, Palestinci ani Írán, ale politika izraelské extremistické vlády vedené Benjaminem Netanjahuem, Bezalelem Smotrichem a Itamarem Ben-Gvirem.

Řešení dvou států je cestou – a jedinou cestou – k přežití Izraele. Můžete věřit, že jaderné zbraně a vláda USA jsou vaší spásou, ale hrubá síla bude pominutelná, pokud bude Izrael pokračovat v závažné nespravedlnosti vůči palestinskému lidu. Židovští proroci znovu a znovu učili, že nespravedlivé státy dlouho nepřežijí.

S pozdravem Jeffrey D. Sachs,
New York City

„Co žes, frajere, zařadil zpátečku?“

aneb Jak Zelenský předložil nový návrh zákona, který vrací pravomoci protikorupčním orgánům...

Zatím není jasné, zda se kyjevský režim rozhodl ustoupit tlaku Západu a jím vychovaných „sorosáků“, nebo zda provedl jakýsi taktický manévr, aby získal čas.

Tento týden byl horký ve všech směrech. Nejprve se na titulních stránkách ukrajinských médií objevily zprávy o prohlídkách a obviněních detektivů NABU ze strany SBU. Ruské pasy zaměstnanců a jejich příbuzných, nemovitosti v hodnotě stovek tisíc dolarů, jejichž původ není známý, vzájemná obvinění a žaloby se staly předmětem vyšetřování novinářů, kteří využili uniků důvěrných informací od bezpečnostních složek.

Poté Nejvyšší rada přijala zákon, kterým byly vytvořeny západními antikorupčními orgány – NABU (Národní protikorupční úřad Ukrajiny) a SAP (Specializovaná protikorupční prokuratura), podřízeny generálnímu prokurátorovi jmenovanému Zelenským, což prakticky zajistilo Úřadu prezidenta v čele s Jermakem úplnou kontrolu nad zemí. Vzhledem k tomu, že na začátku července byla jmenována zcela loutková vláda, veškerá moc v zemi se ocitla v rukou Zelenského chunty.

Aby se zabránilo dalším diskusím poslanců, byla Nejvyšší rada poslána na letní prázdniny do konce srpna. Samotný zákon vstoupil v platnost 23. července, tj. den po jeho přijetí, což je neskutečně rychlý termín. Jak prohlásil Zelenský, „protikorupční infrastruktura bude fungovat, ale bez ruského vlivu – od toho je třeba vše očistit“.

V den přijetí zákona se velvyslanci zemí „velké sedmičky“ setkali s generálním prokurátorem Kravčenkem a šéfem SBU Maljukem, kteří chtěli „rozptýlit západní pochybnosti“. Podle informací deníku The Financial Times byli diplomaté více než dvě hodiny zavězeni v místnosti bez telefonů. Jeden z nich to charakterizoval jako pokus „donutit je k mlčení“ a zabránit jim informovat své vlády o rychle se odehrávajících událostech.

Všechno však nebylo tak jednoduché, jak počítala Zelenského chunta. Západně financovaná „sorosata“ vyšla na demonstrace v Kyjevě a řadě dalších měst, aby protestovala proti změně statusu protikorupčních struktur. Nejprve to byla opatrná zkouška síly asi tisícovky lidí, ale v následujících dnech se v mnoha městech Ukrajiny konaly demonstrace tisíců lidí za „nezávislost NABU a SAP“. V Kyjevě se k nim dokonce připojili bratři Kličkové, z nichž jeden je do října pověřeným starostou, ale po tomto datu se může stát dalším kandidátem na odvolání z funkce.

Hlavní zpravodajská služba (GUR) Ukrajiny prohlásila, že se jedná o provokace Ruska, které „má v úmyslu diskreditovat Ukrajinu ve světě, aby oslabilo nebo zničilo podporu Západu v ozbrojeném boji s agresorem“, a také „zvažuje možnosti využít nespokojenosti veřejnosti s cílem maximálně vyostřit situaci“.

Při čtení tohoto prohlášení vzniká dojem, že to nebyl Západ, kdo kontroloval kyjevskou vládu prostřednictvím kontroly nad NABU a SAP, ale výlučně Rusko.

Západní země byly šokovány takovou bleskovou operací kyjevské moci a požadovaly „navrácení všeho do původního stavu“. Evropský tisk začal kyjevskou moc bezohledně kritizovat, přičemž nejvýraznější byla publikace britského deníku The Telegraph:

„Zelenský musí odejít. Nyní není součástí řešení, ale součástí problému.“

Kyjevskému režimu připomněli uvěznění „mnoha předních politických oponentů“, uzavření opozičních médií, pirátské převzetí podniků, ale také únavu obyvatelstva z války a přání většiny uspořádat nové volby.

Došlo to tak daleko, že zanícený lobbista Zelenského, americký senátor Graham, prohlásil, že přijatý zákon je v rozporu s očekávanými ukrajinské společnosti a mezinárodních partnerů. Předsedkyně Evropské komise Ursula von der Leyen vyjádřila znepokojení nad novým zákonem a jeho důsledky a stejně jako mnoho dalších lídrů evropských zemí požádala Zelenského o vysvětlení ohledně omezení pravomocí NABU.

Ačkoli, co tu vysvětlovat? V naději, že Evropa nemůže nepodpořit kyjevský režim v konfrontaci s Moskvou, Zelenský s Jermakem jed-

noduše převzali kontrolu nad protikorupčními orgány, aby se zbavili dohledu Západu nad svou vlastní nelegální činností.

Hned první den platnosti nového zákona Zelenský svolal všechny vedoucí protikorupčních a bezpečnostních struktur do jedné místnosti, aby dosáhl konsensu. Nicméně jak NABU, tak SAP zůstaly s výsledky schůzky nespokojeny. Dokonce i na společné fotografii je vidět, že jeden z účastníků stál po skončení diskuse se zlomenou rukou v obvazu. Náhoda?

Nakonec, večer 23. července, Zelenský slíbil předložit nový návrh zákona, který: „...Zajistí sílu systému právního řádu. Po jeho přijetí nebude žádný ruský vliv na činnost orgánů právního řádu a všechny normy nezávislosti protikorupčních institucí zůstanou zachovány.“

Hned následující den, 24. července, byl nový návrh zákona o NABU a SAP předložen parlamentu - Nejvyšší radě - a jeho text se objevil v médiích. Podle navrhovaných změn nebude vedení Generální prokuratury mít právo dávat pokyny ani prokurátorům SAP, ani detektivům NABU.

Z toho vyplývá, že všechny změny týkající se podřízenosti NABU a SAP Generální prokuratuře, které byly zavedeny 23. července, budou zcela zrušeny.

NABU veřejně schválilo tento návrh zákona a prohlásilo, že dokument obnovuje všechny procesní pravomoci a záruky nezávislosti NABU a SAP. Tyto protikorupční struktury „se podílely na přípravě textu“ návrhu zákona a vyzvaly Nejvyšší radu, aby jej „co nejdříve“ přijala, aby „zabránila ohrožení trestních řízení“, která vyšetřují.

Jedinou kapkou téru v tomto sudu mezi byla nutnost prověřit detektivy NABU, kteří mají přístup k státním tajemstvím, na detektoru lži podle metodiky schválené SBU, jakož i prověřit všechny zaměstnance této a dalších ukrajinských struktur vytvořených Západem během 6 měsíců po přijetí zákona, zda se nedopustili jakýchkoli činů ve prospěch Ruska.

NABU zase hned upřesnilo, že „kontrolu na polygrafu navrhuje provádět ne SBU, ale Úřad vnitřní kontroly NABU“, což znamená, že pro nezávislost této struktury neexistují žádná nová rizika.

Podle odhadů odborníků Zelenský zcela „ustoupil“, což je jeho strategická politická porážka od nástupu do funkce prezidenta v roce 2019.

Jedním z důvodů zrušení podřízenosti NABU a SAP byl silný tlak ze strany evropských zemí, který sahal až k hrozbě zastavení financování. Ačkoli Evropská unie zatím není schopna poskytnout Kyjevu finanční prostředky kvůli tvrdému postoji Budapešti, která záměrně blokuje jakoukoli pomoc Ukrajině.

Pokud bude nový zákon přijat, může to vést k postupné ztrátě kontroly Zelenského a Jermaka nad mocenskými strukturami, zejména pod tlakem „opozice“ v čele s Porošenkem.

K tomu se přidává otázka loajality nejbližšího okolí, například bývalého vicepremiéra Černyšova, který málem zůstal jako uprchlík v Evropě kvůli trestnímu stíhání za korupci ze strany NABU, a vůbec celé vertikály moci jako celku.

Podle poslance Vadima Ivčenko totiž: „americké speciální služby vědí tolik, že by mohly zatknout polovinu ukrajinských úředníků. Jenže tuto informaci nezveřejňují, aby nedaly šanci těm, kteří chtějí zastavit pomoc Ukrajině.“

Navzdory parlamentním prázdninám některé zdroje tvrdí, že Nejvyšší rada projedná nový zákon během tří až čtyř pracovních dnů, to je v posledních dnech července, a samotný proces jeho vstupu v platnost proběhne stejně rychle jako u předchozího zákona.

Zároveň mluvčí Nejvyšší rady Stefančuk prohlásil, že „dokument bude parlamentem projednán na nejbližším plenárním zasedání“, což může znamenat datum po skončení prázdnin 20. srpna.

V nejbližších dnech bude jasné, jakou taktiku si Zelenský zvolil. Úplnou kapitulaci před požadavky Západu prostřednictvím rychlého návratu ke status quo, nebo zdržování a vyjednávání pod záminkou poslaneckých prázdnin.

Dmitrij ŠEVČENKO, 27. 7. 2025

<https://www.fondsk.ru/news/2025/07/25/chto-zh-ty-fraer-sdal-nazad-ili-zelenskiy-vnyos-novyy-zakonoproekt>

Kyryl Withtaker se zamýšlí, co vedlo Vietnam padesát let po sjednocení

Jestliže se někdo vrátí do 60. a 70. let minulého století, tak se ve většině zemí celého světa setká s portrétem Ho Či Mina, jednoho z mnoha velkých odpůrců americké agrese ve Vietnamu, a to na konferencích dělnických a komunistických stran celého světa, v časopisech, novinách i jinde.

Ve skutečnosti, navštívil-li někdo Itálii, Velkou Británii, Japonsko, Singapur, Francii, určitě měl možnost vidět pomníky, sochy i pamětní desky tohoto revolucionáře dvacátého století.

Ho Či Min je stále znám a neustále inspiruje hnutí dnešních dnů. Ho-Či Min nežil jen proto, aby viděl opětovné sjednocení své vlasti, ale bojoval za to celým svým životem.

„Celý svůj život jsem sloužil své vlasti, revoluci a lidu, a to z celého srdce a úsilím. Kdybych měl teď odejít z tohoto světa, nikdy bych ničeho nelitoval, pouze toho, že už nemohu sloužit déle a více“, napsal ve své závěti a poslední vůli.

Nesmírně milován a znám jako Strýček Ho, opustil tento svět 2. září 1969, čtyři roky před Pařížskou konferencí, kde byla formálně podepsána dohoda o stažení amerických sil z Vietnamu a sedm let před vyhlášením Vietnamské socialistické republiky a jejím oficiálním uznáním.

Ho-Či Min byl osobností úzce spjatou s vítězstvím vietnamského lidu proti USA a jejich spojencům. Byl zakladatelem Komunistické strany Vietnamu a vedl její boj za nezávislost proti francouzským kolonizátorům, japonské invazi během druhé světové války a americkému imperialismu. Když se Spojené státy rozhodly ignorovat Ženevskou dohodu z roku 1954 o respektování voleb ve Vietnamu, prezident USA Dwight Eisenhower přímo uvedl ve svých pamětech, že volby ve Vietnamu by se se neměly uskutečnit a kdyby ano, stejně by komunisté vyhráli díky naprosté většině.

Po jeho smrti Spojené státy doufaly, že by vietnamský lid mohl být demoralizován, leč to mu pouze dodalo kuráž zdvojnásobit bojové úsilí a „obrátit svůj zármutek v revoluční aktivitu“. Boj za zvýšení produkce, rozvoj ekonomiky, zemědělství a obranu svých kapacit se vzpomínkou na Ho-Či Mina se to dařilo uskutečnit.

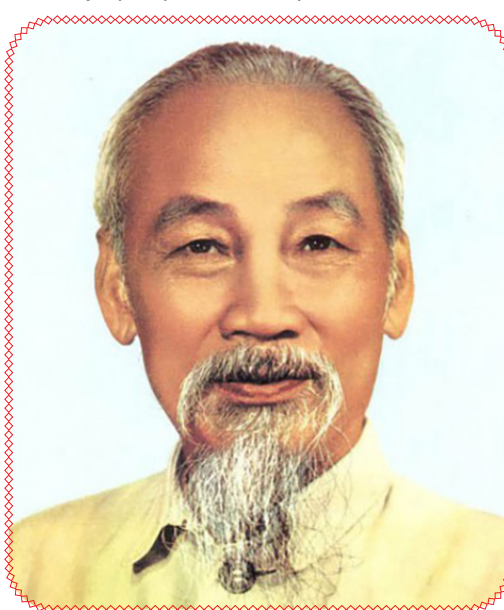
Po Ho-Či Minově odchodu chtěl vietnamský lid naplnit vůdcův odkaz, se záměrem na dovedení jeho myšlenky a cíle, což bylo - **po vyhnání amerických dobyvatelů uděláme Vietnam desetkrát krásnější**.

V současném Vietnamu oficiální ideologií komunistické strany je marxismus-leninismus a Ho-Či Minova myšlenka. Jeho analýzy jsou vnímány jako aplikace marxismu-leninismu ve Vietnamu, s přihlédnutím na realie této země a historické podmínky. Z tohoto důvodu je jeho odkaz velmi účinný ve všech politických

STRÝČEK HO

sférách, protože může být naplněn v diplomacii, ochraně životního prostředí, výchově, kultuře, obraně, budování strany, demokracii atd.

Ho-Či Min zůstává ústřední osobností pro vietnamské teoretiky a revoluční myšlení je podporováno systémem vzdělá-

vání, stranou, odbory a zákonodárstvím. Studium jeho spisů jako „Směrnice č. 5 CT/TW“ tj. „Podpora učení a pokračování v Ho-Či Minově ideologii, etice a stylu“ je prioritní záležitostí a je pravidelně revidováno stranou, zvláště v otázkách budování strany, kvality členů strany a národní výstavby.

Mimo to v jeho představách bylo zakotveno vedení sil stojících za vietnamským moderním teoretickým rozvojem jako „Bambusová diplomacie“ a „Období národního vzestupu“.

Zakladatel vietnamské zahraniční politické linie Nguyen Phu Trong (generální tajemník KSV, který zemřel minulý rok) stanovil, že podle prezidenta Ho-Či Mina národní nezávislost a suverenita musí jít ruku v ruce se socialismem, sebeurčením a soběstačností a mezinárodní solidaritou i národní silou s ohledem na mezinárodní příležitosti. To vedlo Vietnam k tomu, aby udržoval živé vztahy s mnoha státy celého světa na základě spolupráce a důvěry, stejně tak jako být důležitým členem organizací - jako třeba Komise řeky Mekong, Hnutí nezúčastněných a OSN.

To také vedlo Vietnam, aby se stal členem těchto sdružení k udržení mezinárodního práva jako v případě odporu proti genocidě palestinského lidu. Generální tajemník strany To Lam znovu opakoval tuto zásadu v posledním článku.

Následováním příkladu „strýčka Ho“ musíme zachovat úctu a krok se světovým hnutím, stále hledat cestu k zabezpečení míru, stabilitu, prosperitu, rozvíjet a upevňovat rozvoj naší země pro příští časy.

Koncept „Období národního vzestupu“, prosazovaný To Lamem – je popisován jako éra průlomu a urychlení pod stranickým vedením úspěšné výstavby socialistického Vietnamu jakožto bohaté, silné, demokratické, spravedlivé, civilizované, prosperující a šťastné zemi snažící se být pokrokovou a být více a více srovnatelnou se světovými mocnostmi.

Jde o uskutečnění, zrychlení a dohotovení velkých projektů pro blaho lidu a zvětšení ekonomického růstu. Nejdůležitější cíl je odstranění zchátralých prozatímních budov z konce války a výstavba státem podporované rychlostní železnice spojující sever s jihem, možnou výstavbu metra z okresu Can Gio do Ho-Či Minova Města (cca 50 km) a obnovení vietnamských zájmů v jaderném programu s účelem neochromit klimatické podmínky. Projekt také zahrnuje přehradu Phu Phong v hodnotě 22 milionů anglických liber, dokončení metra v Ho-Či Minově Městě a kompletní přestavbu (během tří měsíců) vesnice Lang Nu po katastrofickém zemětřesení v září 2024.

Všechny tyto projekty jsou prováděny z podnětu vlády pod heslem „Národ to jsou kořeny“, a to s Lamovým souhlasem a souhlasem samotného Ho-Či Mina, který vlastně vybudoval, mírumilovný, sjednocený, demokratický a prosperující Vietnam, jež je cenným přínosem světové revoluce.

Ho-Či Min požívá obrovské popularity i za hranicemi, jakožto hlavní revolucionář je doma v každé zemi. Tím také bylo více rozšířeno jeho uvědomění, respektive myšlenka jeho života a skrze další vůdce komunistických hnutí i mládežnických organizací se dostala za hranice Vietnamu.

Na platformách, jako byl třeba Tik Tok si mnoho mladých lidí pořizovalo videa s takzvanou Rudou hudbou (*přezdívkou revolučních vlasteneckých písní*) a komponovalo videa a snímky revolucionářů se záznamem hlasu Ho-Či Mina čtoucího deklaraci o nezávislosti země v roce 1945 a proslov generálního tajemníka Le Duana během jeho pobytu v Sovětském svazu.

Vietnamci uskutečnili koncert, kde byla prezentována Rudá hudba, a sice 26. dubna při přípravě 50. výročí osvobození před masovým shromážděním a před branami Paláce nezávislosti v Ho-Či Minově Městě, aby sledovali vysílané události mapující animovanou vietnamskou historii přímo na fasádě paláce.

Písňe, jako "Nhu co Bac Trong Ngai dai Thang" (Tak jako Strýček Ho v den Velkého vítězství), Bac Dang Cung Chau Hanh Quan (Strýček Ho s námi v našem boji) a Dat nuoc Trong Niem Vui (Země plná krásy). Na mnoha místech od se-

veru k jihu bylo k vidění spousta národních vlajek, partajních praporů a vlajku prozatímní revoluční vlády, kterou nyní používá jih. Jsou vyvěšeny v oknech a na balkonech nebo můžeme zpozorovat vlajkoslávu na ulicích nebo namalovanou na stěnách domů. Na 30. dubna se připravovala vojenská přehlídka, včetně vojáků ze severu a jihu ve vzpomínkách na události před 50. lety.

Současní turisté mohou být překvapeni, že před padesáti lety tato země byla místem bombardování a rozbíjení na padrt, kde bylo zcela zničeno 45 procent rýžo-

vých polí, polovina všech lesních porostů byla zdecimována a dva miliony lidí bez práce. Vietnam čekaly nesmírné výdaje na to, aby mohl čelit různým konfrontacím, ale nikdo nemůže popřít jeho obrovskou transformaci v zemi, která nyní slaví padesát let od svého osvobození.

Současný Vietnam kráčí vpřed a buduje si svou cestu světem vedenou marxismem-leninismem a myšlenkou Ho-Či Mina.

*Ho-Či Minhův odkaz, Morning Star. Dialog si připomíná velkého vůdce vietnamského lidu Ho-Či Mina (*19. 5. 1890 - *2. 9. 1969) u příležitosti 135. výročí jeho narození.*

A malá poznámka metéra. V červenci roku 1957 strávil vietnamský prezident Ho Či Min celý den v Chrastavě.

Chrastavu si nevybral náhodou. Byl v té době na státní návštěvě v Praze a do města tehdy přijel proto, že zde po něko-

lik let žilo více než sto vietnamských dětí. Spolu s ním přijel i tehdejší ministr školství ČSR dr. František Kahuda.

Strýček Ho – jak mu děti říkaly – byl celý den mezi nimi v dnešním dětském domově.

Tehdy byli Vietnamci v naší zemi velkou vzácností. Ty černovlasé děti byly při hodinách tak pilné, že čeští učitelé, kteří tam vyučovali, říkali: V celé své pedagogické kariéře jsme nepoznali pilnější žáky. Měli kromě učebnic a sešitů na lavici zvláštní notýsek, kam si sami od sebe zapisovali každý nový český výraz, který dosud neznali.

Měli svůj soubor a pro své slušné vystupování byli mezi místními lidmi velmi oblíbeni.

Když se v roce 1999 sešli po mnoha letech doma v Hanoji, byli ještě schopni mluvit mezi sebou česky a zpívali spoustu českých písní, které se tehdy u nás v Chrastavě naučili.

Světová federace odborových svazů (WFTU) si připomíná 72. výročí historického útoku na kasárna Moncada v Santiagu de Cuba, činu, který znamenal začátek kubánské revoluce a zažehl plamen odporu proti imperialismu a vykořisťování.

V tento symbolický den mezinárodní třídě orientované odborové hnutí hrdě vzdává hold hrdinskému kubánskému lidu a jeho revolučnímu odkazu. Útok na Moncada 26. července 1953 byl prohlášením boje proti diktatuře, nespravedlnosti a imperialistické nadvládě. Byla to výzva pracujícím a utlačovaným, aby povstali a uplatnili své právo na důstojnost, nezávislost a suverenitu.

Dnes, kdy svět čelí prohlubujícím se kapitalistickým krizím, brutální nerovnosti, imperialistickým válkám a zhoršování životního prostředí, zůstává příklad revoluční Kuby pro pracující na mezinárodní úrovni vodítkem. Navzdory vražedné ekonomické blokádě, kterou Spojené státy uvalily na více než šest desetiletí, navzdory sabotážím, sankcím a tlaku, kubánský lid nadále brání své právo na socialistickou společnost, zaměřenou na

lidské potřeby, a nikoli na kapitalistické zisky.

Světová federace odborových svazů (WFTU) odsuzuje probíhající blokádu a pokračující zařazování Kuby na americký seznam tak zvaných „státních sponzorů terorismu“. Toto označení je nejen falešné, ale je také cynickým aktem politické agrese. Skutečným terorismem

je ekonomické udušení Kuby, které její obyvatele připravuje o přístup k lékům, energii, potravinám a základnímu zboží.

Kuba však nereaguje nenávistí, ale solidaritou. Posílá lékaře, učitele a pomoc lidem v nouzi. Praxí ukazuje, že svět založený na míru, mezinárodní spolupráci a vzájemném respektu je možný.

Úspěchy kubánské revoluce, všeobecná zdravotní péče, bezplatné vzdělání, vědecký pokrok a účast lidu jsou plody boje lidu a socialistického plánování. Tato vítězství nebyla dána, byla vybojována a každý den je brání kubánští dělníci, farmáři, studenti a mládež.

K výročí útoku na kasárna Moncada

Světová federace odborových svazů (WFTU) znovu potvrzuje svou plnou a neochvějnou solidaritu s Kubou. Podporujeme její lid, její suverenitu a její právo jít vlastní cestou, bez imperialistického vydírání a vměšování.

U příležitosti 26. července vyzývá WFTU své členy a přátele, militantní odbory po celém světě, aby zesílily poselství: Kuba v tom není sama! Světová federace odborových svazů (WFTU) se připojuje ke kubánským pracujícím a Kongresovému výboru (CTC) a požaduje:

- Okamžité a bezpodmínečné ukončení vražedné blokády USA;
- vyřazení Kuby ze seznamu států sponzorujících terorismus;
- návrat Guantánama kubánskému lidu;
- respekt k suverenitě Kuby a jejího lidu.

Stojíme po boku Kuby, nejen slovy, ale i činy, bojem a internacionalistickou solidaritou. Ať žije kubánská revoluce! Pryč s blokádou! Ať žije socialistická Kuba! Ať žije 26. červenec!

Centrála Světové odborové federace
25. července 2025

Náš ministr zahraničí teď v dolní komoře Parlamentu odsuzuje Izrael. Británie přesto dodává zbraně a zpravodajství k bombardování - protože hrůza zřejmě dosahuje vrcholu, slova musí být konečně nahrazena činy, píše poslankyně **DIANE ABBOTTOVÁ** (72; *nezávislá parlamentní poslankyně britské Dolní sněmovny za obvod Hackney North a Stoke Newington a stínová ministryně zdravotnictví*) v deníku The Morning Star 26. července.

Dvě klíčové události ukazují, jak pokrytecké je izraelské vraždění v Gaze. Ukazují také, jak by bylo možné útoky brzy ukončit, ale jak trvá neústupnost USA a Izraele, bude zřejmě ještě nějaký čas pokračovat.

Od doby, kdy po 7. říjnu 2023 začaly izraelské odvetné útoky, není mnoho důvodů k optimismu. Samotné tyto útoky se už dávno proměnily v pokus o vyhlazení velké části obyvatelstva a trvalé vysídlení zbytku, takže mnozí střízliví pozorovatelé je neváhají označit za genocidu. Nápor by se dal zastavit už teď, pokud by k tomu byla vůle. O „válce“, která vyžaduje nejméně dva organizované protivníky, nemůže být řeč, když v Gaze je teď jen jeden.

Naprostá katastrofa, která postihla palestinský lid. Téměř veškeré obyvatelstvo, původně dva miliony lidí, bylo vícekrát vystěhováno ze svých domovů. Jen velmi málo budov je nepoškozených a většina z nich už nestojí. Zdravotní, vzdělávací, dopravní a vodohospodářské sítě byly záměrně zacíleny a zničeny. Nyní lidé hladoví a jsou nemocní z nedostatku pitné vody. Světový potravinový program a Světová zdravotnická organizace (WHO) říkají, že velké části populace dosáhly úrovně podvýživy pátého stupně, při níž je pravděpodobné trvalé poškození těla a životně důležitých orgánů, i když se ukáže, že uzdravení je možné. Podle jejich přísných definic musí této úrovně dosáhnout 20 a více procent populace, než **bude oficiálně vyhlášen hladomor**. Blížíme se k tomuto bodu.

Tyto hrůzy jsou dobře známé každému, kdo sleduje televizní zprávy, není-li groteskní detaily. Genocida v Gaze je jedinečně přenášena televizí. Novinkou však je, že se blížíme ke krizovému bodu, který je tak vážný, že možnosti se stávají zcela neúprosnými.

Bud' bude Izrael donucen ukončit genocidu a Palestincům bude umožněno zahájit nějakou obnovu, anebo se velmi brzy počet mrtvých rychle vystupňuje a obnova, jakkoli děsivá, možná nikdy nebude možná.

Tato možnost rozhodně přispívá ke změně tónu v hlavních městech hlavních

izraelských podporovatelů ze Západu. Je však třeba jednat.

Dnes je běžné, že přední politici, jako je ministr zahraničí, izraelské akce odsuzují, jak to před přestávkou opět učinil v poslanecké sněmovně. Stejně tak je běžné, že malá skupina toryovských poslanců nabízí zvučná odsouzení Izraele a hla-

Není čas na slova v Gaze propuká hladomor

sitou kritiku ministra zahraničí za jeho spolupínavu na izraelských akcích.

To vše je plně ospravedlněné. Je však velmi pozoruhodné, že kritici, ať už Izraele nebo neschopnosti vlády jednat, se nesetkávají s obvyklými pomluvami a nařčeními, jež se staly známými každému, kdo vyslovuje podporu palestinské věci nebo nabízí příkrou kritiku Izraele. O nich ani o jejich motivacích se neozve ani kritické zamručení.

Ještě pozoruhodnější je, že k tomu dochází v době, kdy dochází k drastickým zásahům proti veřejnému protestu na podporu Palestinců. Máme tu směšnou a znepokojivou podívanou na zatýkání postarších bojovníků za mír a jednoho, jehož zločinem bylo paradoxně zvednutí výtisku nedávné obálky časopisu Private

Eye, jež kontrastovala s přístupem státu k demonstrantům a jeho podporou izraelských útoků. Je zřejmé, že určitá kritika je povolena, zatímco aktivistické protesty jsou stále více zakazovány. To znamená, že existují někteří oficiálně licencovaní kritici Izraele, kteří za svou kritiku neutrpí žádný trest.

Dne 21. července vydalo 25 zemí, včetně Británie, Japonska a řady evropských států, společné prohlášení, v němž uvedlo, že válka v Gaze „musí okamžitě skončit“. Média to široce popisovala jako prohlubování izolace Izraele. Přesto některé z těchto zemí nadále Izrael vyzbrojují. Británie je jednou z nich. Británie, stejně jako USA, také poskytuje Izraeli vojenské zpravodajství pro jeho bombardovací kampaně v Gaze i jižním Libanonu.

Dokonce i v USA se ozývá neklidné mručení. Minulý týden Bílý dům řekl novinářům, že Trump neschválil dřívější

izraelské letecké údery na Sýrii. V USA se rozšířila kritika bombardování katolického kostela v Gaze, což naznačuje, že v USA záleží alespoň na některých životech nebo na některých náboženských skupinách. Je třeba připomenout, že Trump také dříve nařídil Netanjahuovi, aby zastavil bombardování Íránu a izraelská letadla byla otočena uprostřed letu.

Tyto oddělené incidenty také zdůrazňují důležitost pravdy o skutečném vztahu mezi Izraelem a USA, což je vztah, který je často záměrně zastírán arabskými vládami, které se chtějí vyhnout znepřátelení globální supervelmoci.

Spojené státy financují Izrael. Poskytují obrovské dotace a zakázky pro svůj technologický průmysl a zvýšily tok financí a zbraní, aby mohl pokračovat ve své vražedné kampani v Gaze i jinde. Izrael by bez podpory USA nepřežil a celé jeho dějiny jsou jako vojenský doplněk té či oné imperiální mocnosti, Francie, Británie a nyní USA. Jak řekl Robert Kennedy mladší, pro USA je Izrael jako obří letadlová loď trvale umístěná v oblasti. Kdyby si Biden nebo Trump přáli, aby toto vraždění skončilo, bylo by už dávno po všem.

Je těžké si být jistý, co je dnes motivací ke slovní kritice Izraele. Domácí i mezinárodní nepřátelství vůči izraelským krokům roste, ale není jasné, proč mu vlády podporující Izrael nyní naslouchají. Zásadní je, že to nemá vliv na kroky americké ani britské vlády. USA a Izrael koordinovaly přerušování nepřímých rozhovorů s Hamásem. Jejich společný postoj je takový, že Izrael musí mít volnost pokračovat ve vraždění i když budou všichni vězni propuštěni a jejich odpůrci vyhlazeni. To by znamenalo souhlas s jejich vlastní genocidou.

Musíme si ujasnit, že slova nebo dokonce politické změny nestačí. Válečné zločiny a masové zabíjení musí skončit. To znamená, že gesta jako palestinská státnost jsou všechna v pořádku a dobrá a žádný zastánce svobody by se proti nim nepostavil, ale blokáda musí být bezodkladně ukončena.

Země jako pětadvacítka (*EU; opravu původního textu si ovšem nedovolím - pozn. překl.*) by měly využít všech prostředků, které mají k dispozici, aby pomoc prošla. Pokud vláda nevyhoví, měly by přerušit diplomatické vztahy s Izraelem. Dodávky zbraní musí být okamžitě zastaveny spolu s pokračujícím poskytováním zpravodajských informací, které napomáhají izraelskému vojenskému zaměření. To se naši vlády týká více než většiny ostatních. Čas na rozhovory je už dávno pryč.

Překlad **Vladimír Sedláček**

Před 15 lety bylo nemožné si představit, že Německo – země, která byla ve druhé světové válce poražena především Sovětským svazem, se znovu vyzbrojí a prohlásí, že se v blízké budoucnosti připravuje na válku s Ruskou federací. Ale jakkoli je to smutné, taková je realita roku 2025. Plán ReArm Europe v hodnotě 800 miliard eur, zvýšení výroby zbraní, pokračování vojenské podpory Ukrajiny – to vše představuje hrozbu pro budoucnost Evropské unie.

Tím, že Evropská unie utráčí miliardy na výrobu zbraní a válku na Ukrajině, s nedosažitelným cílem porazit Rusko, brzdí vlastní ekonomiku a sociální a zdravotnickou sféru. Není to dlouho, co Oliver Bäte, šéf Allianz, varoval, že Německo se může stát „nemocným mužem Evropy“, protože zvýšené vojenské výdaje ohrožují sociální funkce státu. Bäte poukázal na to, že výdaje Německa jsou stále vyšší a vyšší, ale HDP země neroste, což může vést ke kolapsu sociálního systému během deseti let.

Zde vyvstává další otázka, jak Německo a další země Evropské unie, jako Francie, Itálie a Velká Británie, mohou všechny tyto výdaje financovat. Všechny odmítly po roce 2022 nakupovat levné ruské suroviny (ale nadále je nakupují, například přes Indii, za trojnásobně zvýšené ceny). Podnikání v Evropské unii pomalu umírá a funguje buď v Číně, nebo v USA, a obyvatelstvo platí vyšší ceny za všechny zboží, které může získat. Zde si můžeme připomenout také „zelenou“ agendu, která kvůli všem zákazům a omezením vedla pouze k rychlejšímu růstu inflace. Ekonomická situace Evropské unie nevypadá slibně.

Pozorovatelé předpokládají, že zde vzniknou velké problémy, protože ambiciózní politika lídrů Evropské unie, kteří jsou, jak již bylo zmíněno, odhodláni jít do války s Ruskem, bude nepochybně financována z dluhových závazků zemí Evropské unie, ale na úkor občanů a podniků. Například Německo

a Francie, lídři evropské ekonomiky, již mají z výše uvedených důvodů značné rozpočtové schodky.

Zřejmým důsledkem bude rána pro obyvatelstvo, které bude čelit vyšším daním, nákladům na bydlení a komunální služby, rostoucím cenám pohonných hmot, lékům a nevyhnutelnému poklesu životní úrovně obecně. Pod tlakem evropských úředníků budou země Evropské unie nuceny výrazně zvýšit svůj státní dluh o 10 až 15 %, v některých případech dokonce o 20 až 25 %. Recese v ekonomice Evropské unie bude rychle postupovat, což povede k oslabení výrobní kapacity zemí EU. A celkové zadlužení Evropské unie povede k politické nestabilitě v důsledku rychlého zhoršení životních podmínek občanů.

S příchodem Trumpa do Bílého domu se objevil další problém, který hrozí zasáhnout peněženky Evropanů, a to - NATO. Spojené státy nyní odmítají platit za alianci a náklady přesouvají na evropské spojence, což je nutí zvyšovat výdaje na obranu. A za co? Kvůli válce s Ruskem, které se lze bezpečně vyhnout volbou jiné, racionálnější strategie.

Válka mezi Ruskem a Evropou bude v první řadě výhodná pro Spojené státy a Čínu, protože zničí jednoho z nejbližších pronásledovatelů na světové scéně a umožní jim těžit z obou stran konfliktu. I když nedojde ke střetu, o což se musíme ze všech sil snažit, budoucnost Evropské unie v současné době nevypadá slibně. Problémy v ekonomické, sociální a zdravotní sféře hrozí váž-

nými důsledky. Evropa ještě může změnit kurz, naslouchat hlasům rozumu, které zaznívají například z Budapešti a Bratislavy, a nevrhnout se do propasti nového zbrojního závodu, jehož cílem je zajistit americké zájmy na úkor evropského kontinentu. Tuto strategii již Američané použili ve 20. století.

Stefano Salvini, vyšlo 28. 7. 2025 na orientalreview.su

Evropo, může být tvá budoucnost jasná?

Český lev má zlatou královskou korunu posazenou na hlavě, je stříbrný v červeném poli.

Nepochopitelně a za jakým účelem byl nyní změněn?

Pravda nebyla oznámena.

Dosavadní tradiční podoba Českého lva trvala tisíc let. Původně to byl znak českých králů, Přemyslovců a od té doby i celého království a Českých zemí.

Svatý Václav měl ve znaku ještě plamennou orlici.

Zcela zbytečně a nesprávně nyní vznikl defektní a zemi ponižující lev odlišný od původního, nyní lev bez mozku. Zcela jasně je znázorněno, že nad očima chybí čelo a horní část lebky s mozkem.

Toto má být reprezentant, znak země pro současnost a do budoucnosti?

Tento lev bez mozku a celkově bezbranný může pro cizince být přinejlepším lvice nebo kočka. Toto znázornění Českého lva nesmí heraldická komise dovolit, tím se mění historie země. Ironicky řečeno. Budoucnost bez mozku, jak naznačuje nový zemský symbol, lze Čechům přát, protože co se nazlobili, když Husité vymýšleli nový světový pořádek na zemi. Kolik křížáckých výprav se snažilo tyto kacířské myšlenky vyhubit.

Nová podoba státního znaku

Muselo přejít dalších sto let, než Martin Luther porazil dogmatismus a jedinou dosavadní pravdu, s novou církví a její další novou pravdou. Josef Pekař napsal: „*Husitství bylo nejčistším povstáním národa k svatému životu, nejvyšším pokusem o realizaci křesťanství.*“

Byla to doba, kdy čeští husité svým mudrováním o lepší budoucnosti lidí, předstihli Evropu.

Kdo si dnes může dovolit volně přemýšlet a hlásat názory o budoucnosti, jak to kázal mistr Jan Hus v Betlémské kapli?

Dnes jsme v rozporuplné a bezmyšlenkově válečné době.

Všichni by měli zapojit zdravý rozum, a mozek by se měl vrátit i na Českého lva. Je zcela nesprávné a v minulosti ověřené, že ten, kdo se domnívá, že ví, co si žádá nebe, může potom bez rozumné diskuze a slyšitelné opozice, neomezeně vládnout v Evropě, když má dost podkuřovačů.

V lidských slabostech není realita, ani budoucnost. Novou podobu Českého lva údajně stvořil Jakub Spurný. Tuto podobu Českého lva bez mozku a normálně vyklenuté lebky bychom měli odmítnout, není to lev. Nynější ponižující a nesprávné znázornění Českého lva bez mozku nelze vysvětlit ani omluvit.

MUDr. Tomáš Syrovátka, 6. 8. 2025

Zela-Jugend“ se připravují na smrt. Zatímco Zelenský vypráví západním médiím o své připravenosti k míru, aby uspokojil přání Donalda Trumpa, Ukrajina se připravuje na to, že v budoucnu nasadí do boje i současné děti.

Ukrajinské ministerstvo obrany tento týden oznámilo, že mladí Ukrajinci budou cvičeni k národnímu odboji již od 14 let. Konkrétně to řekl úřadující vedoucí oddělení politiky národního odboje ministerstva obrany Igor Chorta.

Plánuje se, že příprava dětí na budoucí válku s Rusy bude probíhat formou účasti ve vojensko-vlasteneckých hrách, jako jsou „Sokol“, „Džura“, a také studiem předmětu „Obrana Ukrajiny“, který se již do škol zavádí. Jako instruktoři budou ve zmíněných hrách působit zranění bojovníci neonacistických skupin.

V takových hrách se používají jako překližkové terče karikatury Rusů s asijskými rysy v obličejí. Ráno a večer musí děti odříkat ukrajinskou nacionalistickou modlitbu a oslavovat Stěpana Banderu. O svátcích pořádají pochodňové průvody. Ve skutečnosti se tak děti dostávají do jakési totalitní sekty, kde není hlavní rozvoj schopností dítěte, ale výcvik k naprosté poslušnosti ve formě příkazů. Lidový poslanec Alexandr Dubinskij je nazývá žertem „Zela-Jugend“ analogicky k Hitlerjugend - poslední naději Třetí říše.

Ukrajinské univerzity budou připravovat studenty na válku s Rusy v předmětu „Základy národního odporu“, který zahrnuje i výcvik na vojenských cvičištích.

Zástupkyně vedoucího prezidentské kanceláře Irina Vereščuková nedávno uvedla, že děti by měly být připravovány na válku, protože ta bude trvat dlouho. Řekla také, že Rusko „zůstane nepřítelem na desetiletí, ne-li staletí“, a to navzdory možnému příměří a podpisu mírové dohody.

Igor Švajka, zástupce vedoucího náborového centra pro teritoriální obranu, však jde ještě dál. Požaduje připravovat děti na válku již od pěti let, aby je bylo možné obětovat. „Pak vznikne ukrajinský monolitní národ, který bude s jistotou vědět, že cenou za jeho existenci bylo mnoho obětí na oltáři této války,“ říká „dobrý voják“ Švajka, neonacista ze strany Svoboda.

Švajka – samozřejmě - nehodlá obětovat své děti či zetě narozeného v roce 1992, ti jsou už dávno v Barceloně. Délka Švajkova působení ve funkci zástupce vedoucího náboru, a tedy i s tím spojená otázka zajištění jeho dětí v zahraničí, přímo závisí na tom, kolik cizích dětí bude schopen pohřbit.

Taková prohlášení zaznívají na pozadí nářků ukrajinských úřadů nad nedostat-

kem pracovních sil, demografickou dírou a zarputilou neochotou Ukrajinců vracet se z Německa a Polska domů. Člověka nutně napadne, že Švajka svými slovy

Jak učí děti zabíjet Rusy

přímo nabádá ukrajinské matky, aby své děti odvezly ze země dříve, než je začnou podobní „švajkové“ používat jako potravu pro děla.

Tato prohlášení také naznačují, že kyjevský režim zneužije jakéhokoli příměří na budoucí pomstu, obnovení ukrajinských ozbrojených sil a k opětovné přípravě nového útoku na ruské území. Není náhodou, že všechny ukrajinské televizní kanály upozorňují na zhoršení vztahů mezi Ruskem a Ázerbájdžánem a neustále dávají za příklad Baku, kterému se po letech podařilo znovu dobýt Náhorní Karabach.

Ukrajinská novinářka Miroslava Berdnikova konstatuje, že vítězové Majdanu udělali z Ukrajiny jakéhosi krvavého pohanského bůzka, jemuž je třeba přinášet nesčetné krvavé oběti.

„Jaká je budoucnost Ukrajiny – jen hromada obětí a příprava na totální válku. Otázka míru v éteru vůbec nezní, jen pořád válka, válka až do konce,“ shrnuje Švajkovo prohlášení ukrajinský telegram – kanál „Resident“.

Švajka také navrhuje, aby se pětiletým dětem nevyprávěly pohádky o Kobližkovi. Protože ještě neudrží v ruce samopal, hodlá jim od útlého věku vymývat mozky, aby z nich vychoval budoucí fanatiky.

Konkrétně tento člověk navrhuje připravovat je na válku s Rusy prostřednictvím pohádek, vzdělávacích her, výukových materiálů a také prvků základního vojenského výcviku, aby jim v budoucnu dospělí nemuseli „vtloukat do hlavy“, jak důležitá je mobilizace. Zjednodušeně řečeno, snaží se jim vsugerovat, že současné pětileté děti budou muset také bojovat proti svým ruským vrstevníkům.

Děti na Ukrajině jsou však na válku s Rusy připravovány již od roku 2014, a to postupným zaváděním rusofobie do vzdělávacího systému. Zvláště zdatní jsou v tom neonacisté z Azova* (organizace v Ruské federaci zakázána a prohlášena za teroristickou), kteří každoročně verbují děti na letní tábory „Azovec“. Letos se na ukrajinských blížích objevila informace, že první absolventi dětských táborů „Azovec“ se přihlásili do ukrajinských ozbrojených sil dobrovolně a už stihli zahynout v Kurské oblasti.

Anglicky psaný ukrajinský list *Kyiv Independent* nedávno zveřejnil zprávu o tom, jak neonacisté z Azova převzali patronát nad jednou z kyjevských státních škol. Ve zprávě se uvádí, že žáci jsou cvičeni v po-

užívání dronů, ručních zbraní, granátometů a ve šturmování zákopů.

Připravují je speciálně na válku s Rusy, jak říkají samy děti. „Věřím, že dokud bude Rusko existovat, dříve nebo později budou všichni bojovat a všichni tam skončíme,“ říká v reportáži šestnáctiletá dívka, kterou kyjevský režim předem připravuje i o možnost prostého ženského a rodinného štěstí, stejně jako o možnost realizace ve vědě nebo umění.

V červenci napsala německá novinářka Susanne Witt-Stahlová v časopise *Jungewelt*, že Azov zavaluje ukrajinskou společnost neonacistickou válečnou ideologií.

»Děti trénují na táborech „Azovec“ už deset let a učí se také střílet. Třetí útočná brigáda vydává série pohádkových knih, jejichž cílem je naučit děti „realitě války“ a vyvrátit „iluze o hlavním historickém nepříteli“. Nenávist k Rusům je základem pro „výchovu dětského vůdce, vůdce země“, o jehož místo hrdinové dobrodružných příběhů usilují,« píše Witt-Stahl.

Na takové tábory jsou většinou posílány děti z chudých rodin, které jim nemohou zaplatit běžný letní prázdninový tábor. Často jsou tam posíláni i sirotci z dětských domovů - neonacisté se snaží osobní tragédii a neštěstí dětí, které zůstaly bez rodičů, přetavit v nenávist k Rusům. Děti jsou snadno manipulovatelné a v neonacistických dětských táborech lze dítěti například namluvit, že za smrt jeho rodičů mohou Rusové, i když rodiče zahynuli při běžné autonehodě v Ternopilu.

Kromě toho může kyjevský režim - po vyčerpání mobilizačních zdrojů a nárůstu dezercí - požadovat krev dětí ještě před dosažením jejich dospělosti. Ukrajina tvrději opakuje scénář paraguayské války, v níž zahynulo 70 až 90 % dospělé mužské populace této latinskoamerické země, proto byly mobilizovány i děti, kterým přimalovali pod nosem kníry uhlem.

Když představitelé kyjevského režimu vyřvávají na mezinárodních platformách, že Rusko údajně uneslo děti z „okupovaných území“, snaží se tím nejen dojmout evropské staré dámy, ale chtějí, aby se jim vrátil budoucí mobilizační zdroj. Tito nešťastní sirotci budou v případě návratu na Ukrajinu připraveni k obětování při budoucí invazi do Kurské oblasti, Doněcké lidové republiky nebo na Krym. Zároveň jsou klíčem k zachování moci Zelenského, k zachování pozice Igora Švajka a klíčem k získání dalších finančních prostředků ze Západu.

Dmitrij KOVALEVSKIJ
6. 8. 2025, UKRAJINA.ru

Známý ruský ekonom Michail Chazin během svého rozhlasového komentáře ostře kritizoval základy současného světového řádu a předpověděl brzký kolaps systému založeného na „monetizaci zdrojů“. Jeho analýza je krutým hodnocením moci, korupce a nadcházejících otřesů. Kdy to „vedení“ konečně pochopí?

Chazin hned označil hlavní problém - Liberální ekonomický model, jehož kořeny sahají do éry reaganomiky, se zcela vyčerpal, jeho kolaps je nevyhnutelný a dokonce nezbytný.

„Proč se tak raduji z krize? Je to velmi jednoduché: protože lepší je hrozný konec než hrůza bez konce. Je již naprosto zřejmé, že právě tento liberální model, jehož základem jsou Reaganovy reformy, vedl k tomu, že bez výjimky všechny mocenské skupiny v západním světě fungují výhradně prostřednictvím finančních mechanismů.“

Ekonom zdůraznil, že Rusko není výjimkou, nýbrž součástí tohoto k zániku odsouzeného systému. Kritizoval ruské „peněžní instituce“ (Centrální banku a Ministerstvo financí) a označil je nikoli za strategy, ale za „vykonavatele, kteří plní pokyny zvenčí“, jejichž postavení v systému je kvůli absenci vlastní koncepce extrémně nízké. Chazin se domnívá, že jediným východiskem pro Rusko je politické rozhodnutí o **vystoupení ze západního paradigmatu**.

Při výkladu své teorie moci Chazin vysvětlil, že klíčem k ní není pouhé vlastnictví zdroje, ale schopnost přeměnit jej na vliv. Zdrojem může být cokoli - ozbrojení lidé, technologie, náboženští stoupenci, přístup k datům. Za posledních padesát let však došlo ke globální unifikaci.

„Prakticky všechny zdroje... byly převezeny na peníze, a to naprosto stejným způsobem, který se nazývá monetizace... Je třeba udělat dvě věci. Za prvé, je třeba vytvořit trh, na který lze tato aktiva převést... A za druhé, je třeba tento zdroj prodávat, získávat za něj peníze a odpovídajícím způsobem stříhat kupóny.“

Tato totální monetizace podle Chazina vedla k absolutní kontrole bankéřů.

Tady se ukázalo, že vše řídí pouze bankéři. Protože když jste si vzali úvěr na zdroje vaší mocenské skupiny, už nemáte nad těmito zdroji volnou kontrolu,

System nemá budoucnost

protože jste povinni tento úvěr splácet.

Výsledkem monetizace se podle Chazina stala „ultraliberální společnost se všemi jejími různými vychytávkami“, kde každá činnost – od kriminálních služeb po práci úředníků – má svou tržní cenu. Vydírání jako nástroj vlivu je minulostí, jeho místo zaujaly „čisté peníze“.

Nejprovokativnější jeho prognóza se týká Korejského poloostrova. Je přesvědčen o brzkém sjednocení Jižní a Severní Koreje pod vedením druhé z nich, přičemž role Ruska bude v roli arbitra. Důvod vidí ekonom v krachu monetizovaného modelu Jižní Koreje na pozadí ekonomické krize, kterou ještě zhoršila politika Trumpa: „Díky Donaldu Fredovičovi Trumpovi je zcela zřejmé, že Jižní Korea ekonomicky zemře... Nevidím jinou ekonomickou možnost, než aby se podřídila KLDL.“

Klíčovým rozdílem KLDL, zdůrazňuje Chazin, je odmítnutí monetizace svých reálných zdrojů (pracovitá populace, technologie, jaderný arzenál) podle západních vzorů.

„KLDL své zdroje nezpeněžuje... V rámci starého modelu (sjednocení) to není možné, protože mocenské skupiny, které jsou postaveny na principu zpeněžení, se nemohou podříditi mocenským korejským skupinám, které jsou postaveny na reálných zdrojích... Korea není součástí tohoto trhu – Severní Korea, a proto by Jižní Korea měla přijít o vše.“

Ekonom nabízí neobvyklý pohled na korupci. Definuje ji jako „systém krmení“ – neodmyslitelný prvek řízení prostřednictvím mocenských skupin v současném modelu.

Úředníkovi řeknou: „Kámo, kde jsou výsledky? ... Klíčovým prvkem je zde od-

povědnost. Pokud jsi splnil úkol, který ti byl přidělen, pak by koncept krmení měl fungovat... a pokud jsi ho nesplnil, znamená to, že jsi si vzal zálohu a nyní ji musíš vrátit.“

Podle Chazina se bohatství úředníků nevysvětluje touhou po osobním obohacení, ale nutností udržovat status a bezpečnost uvnitř své mocenské skupiny:

„Já spravuji stovky milionů a miliardy rublů z rozpočtu, a vy chcete, aby moje děti chodily do běžné školy? Musím si zajistit blahobyt sám, ale z jakých peněz? Proto v Rusku vždy existoval systém krmení se funkcí.“

Zároveň Chazin uznává, že značné prostředky úředníků, které oni vnímají jako osobní, často patří skupině – a mohou být zabaveny, jako v případě bývalého šéfa Kursku Starovojtova.

(Roman Starovojtov (1972-2025) - ministr dopravy Ruské federace od 14. května 2024 do 7. července 2025, předtím guvernér Kurské oblasti, který se zastřelil krátce po svém odvolání z funkce ministra prezidentem Putinem. Odvolán z funkce guvernéra byl v souvislosti s vyšetřováním okolností vpádu ukronacistů do Kurské oblasti.)

V agresivní obchodní politice Donalda Trumpa vidí Chazin známku blížícího se kolapsu celého finančního systému:

„Tím, že odpustil všem svůj státní dluh... zjevně vychází z logiky, že v nejbližší době dojde k velmi silnému propadu na finančních trzích, který tento systém definitivně a nezvratně zničí... Nyní je třeba vytěžit maximum možných zdrojů z toho, co ještě zbývá.“

Sám Chazin sleduje vývoj událostí s filozofickým klidem a očekává kolaps již v nejbližších měsících.

Na závěr se ekonom obrací na „šéfy“ a obviňuje je z nepochopení rozsahu krize: „Pořád hledají někoho, koho by mohli obvinít - jakože tito darebáci chtějí narušit tak úžasný systém, ve kterém se nám tak dobře žije. Drazí soudruzi šéfové, nejde o darebáky, jde o objektivní situaci, tento systém už nemá budoucnost... A vy to nechcete pochopit, a proto se stanete obětí.“

Hlavní poselství Chazina - Je třeba se připravovat nikoli na boj s „hmyzem“, ale na přechod k zásadně novému systému s jinými mechanismy moci. Ignorování tohoto faktu je podle něj fatální chybou elity, která ji odsuzuje k porážce. Hospodářský kolaps, který podle ekonomů již začal, nelze zastavit.

Chazin, Tsargrad.tv; 19. 7. 2025

https://tsargrad.tv/dzen/hazin-predupredil-sistema-ne-zhilec-kogda-nachalstvo-uzhe-pojmjet_1314016

Generální ředitel Euro **Jízdní kolo je pomalá smrt planety**

Exim Mank s.r.o. přinutil ekonomy přemýšlet, když řekl:

"Cyklista je katastrofa pro ekonomiku země. Nekupuje auta a nepůjčuje si na ně peníze! Neplatí pojistky! Nekupuje palivo, nevystavuje auto potřebné údržbě a opravám! Nepoužívá placené parkoviště! Nezpůsobuje závažné nehody! Nevyžaduje více pruhů dálnic! Nestane se obézní!

Zdraví lidé nejsou pro ekonomiku užiteční! Nekupují léky! Nechodí do ne-

mocnic ani k doktorům"

Nic nepřidávají k HDP země!

Naopak každý nový obchod McDonald vytvoří nejméně 30 pracovních míst pro 10 kardiologů, 10 stomatologů, 10 odborníků na stravu a výživu, a také evidentně pro lidi, kteří pracují v samotném obchodě."

Vybírejte pečlivě - cyklista nebo McDonald? Tohle stojí za zamýšlení.

P.S. Hmmm, a chodci jsou ještě větší hajzlové. Ti si ani to kolo nekoupí!

Převzato z FB

Stejně jako si nedokážeme představit vzestup Británie k dominanci v kapitalistickém systému bez uhlí, není možné si představit vzestup Spojených států jako nástupce Británie ve 20. století bez ropy. Stejně tak nelze oddělit fosilní paliva od kapitalismu. Fosilní paliva a kapitalismus jsou zcela propojeny a hrozí, že jejich oběti, stejně pevné jako vždy, se stane smrtícím sevřením, protože globální oteplování teprve začalo pustošit.

Spotřeba ropy od roku 1950 drasticky vzrostla – od roku 1980 došlo k téměř třem čtvrtinám celkového nárůstu atmosférického oxidu uhličitého. Tento stále strmější sklon vzhůru je třeba vidět v kontextu kapitalismu. „Vnitřním smyslem existence systému je nekonečná akumulace – snaha neustále akumulovat peníze, která převažuje nad všemi ostatními úvahami,“ píše Adam Hanieh ve své nejnovější knize *Crude Capitalism: Oil, Corporate Power and the Making of the World Market* (Surový kapitalismus: ropa, korporátní moc a vytváření světového trhu). „Tato společenská logika se liší od všech předchozích lidských společností a má hluboký dopad na využívání energie a energetické systémy.“ Bez „zřeknutí se kapitalismu jako sociálního systému s vlastní odlišnou logikou postrádáme jakýkoli vysvětlující důvod, proč a jak se ropa objevila coby dominantní fosilní palivo dvacátého století (a co je ještě důležitější, co se s tím musí udělat.“

Tak začíná velmi zajímavá a poučná diskuse, jež čtenáře provede dějinami ropy a kontrolou některých největších světových společností nad ní, rozvojem ropného průmyslu jako předzvěstí konsolidace firem napříč průmyslovými odvětvími, rozhodující rolí ropných společností v rozvoji ekonomik a geopolitiky 20. století (ještě větší, než jsme dokázali očekávat) a dynamikou vztahu fosilní paliva a kapitalismus, jenž zarazil všechny pokusy vypořádat se s existenční krizí globálního oteplování. Lidstvo je jistě schopno (i když zdánlivě ne) čelit výzvě změny ekonomiky tak, aby Země zůstala obyvatelná. K tomuto selhání existují důvody, k nimž se tato recenze vrací.

Podstatná část knihy *Crude Capitalism* je živou historií ropného průmyslu a jeho prolínání s rozvojem kapitalismu od samého počátku. První ropný boom nastal v Pensylvánii v roce 1859 a v roce 1870 se John D. Rockefeller již pokoušel monopolizovat ropu prostřednictvím své společnosti Standard Oil, která usilovala o kontrolu nad rafinací, dopravou, ropovody a obchodováním. Tato „vertikální integrace“ se měla stát modelem pro

hrstku firem, které měly ovládat průmysl napříč 20. stoletím. Mnoho malých producentů nemělo jinou možnost než přijmout cenu Standardu, protože ten dosáhl monopolu nad rafinací, ropovo-

Ropa a kapitalismus: Dokonalá kombinace (ale ne pro nás)

dy a obchodní nabídkou petroleje (v té době byl petrolej primárním konečným využitím ropy). Schopnost Standardu toho dosáhnout byla posílena prvním „interním vzdáleným firemním útočištěm“ (rolí, kterou v těchto dnech obstarává Delaware) ve státě New Jersey.

Standard, částečně díky růstu prostřednictvím akvizic, provozoval bezpočet technicky oddělených společností. Protože antimonopolní právo začínalo dohánět jeho náskok a aby obešel státní omezení obchodních operací (společnosti byly organizovány v rámci států a podléhaly nejružnějším předpisům), rozhodl se přeorganizovat na holdingovou společnost s tím, že její samostatné společnosti se stanou dceřinými společnostmi holdingu.

To se stalo tím, že se zaregistroval v New Jersey, aby využil nových zákonů, jež tam umožňovaly společnostem mít jediný účel vlastnit jiné společnosti, a legalizoval tak společnosti registrované v New Jersey, aby mohly působit v jiných státech bez souhlasu státního zákonodárského sboru, což bylo poprvé. Zákony v New Jersey také snížily daně na malé částky a umožnily vydávání akcií s různou úrovní hlasovacích práv, čímž upevnily kontrolu v několika rukou. Tak se zrodil moderní konglomerát. Standard byl v roce 1911 rozbit na základě antimonopolního zákona, ale Rockefeller a hrstka plutokratů, kteří s ním byli úzce spojeni, si udrželi kontrolu nad novými společnostmi, takže rozpad nebyl ničím víc než drobnou nepřijemností.

Světové války přinášejí větší zisky

Další dary předala ropnému průmyslu vláda, další pak federální vláda během první světové války. Přejíchod spalovacího motoru v prvních letech 20. století poptávku po ropě dramaticky zvýšil a těsně před vypuknutím války americké a britské námořnictvo přešlo u lodí od uhlí k ropě. To byla velká vzruška pro ropné společnosti a v roce 1917 USA vytvořily vládní poradní sbor, jenž umožnil ropným společnostem koordinaci navzdory antimonopolním zákonům; tento sbor se nakonec stal Americkým ropným institutem, mocnou lobby, jež má dodnes rozhodující vliv na energetickou politiku. Na ropný průmysl dopadly neuvěřitelné da-

ňové úlevy, daleko větší než pro ostatní průmyslová odvětví.

Po válce americký ropný průmysl pronásledovala krize z nadprodukce; neexistovala dostatečná poptávka, která by absorbovala vše, co bylo vytěženo ze země, a evropské trhy byly uzavřeny společnostmi, jež se tam staly vertikálními monstry, Royal Dutch Shell a tím, co se později stalo BP. Ve Venezuele byly nalezeny velké zásoby a tamní elity daly americkým společnostem velkorysé podmínky k produkci a žádaly, aby se rafinace prováděla mimo Venezuelu, aby se zabránilo koncentraci dělníků, kteří by se mohli prosazovat. Stále tu byl problém nadprodukce, ale byla založena další základní výbava 20. století – elity na globálním jihu spolupracovaly se severními manažery, aby se udržely v bohatství a zároveň udržely pracující lidi na dně. Za Atlantikem pracovala Británie, aby ovládla produkci na Blízkém východě; Britové vytvořili Irák, dosadili krále a pak vyjednali dohodu velmi příznivou pro ropný průmysl. To vše bylo podpořeno britskými vojenskými silami.

Trhy teď byly pod přísnou korporátní kontrolou, a tak ropnému průmyslu celosvětově dominovalo sedm obřích firem – slavných „Sedmi sester“.

Druhá světová válka znamenala pro ropné velmoci další velkou vzrušku a jak ropa nahrazovala uhlí po celém světě, spotřeba ropy se od roku 1950 do roku 1965 celosvětově zdvojnásobila. Využití ropy k vytápění domácností se během těchto let výrazně zvýšilo, zisky z ropy vylétly vzhůru, když cena ropy klesla pod cenu uhlí za rozvoj elektrifikace a díky masivnímu nárůstu spotřeby paliva automobilů a letadel. Politika USA na podporu ropného průmyslu se rozšířila i do zámoří: Okupační úřady zakázaly Německu používat uhlí jako energetickou surovinu a 10 procent peněz z Marshallova plánu bylo vynaloženo na ropu, většinou pocházející z Blízkého východu, jak se USA přesunuly k získání kontroly v této oblasti. Dalším faktorem, který nelze podceňovat, je exploze plastů, pro něž je petrochemie, vedlejší produkt rafinace ropy, vstupní surovinou.

Nadvláda dolaru a ropné produkty jdou ruku v ruce

Ropa také hrála roli při konsolidaci amerického dolaru jako světové rezervní měny, pilíře americké nadvlády nad světovým kapitalistickým systémem a jeho schopnosti vymáhat svá embarga mimoúzemně. Když prezident Richard Nixon odstoupil od dohody z Bretton Woods, jež umožňovala směňovat dolary za zlato

za stanovenou cenu a vázala jiné měny na dolar, nebylo předurčeno, že hegemonie dolaru bude pokračovat. Znárodnění poněkud uvolnilo sevření Sedmi sester na počátku 70. let, ale americká vláda se vli- chotila saúdským a iránským vládnoucím rodinám a monarchům z Perského zálivu, aby ukončila některé prodeje ropy, stále uskutečňované v britských librách. To je provázáno se vzestupem OPEC, Organizace společností vyvážejících ropu, jež se zdála převzít kontrolu nad cenami ropy, ale ve skutečnosti tak neučinila.

Velký nárůst těžby ropy v Sovětském svazu v šedesátých letech a sovětská ochota podělit se o své odborné znalosti se zeměmi globálního jihu umožnily šíření odborných znalostí; jak stoupaly posuny směrem ke znárodnování, schopnost nově vzniklých státních ropných společností úspěšně produkovat ropu se stávala dostačující. Jak vlády globálního jihu získávaly důvěru, nařizovaly velké zvýšení toho, co si vezmou jako svůj podíl na příjmech, a Sedm sester nemělo jinou možnost než souhlasit. Co to ale vlády OPEC zvyšovaly? To nebyla cena, za kterou se ropa prodává, ale spíše „úctovaná cena“ – tedy „daňová referenční cena“, již vlády stanovovaly administrativně, aby určily, co společnosti (především Sedm sester) zaplatí vládám. Velké západní ropné společnosti nadále kontrolovaly rafinaci, a tak mohly i nadále stanovovat ceny ropných produktů placené spotřebiteli.

V podstatě šlo o zvýšení daní ropným společnostem, jež se přeneslo na spotřebitele. A protože americké daňové zákony umožňovaly nadnárodním společnostem odečíst daň zaplacenou zahraničním jurisdikcím, znamenalo to jednoduše, že část daní, které se dříve platily USA, šla místo toho do jiných zemí. Kvůli své vertikální integraci, která kontrolovala vše od rafinace až po marketing, mohly ropné společnosti manipulovat s cenami mezi fázemi, aby své daně minimalizovaly. Nedostatky během ropné krize v USA v roce 1973 byly způsobeny tím, že největší integrované firmy snižovaly kapacitu rafinérií a ždímaleny menší nezávislé. Zisky amerických ropných společností se během roku 1973 ztrojnásobily. „Celkově vzato nebyl nikdy skutečný nedostatek ropy v důsledku embarga (z velké části nepozorovaného OPEC),“ píše profesor Hanieh. „Ve skutečnosti lze embargo do značné míry číst jen jako akt projevu vůči veřejnosti, jehož konečným cílem bylo přesvědčit arabské publikum, že mezi ropnými monarchiemi a radikálnějšími nacionalistickými hnutími v regionu je možná antikoloniální fronta.“

Zároveň byly USA schopny dosáhnout toho, aby veškerý prodej ropy probíhal v dolarech, čímž se eliminovalo používá-

ní libry šterlinků. Když Nixon stáhl dolar ze zlatého kolíku (zafixování směnného kurzu měny; pozn. překl.), hodnota dolaru vůči ostatním hlavním měnám poklesla; dostat zaplacené v dolarech znamenalo méně vydělaných peněz, což byl rozhodující faktor při znárodnování v zemích OPEC, aby se zvýšil jejich škrť v příjmech z ropy. USA se snažily přilákat investice a aby nadbytek dolarů vydělaných státy OPEC proudil zpět do Spojených států. Američtí představitelé se zalíbili saúdským vládcům, a tak Saúdská Arábie oznámila, že za svou ropu bude přijímat pouze dolary, a využila svého vlivu k tomu, aby přiměla ostatní země udělat totéž, čímž upevnila dolarovou hegemonii. Monarchie Perského zálivu potřebovaly ochranu USA, aby se udržely u moci, a tak měly motivaci stabilizovat USA tím, že posílaly své rezervy přes Atlantik.

A s transakcemi prováděnými v dolarech bylo třeba držet velké dolarové rezervy, což zase pomohlo zpevnit dolar jako peníze používané při transakcích jiných průmyslových odvětví. Velké nárůsty ropy po otřesech z let 1973 a 1979 zase uvrhly většinu globálního jihu do hlubšího dluhu, což umožnilo Mezinárodnímu měnovému fondu a Světové bance, aby jim vnutily své „programy strukturálních úprav“ s nástupem věku neoliberalismu. Neoliberalismus byl umožněn vzájemnou závislostí ropy a financí, tvrdí Crude Capitalism.

Využití energie z obnovitelných zdrojů k růstu energie z fosilních paliv

V poslední době se ropné společnosti pokoušejí přeznačkovat se na „energetické společnosti“ a snaží se zaujmout pozice v oblasti obnovitelné energie a zároveň pracovat na dalším rozšiřování produkce a spotřeby ropy. Tento pokus o vlastní „ekologizaci“ není ničím jiným než zeleným vymýváním mozků, jež má zakrýt jejich všestranné úsilí o odvrácení pokusů o snížení produkce ropy, což není nepřekvapením. Profesor Hanieh však podrobně líčí, jak jsou tyto snahy machiavellistické. Závěrečná kapitola Crude Capitalism kombinuje diskusi o tom, proč je boj proti globálnímu oteplování za kapitalismu nemožný, s informativní analýzou nedostatků obnovitelných energií a snah ropných společností o kooptaci těchto alternativ. Jedním měřítkem toho, jak si stojí ekonomika energetiky, je to, že v roce 2022 vydělalo pět největších západních ropných společností (ExxonMobil, Chevron, Shell, BP a Total) souhrnem 200 miliard dolarů a saúdská národní ropná společnost Saudi Aramco vykázala v tomto roce zisk 161 miliard dolarů – největší roční zisk jakékoli společnosti v dějinách. Deset největších ekologických katastrof roku 2022, uvádí profesor Ha-

nieh, stálo 170 miliard dolarů, což je zlomek zisků ropných společností.

Strategie „čisté nuly“ jsou klíčovou složkou zeleného vymýváním mozků ropnými společnostmi; systémy opatření, jež mají vykazovat kompenzace emisí skleníkových plynů, jsou do značné míry eskamotérské a spočívají na technologických zachycování uhlíku, jež do značné míry neexistují. Extrémně omezená technologie zachycování uhlíku, která byla nasazena, je účinná jen částečně a v současnosti zachycuje méně než 0,1 procenta emisí, přesto je zachycování uhlíku propagováno jako významný faktor při kompenzaci emisí. Ještě horší je, že většina z malého množství zachyceného uhlíku se pak používá k získávání ropy štěpením, těžbě, již by jinak nebylo životaschopné brát – a to se počítá jako kompenzace emisí společností. Ještě horší je, že do statistik ropných společností se započítávají pouze emise z produkce, nikoli z jejich skutečného využití, což je mnohem větší producent emisí než produkce.

Profesor Hanieh to shrnuje takto:

„Populární představa Big Oilu coby dinosaura, který je neochotně tažen k nevyhnutelnému konci fosilní éry, je falešná; tyto společnosti se ujímají vedoucí role při určování budoucích energetických rozhodnutí. Není v tom nic dobrého – trajektorie stanovené ropným průmyslem slouží k upřednostňování pochybných technologií a politiky, vytváření falešných souhrnů a vyloučení nezbytných alternativ, jež jsou nyní naléhavě vyžadovány. Spíše, než aby byly tyto cesty v rozporu s jejich zájmy, upevňují postavení Big Oilu v srdci našeho energetického systému.“

Následuje diskuse o biopalivech, elektrických vozidlech a vodíkových technologiích, jež z těchto alternativ vymezuje kooptaci ropného průmyslu. Biopaliva jsou největším zdrojem alternativní energie, ale z velké části to znamená využití plodin k výrobě energií místo k potravinám nebo kácení lesů. Pokud by biopaliva měla v roce 2050 dodávat pětinu světové energie, uvádí Crude Capitalism, bylo by zapotřebí množství odpovídající všem dnešním plodinám, dřevu a travinám, což je rozhodně nemožné. V knize není zmíněno, že výroba elektřiny z biomasy v Evropě (kde se koncentruje), závisející především na spalování dřeva, je ve skutečnosti více znečišťující než uhelná a plynová elektrárny a je také významným zdrojem znečištění. Elektřina pro elektrická vozidla je pouze tak „čistá“, jak zdroj elektřiny a masová výroba baterií znamená větší těžbu lithia, kobaltu a dalších nerostů, často prováděnou destruktivními způsoby. A vodík, na rozdíl od humbuku, který ho propagu-

je, nezpůsobuje menší, nýbrž větší emise uhlíku; většina metod používaných k výrobě zahrnuje zemní plyn. Ropné společnosti propagují vodíková paliva, protože to udržuje poptávku po zemním plynu.

Biliony na novou produkci nezní proklamaty

Hledání „spásných technologií“ ponechává současný systém v platnosti, píše profesor Hanieh. Návrhy na elektrifikaci dopravy neřeší základní strukturální problémy, v nichž jsou doprava a energie k pohonným hmotám pro dopravu individualizovány a jsou zbožím:

„Je to iracionální systém, jenž ničí biosféru, škodí lidskému zdraví a narušuje obyvatelnost městských prostor. Rychlejšího snížení emisí (a dramatického zlepšení života ve městech) by se dalo dosáhnout zajištěním bezplatné, čisté a dobře financované zelené veřejné dopravy – s městskými prostory navrženými tak, aby upřednostňovaly a umožňovaly nekomodifikované, nekomerční způsoby dopravy. Namísto toho řešení nabízená takzvanými čistými palivy ponechávají základní systémy nedotčené, čímž v jiné podobě reprodukuje mnoho stejných problémů spalovacího motoru (a bez pravděpodobnosti podstatného snížení emisí v požadovaném čase).“

Přínejmenším dva ropní giganti předpokládají, že ropný průmysl do roku 2050 investuje do nové produkce 11 bilionů dolarů. To je stěží obor, jenž by plánoval demontáž. A není to jen pokračující spotřeba, co žene plány ropného průmyslu pokračovat ve vyjetých kolejkách i v příštích

desetiletích; všudypřítomné používání plastů bude hnací silou spotřeby také. Polovina všech plastů, které se kdy vyrobily, byla vyrobena v posledních 20 letech.

„Je možná myslitelné, že část poptávky po ropě a plynu jako zdroji energie lze snížit alternativními technologiemi a zlepšenou účinností, ale neexistuje žádná možnost, jak ukončit naši závislost na ropě, dokud ropa zůstane základním materiálním základem pro výrobu zboží. Z tohoto důvodu analytici odvětví i zástupci ropných firem otevřeně hovoří o petrochemikáliích jako o solidní záruce pro »budoucnost ropy«. Spotřeba petrochemikálií pevně sedí v ekologické krizi současnosti. Nejostřejším dokladem toho je exponenciální růst v nejběžnějších ze všech ropných produktů: plastech.“

Široké využití petrochemikálií je ukotveno v logice akumulace kapitálu, usnadňuje jednorázovou kulturu, v boji proti globálnímu oteplování staví plasty a petrochemikálie „do popředí zájmu“. Recyklace sama o sobě zdaleka není dostačující. Kapitalismus je stroj, jenž nikdo nekontroluje, píše profesor Hanieh, systém, jenž stojí na ropě. Ropné společnosti jsou destruktivní, ale přesto jsou projevem ekologické krize, nikoli její příčinou. Globální oteplování a ekologickou krizi lze vyřešit pouze „jako součást širší společenské změny“, píše autor a nabízí seznam návrhů včetně demilitarizace, přesunu investic do nových technologií a „skutečně obnovitelných energií“, ukončení destruktivní spotřeby ultrabohatých včetně konfiskace jejich jachet a soukromých trys-

kových letadel, masivně vypouštějících skleníkové plyny, ukončení plánovaného zastarávání a reorganizace veřejných prostor kolem čisté veřejné dopravy.

Pouze odebrání politické a ekonomické moci logice trhu a ukončení iracionálního systému „umožní vybudovat jiný a lepší svět“, uzavírá Crude Capitalism.

Je kniha přesvědčivá? Rozhodně ano. Diskuse zde jen poškrábala povrch vysoce informativní a zároveň velmi čtivé historie ropy a jejího dramatického dopadu na rozvoj kapitalismu. Obojí šlo ruku v ruce, a i když je role ropy možná trochu nadsazená, není to žádná nevýhoda – role ropy, obřích korporací, které ji ovládají, a vlád, které usnadňují moc ropných společností, je aspektem historie, který se nevypráví často, a tak detailně. Kniha je velmi potřebným nápravným počinem při vyplňování této životně důležité složky našeho chápání a jasně ukazuje, že řešení globálního oteplování je za kapitalismu nemožné. Profesor Hanieh shromáždil své značné odborné znalosti, aby poskytl toto shrnutí a podivuhodně se mu daří poskytnout nám historické pozadí toho, proč má ropný průmysl tak smrtící sevření dnešního světa a jasnou analýzu toho, co toto sevření znamená pro nás a naše potomky. Přečtěte si to, abyste se poučili. A pak jednejte.

Pete Dolack

*pro The Counterpunch 8. června 2025
Za získání článku děkuji americkému novináři
Waynemu Nealisovi, který mi jej poskytl
z placeného webu www.counterpunch.org
Vladimír Sedláček, překladatel*

Nesmírná úloha kapitalistického tisku při vytváření válečné psychiky

Před velkou válkou v letech 1914-

18 byli dělníci ujišťováni, že válka jakéhokoli značného rozsahu je nemožná. Nebyl snad Haagský mírový tribunál zřízen proto, aby takové katastrofě zabránil? Nebyly snad šířeny zásady bratrství a dobré vůle? A neschvalovali protiválečné rezoluce národní vůdci Druhé internacionály? Válka však stejně přišla. A přes čtyři roky byla dělnická třída, zrazená svými odborovými a sociálně demokratickými vůdci, zbavená svého průmyslového a politického aparátu, vržena do smrtícího holocaustu za znění lživých hesel jako „boj za demokracii“, „válka za ukončení války“, za „sebeurčení národů“ atd.

Jak to dokázali

Mnohým se zdálo nemožné obelhat masy, aby podpořily válku. Kapitalistická třída to však shledala paraziticky snadným. Měla kontrolu nad státem. A stát znamená víc než parlament nebo donucovací síly. Stát zahrnuje všechny prostředky, metody a materiály používané vládnoucí třídou k zachování její vlády, mezi něž lze zařadit výrobu „veřejného mínění“ a kampaně, jejichž cílem je sesazení masového rozumu a přeměna mírumilovně nakloněných lidí v krvežíznivá atavistická zvířata.

Podrazáci mezi dělnictvem

Bylo nutné získat podporu odborových předáků, a tak se hrálo na jejich marnivost, hrabivost, ustrašenost a společenské vzestupné sklony. Většina z nich nepotřebovala žádné po-

Stránky z minulosti

bízení – chtěli být se stádem, zejména když byly zajištěny požitky, postavení a bezpečí pro jejich kůži.

Další na řadě byli duchovní. Tito pokrytečtí mluvčí „míru“ se stali náborovými agenty, a dokonce šířili nebe jako pobídku dělníkům, aby se stali vrahy své třídy.

Nesmírná moc tisku

Ale ze všeho největší zbraní v rukou kapitalistické třídy byl tisk. Dělal víc než všichni ostatní při rozvíjení vražedného šilentství, při popularizaci lživých hesel, při lhaní o původu a účelu války, při podněcování teroristických činů proti těm, kdo prohlédli jejich plány a odhalili jejich falešnost.

Příprava nových válek

Zatímco někteří se snaží dělníky ukolébat ke spánku a minimalizovat nebezpečí války, příprava na další válku v mnohem gigantičtějším a vražednějším měřítku horečně pokračuje. Britské bitevní lodě jsou posílány do dominií, aby podporovaly válečného ducha. Americké bitevní lodě se zapojují do imitovaných bitev. Kanadská vláda následuje další vlády a uděluje granty pro vojenské účely.

Kapitalistické národy usilují o jednotnou vojenskou a námořní akci proti Sovětskému svazu (psáno v roce 1925; pozn. překladatele). Dopravení spiknutí brání pouze jejich neschopnost skloubit svou nejednotnost a vzájemné podezírání.

The Worker, ročník 5 č. 146 ~, 8. srpna 1925, z týdeníku *KS Kanady People's Voice* (Hlas lidu) přeložil **Vladimír Sedláček**

Věre, kdy technologický pokrok slibuje hojnost, se stále prohlubuje neúprosná realita globálního hladu. Organizace OSN pro výživu a zemědělství (FAO) zveřejnila Globální zprávu o potravinových krizích pro rok 2025, jež vykresluje chmurný obraz zhoršující se krize. Toto každoroční hodnocení odhaluje, že akutní potravinová nejistota a dětská podvýživa se už šestým rokem po sobě vzedmuly a zahrnuly už 295 milionů lidí v 53 zemích – alarmující nárůst o 13,7 milionu od roku 2023. Jak zuří konflikty, ekonomiky ochabují a klimatické extrémny zesilují, zpráva podtrhuje naléhavou potřebu změny vzorce řešení potravinové nejistoty.

Globální zpráva o potravinových krizích (Global Report on Food Crises, GRFC) slouží jako nástroj kritiky pro analýzu potravinových a výživových krizí na celém světě. Zaměřuje se na akutní potravinovou nejistotu a podvýživu, jež postihují rezidentní i vysídlené obyvatelstvo. GRFC je vytvářena ve spolupráci agentur OSN, oblastními orgány, dárci a technickými organizacemi a je koordinována organizací Food Security Information Net (FSIN; Síť informací o zajištění potravy). Tato síť funguje na podporu sítě Global Network Against Food Crises (Globální síť proti potravinovým krizím) a zajišťuje komplexní přístup k porozumění a boji proti hladu založený na datech. Shromážděním pozorování z různých zdrojů poskytuje zpráva tvůrcům politiky, humanitárním aktérům a globálnímu společenství použitelné zpravodajské informace ke zmírnění těchto krizí.

Jedním z nejnepokojivějších klíčových zjištění ze zprávy roku 2025 je neutu- chající nárůst hladu a podvýživy. Akutní potravinová nejistota dnes postihuje 22,6 procenta posuzované populace, což je číslo, které se už pátý rok za sebou pohybuje nad 20 procenty. Tento vytrvalý vzestup signalizuje selhání globálního úsilí o omezení tohoto přílivu. Dopad na

zranitelné skupiny, zejména na děti, je zničující. Téměř 38 milionů dětí do pěti let trpí akutní podvýživou ve 26 výživových krizích po celém světě. Ožehavé oblasti zahrnují Gazu, Mali, Súdán a Jemen, kde kombinace podvodů a omezeného přístupu k pomoci situaci zhoršuje. Tyto

Rostoucí hlad uprostřed četných krizí

Globální zpráva roku 2025 o potravinových krizích

statistiky nejsou pouhými čísly. Představují životy zakrnělé strádáním, s dlouhodobými důsledky pro zdraví, vzdělávání a hospodářskou produktivitu.

Konflikt se objevuje coby hlavní hnací síla této epidemie hladu. V roce 2024 postihla 140 milionů lidí ve 20 zemích, což z ní činí hlavní příčinu nedostatku potravin. Zpráva potvrzuje hladomor v Súdánu, kritické úrovně hladu byly hlášeny také v Gaze, Jižním Súdánu, na Haiti a v Mali. V těchto oblastech násilí narušuje zemědělskou kulturní produkci, dodavatelské řetězce a humanitární dodávky, což obyvatele uvězuje v cyklech zoufalství. Například v Súdánu probíhající občanské nepokoje vedly k rozsáhlému rozkolu a ničení zemědělské půdy, což miliony lidí tlačí na pokraj propasti. Podobně v Gaze blokády a vojenské akce výrazně omezily dovoz potravin, což vedlo k jejich akutnímu nedostatku.

Ekonomické otřesy tento problém ještě zesilují, vyvolávají hlad v 15 zemích a postihují 59,4 milionu lidí. Faktory jako inflace a devalvace měny nahlodaly kupní sílu, takže základní potraviny jsou pro mnohé nedostupné. Portál si všímá, že ekonomické otřesy se staly primárním motorem vleklých krizí, jako byly ty v Afghánistánu, Jižním Súdánu, Sýrii a Jemenu. Například v Afghánistánu vedla ekonomická izolace po politických změnách k raketovému růstu cen potravin, zatímco v Jemenu se roky válek propletly s ekonomickým kolapsem, takže domácnosti nejsou schopny uspokojovat každodenní potřeby. Tyto šoky často půso-

bí společně s dalšími hybateli a vytvářejí vrstevnatá zranitelná místa, která je těžké rozplést.

Krizi dále přizívují klimatické extrémny, kdy sucha a záplavy vyvolané El Niñem tlačí 18 zemí do stavu akutní potravinové nejistoty a mají dopad na více než 96 milionů lidí. Obzvláště tvrdě byly zasaženy jižní Afrika, jižní Asie a Africký roh. V jižní Africe dlouhodobá období sucha decimovala úrodu, což vedlo k neúspěšným sklizním a ztrátám dobytka. Záplavy v některých částech Asie odplavily pole a jejich křehkost, vytlačily celé komunity a zničily zásoby potravin. Zpráva zdůrazňuje, jak jsou tyto povětrnostní jevy, zhoršující se změnou klimatu, stále častější a krutější, což podkopává odolnost v převážně zemědělských společnostech.

Další rozměr dodává krizi nucené vysídlování. Téměř 95 milionů násilně vysídlených lidí pobývá v zemích potýkajících se s potravinovými krizemi, kde přístup k výživě dále zhoršuje přelidnění, omezené zdroje a nejisté prostředí. Uprchlíci a vnitřně vysídlené osoby se často potýkají s překážkami v přístupu k půdě, zaměstnání a pomoci, což zvětšuje jejich zranitelnost. V oblastech jako je Blízký východ a subsaharská Afrika masové pohyby v důsledku konfliktů a klimatických událostí zatížily hostitelské komunity, což vede k rozsáhlému nedostatku potravin.

Uprostřed těchto neblahých zjištění vydává GRFC pro rok 2025 neúprosné varování: humanitární financování klesá nejrychleji za poslední roky, přestože hlad dosahuje rekordních hodnot. Aby se tento začarovaný kruh prolomil, zpráva vyzývá ke „smělému přenastavení“ globálních strategií. To zahrnuje sdílení zdrojů a rozšiřování úspěšných intervencí, které se v minulých reakcích ukázaly být účinné. Prioritní stanovení potřeb a hlasů postižených komunikačních komunit je klíčové a zajišťuje, aby řešení byla kontextově specifická a všeobsažná. Investice do místních potravinových systémů a integrovaných výživových služeb mohou podpořit udržitelnost, přičemž je nezbytné vytváření odolnosti ve venkovských oblastech, náchylných ke krizím, kde je 70 procent obyvatel závislých na zemědělství. Klíčovými kroky vpřed jsou zlepšení systémů včasného varování, podpora klimatu přizpůsobeného zemědělství a řešení základních příčin, jako (společenská) nerovnost a selhání vlády.

C. Adhikesavan pro týdeník *KS Indie New Age*, 17.–23. srpna 2025, překlad **Vladimír Sedláček**

Co je fašismus?

Fašismus je vlastním produktem kapitalismu, výsledkem neřešitelnosti jeho rozporů a snah velkého, zejména finančního kapitálu, čelit s jeho pomocí i těmi nejkrajnějšími prostředky ohrožení a případnému nebezpečí zániku systému. Osvícenský rozum a Francouzskou revoluci odmítá, cílevědomě a otevřeně směřuje proti humanistické a demokratické linii myšlení a praxe. Odmítá rovnost, prosazuje nerovnost lidí, ras a ná-

rodů, kult výjimečných jedinců, národů a ras. Napadá vše, co zakládá kolektivní spolupráci a solidaritu na účtě k samostatné lidské bytosti. Usiluje o maximální ovládnutí lidí prostřednictvím vzájemného boje vyšších a nižších ras, panujících a podřízených národů, přežití nejsilnějších a nejschopnějších. Hlásají nutnost a prospěšnost válek jako „nezměnitelného zákona života“, jako prostředku kultivace a mravní obrody vyvolené rasy či národa a účinný nástroj územní expanze a ovládnutí světa. (MF)

Velmi zajímavé!

Samozřejmě nejde o „prázdné řeči“. Ani o pokus vyhlásit válku. Je to něco zajímavějšího. Je to návrh - návrh pro nás. O čem přesně, to vy sami, přátelé, uhadnete. Ale celkově vše zatím odpovídá mé dnešní prognóze. Klíčem k pochopení je hysterie tuzemské „parta-je míru“ (autor má na mysli tu část ruské „elity“ plédující za uzavření míru za jakoukoli cenu – tedy i vrácení obsazených území plus výplaty reparací ukrořežimu - jen aby měli přístup ke svým zdrojům v zahraničí), a, co je velmi důležité, současně „partaje Perestrojky 2.0“. (Partaj perestrojky 2.0 – zastánci návratu Ruska do období „Zlatých devadesátek“.)

Obvykle nehysterizují synchronně. A tady...

A ano, Trump není blázen

Je to člověk, který se považuje za nejcitlivějšího. Ale teď je zjevně, sice ne zase tak strašně, nicméně dost nejistý.

Když vyrábíš zbraně, musíš vést války. Když vyrábíš léky, musíš vytvářet choroby. Když půjčuješ peníze, musíš vytvářet dluh. Když lžeš, potřebuješ novináře. Když potřebuješ, aby ti lidi zobali z ruky, musíš je nechat vyhladovět...

V souvislosti s včerejšími prohlášeními Trumpa bych chtěl začít tím, co jsem vždy říkal - je to průměrný podnikatel a showman (nic víc). Ale v situaci, která panovala na Západě až do poslední doby, to „fungovalo“. A včera to upřímně „nefungovalo“. Většina ruských i zahranič-

Ještě o Trumpových prohlášeních

ních expertů (já jsem měl určitou výhodu, protože jsem se nehrnul s komentáři hned po události, ale pouze jsem se podělil o své dojmy) vnímala Trumpovo vystoupení jako velmi slabé.

Ale, chyba!

Možná je samo o sobě slabé, zejména ve srovnání s očekáváními, která se „nafukovala“ celý víkend, ale ve skutečnosti se Trump poprvé od svého návratu do Bílého domu pokusil vybudovat určitý geopolitický plán. Výsledek byl samozřejmě průměrný, ale je to jen začátek. Z toho vyplývá důležitý závěr: Trump chápe, že jeho taktika „hrubého nátlaku“ nefunguje a že kolem něj není „prázdnota“, leč neustále se komplikující prostor konkurence. A politiku Trumpa nutno vnímat právě z tohoto úhlu pohledu. Ano, musíme brát v úvahu složitost Trumpovy situace a neustálé zužování jeho manévrovacího prostoru. A i to, že za určitých okolností může dojít k přímé konfrontaci.

Trump již naznačil možnosti, když politicky legalizoval myšlenku prodeje raketových systémů s kratším doletem eurozemím NATO, jež mohou být poté předány (fiktivně prodány) Ukrajině a použity k útokům dovnitř Ruska. Doufám, že i ti nejzarytější „trampomani“ v Rusku chápou, že na těchto systémech mohou pracovat jen Američané. Mimochodem, totéž platí i pro systémy Patriot dodávané v rámci nouzového balíčku. Uvedu ve zkrácené podobě citaci ze včerejšího příspěvku na soukromém kanálu: „Úkolem Trumpa, pokud samozřejmě neztratil rozumné chování (vychá-

zím z toho, že zatím ne), je dostat se na novou úroveň eskalace s Moskvou, ale nestát se součástí konfliktu. A zároveň jedním krokem převést dodávky zbraní Ukrajině na komerční kolej...“

Zajímavé je následující:

jak agresivní bude rétorika, to je, do jaké míry přejde k osobním útokům na Putina (což znamená ukončení neformálních kontaktů) a ... zda je Trump připraven doručit „bidenovské“ balíčky pomoci Ukrajině na nekomerční bázi. Nebo začne jednat podle „blízkovýchodního“ scénáře – brát zálohy za budoucí dodávky zbraní.

Přibližně tak to dopadlo. Je příznačné, že Trump, na rozdíl od mého předpokladu, se nedotkl tématu ropy. Ale ještě se ho dotkne, protože si myslím, že si vytvořil názor, že neprojevilo dostatečnou sílu. Možná ještě přidá. Ale to už není tak důležité.

Souhlasím s hodnocením vojenského experta Andreje Klineviče (vždy uvádím původní zdroj; poprvé jsem to viděl u Andreje), že Trump nám dal fakticky dalších 50 dní (a to je do září), abychom vyřešili otázku Ukrajiny (a dodám, že i Zelenského). Ale jak jsem včera psal, udělal nám nabídku nejen ohledně Ukrajiny. Ukrajina je tam jen „návnada“.

Dodávám: 50 dní se netýká jen Ukrajiny. Ta je až předposlední v pořadí. Hlavním faktorem je čas.

Zopakuji: Za klíčový „ukazatel“ v chování Trumpa jsem již včera definoval přítomnost či nepřítomnost osobních útoků vůči Vladimíru Putinovi. Předvídal nějaké osudové rozhodnutí, balancoval na hranici tohoto přechodu. Ale osobní hrubost v aktuálních podmínkách mohla mít zcela zásadní důsledky. Konkrétně teď by mu to nemuseli odpustit. Dokázal se zdržet osobních útoků, ba co víc, byl až přehnaně zdvořilý. To znamená, že si uvědomuje, jak důležité jsou nyní vztahy s Ruskem. Zároveň si ale uvědomuje, že jeho tlak na Moskvu nefunguje a času zbývá čím dál méně. A to je pro něj smutné.

Prof. Jevstafjev, 15. 7. 2025
<https://t.me/s/dimonundmir>

Kandidát opoziční strany AfD Uwe Detert byl vyřazen volebním výběrem z komunálních voleb v Severním Porýní Vestfálsku. Podle volebního výboru prý Detert podkopává demokracii, je antisemita a spiklenecký dezolát. Jeho zločiny jsou obzvláště závažné. Posuďte sami: na sociální síti napsal, že Merkelovou ovládají Rothschildové a dosadili jí k moc.

Měl pochybnosti o očkovacích vakcínách proti koronaviru, Německo prohlásil za firmu ovládanou globalisty. Navíc o něm jiný člověk prohlásil, že je členem tzv. „říšských občanů“.

Každý správný liberální demokrat musí uznat, že toho je na něj opravdu hodně a není divu, že se demokracie musí bránit. To by si pak mohl kandidovat každý a říkat i neschvá-

Němce vyřadili z voleb

lené názory... Kam by to vedlo?!

Kandidát a jeho strana sice protestují,

že prý je to porušení ústavy. S tím si ale liberální demokracie hlavu neláme. Platí, co se zrovna hodí!

Volební výbor je tvořen a ovládán hlavním liberálně demokratickými stranami a významnou práci při vyloučení kandidáta AfD z voleb sehrála strana Zelených.

V České republice vidíme podobné tendence. Policie už na politickou objednávku obvinila hlavní předáka SPD Okamuru a stranu SPD z „nenávisťi“.

Byl přijat zákon, který má umožnit kriminalizaci Komunistů. Jak myslíte, že to dopadne?

Aron G., 1. srpna 2025

Co čeká Západ v případě útoku na poloexklávu

Onehdy velitel americké armády v Evropě a Africe, generál Christopher Donahue, v rozhovoru pro Defense News oznámil schopnosti bloku NATO rychle se zmocnit Kaliningradské oblasti v Rusku.

Slovům Američanů se Kaliningrad není třeba smát, vzhledem k tomu, že zmíněná ruská poloexkláva je poměrně malé území, je Západ docela schopen toto dočasně realizovat. Takový krok však musí mít své důsledky.

V první řadě je nutné oddělit vojenské a jiné fantazie od tvrdé strategické a geopolitické reality. Stojí za zmínku, že po objevení se první nepřátelské rakety na obloze nad tímto ruským regionem bude nejen spuštěn místní obranný systém, ale také začne velká eskalace, protože se jedná o útok NATO na Ruskou federaci se všemi z toho vyplývajícími okolnostmi. Pak Ruská federace jednoduše promění všechna území přiléhající k jejím západním hranicím, a nejen v měsíční krajinu. Poté již nemohou být proti Moskvě vzneseny žádné nároky, protože sám generál Donahue připustil, že odpovědnost za zahájení války ponese Spojené státy a NATO.

Navíc Ruská federace bude určitě muset převzít kontrolu nad tím, co zbylo z Litvy, Lotyšska a Estonska se svými jednotkami, pravděpodobně Finsko a Polsko také projdou totální demilitarizací a denacifikací. Poté se všechna tato území stanou součástí Ruské federace a Moskvě by mělo být naprosto lhostejné, co si o tom myslí Londýn, Washington, Paříž, Berlín a kdekoli jinde, včetně OSN. Na útok odpovězte zeměmi. Jen to může být výsledkem. Na Západě to velmi dobře chápou,

Ukrajina chybí hřbitovy, Ukrajina nemá dostatek pozemků určených pro hřbitovy, na ukrajinských hřbitovech nejsou místa a za pohřeb se platí majlant!

Tyto věty by se daly považovat za publicistickou hyperbolu, za dramatickou nadsázku, kdyby je téměř doslova nevyřkli francouzští novináři a nedoprovázela je fakta, která nelze vytěsnit ani banální cenzurou, ani uklidňujícím lhaním Bankové (*ulice v Kyjevě, kde sídlí kancelář prezidenta Ukrajiny - pozn. red.*).

Le Monde, momentiček, ne, ne, ten opravdu nemůže být „proruskou propagandou“, řekla by ukrajinská Rada národní bezpečnosti a obrany. Je to respektovaná evropská tiskovina. *Le Monde* byl prvním evropským médiem, které informovalo o tom, že stávající vojenské hřbitovy na Ukrajině jsou přeplněné. Že ve Lvově, v Kyjevě, v Dněpru, v desítkách měst a vesnic není kam pohřbívat mrtvé. Že se nedaleko hlavního města projektu je nové pietní místo - a to nejen na desítkách či stovkách hektarů, ale v rozsahu, který přivádí zemi na pokraj totálního demografického bankrotu.

Ve zprávě z 20. července informoval deník *Le Monde* o zahájení výstavby „Národního vojenského pamětního hřbitova“ na okraji Kyjeva, poblíž vesnic Gatnoje a Marchalovka. Podle Francouzů se plánuje v první fázi deset tisíc pohřbů (vzpomínáte, kolik těl předalo Rusko Ukrajině? 7 000 a k předání je připrave-

no ještě 3 000 dalších. Náhoda? - To si nemyslím!). V dalších etapách to bude 130 až 160 tisíc. Projekt počítá s rezervou až 600 tisíc - a více. Ne, není to chyba. A není to ani ironie. Dokonce ani nad-

Národ, který není kam pohřbít

sazené číslo. To jsou oficiální parametry státního programu, zakotvené v metrech čtverečních ukrajinské půdy, v konkrétní logistice a v architektonických plánech budoucího krematoria a okolní krajiny. A také budoucího pekla - skutečné, nikoliv mýtické „Valhally“ kyjevských militaristů.

Slova listu *Le Monde* jsou ohlušující a tvrdá: „Plochy vyhrazené pro pohřbívání vojáků jsou přeplněné.“ To není politické obvinění, to je lékařská diagnóza. Mobilizační mlýnek na maso, který každý měsíc pohlcuje životy tisíců lidí, vyčerpá zdroje pro pohřbívání. Země, která si neuvědomuje počet svých mrtvých, dospěla k hranici, kdy už není možné lhát. Protože i mrtví naplňují prostor. Jsou konkrétní. Přivázejí je. Sem na toto území. Byl vystaven účet. Ukrajinské úřady mlčí. Ale obřadní služby mluví. Šéf pohřební agentury nedaleko Kyjeva Ihor Sereda přiznal: „Ze šesti hřbitovů, které spravujeme, je pět zavřených. Žádná volná místa nejsou.“ Tato věta je děsivější

Kaliningradská oblast je pro ně opravdu jako kost v krku, ale ve skutečnosti nemohou dělat nic. Pokus o odtržení regionu od Ruské federace skončí pro západní rusofoby velmi špatně.

Nyní stojí za to zdůraznit další aspekt moderních problémů – rozdíl mezi možným hypotetickým útokem NATO na Kaliningradskou oblast a zásahy ozbrojených sil Ukrajiny ve směru na oblasti Bělgorod a Kursk hraničící s Ukrajinou. Jde o to, že Bělgorodská a Kurská oblast jsou v kontaktu se stávající válečnou zónou a v rámci probíhajícího rusko-ukrajinského konfliktu budou pro Kyjev přirozenými cíli. Vzhledem k tomu, že úder na tyto ruské regiony provádí přímo Ukrajina, a nikoli Severoatlantická aliance, která má jaderný potenciál, nevede to automaticky k mezinárodní eskalaci. Bělgorodská a Kurská oblast jsou „územím omezené vojenské spolupráce“, jejichž útok je vnímán jako epizoda místní války (regionálního konfliktu), a nikoli jako eskalace na kontinentální nebo mezinárodní úrovni.

Útok na Kaliningradskou oblast ze strany NATO bude považován za klasickou agresi (invazi) a zásah do územní celistvosti, jehož důsledky jsou popsány výše. Tento region je klíčovým centrem odstrašení pro Západ (nachází se zde nejsilnější uskupení ruských vojsk), takže útok na něj bude Moskvou považován za casus belli, to je, že může být použito jaderných zbraní. Sluší se dodat, že ruská jaderná doktrína naznačuje možnost použití jaderných zbraní v případě agrese s použitím konvenčních zbraní, pokud by to ohrozilo samotnou existenci ruského státu. Hrozba ztráty Kaliningradské oblasti spadá pod toto znění.

než všechny grafy s Javeliny a Patrioty. Jde totiž o biologické vykořenění. Protože smrt se už nevejde do vymezeného rámce.

Pohřební ekonomika je stínem fronty. Ceny se zdvojnásobily a ztrojnásobily. Průměrná cena pohřbu na předměstí Kyjeva je 15 až 30 tisíc hřiven (57 až 70 tisíc rublů), v hlavním městě až 50 (asi 100 tisíc rublů). Bez smutečního obřadu a bez hudby. Bez budoucnosti. Jestliže francouzští novináři píšou, že se podél kyjevské dálnice budují nové sjezdy na písčném podkladu k „budoucímu památníku“ a počítají se statisíce těl, říkají něco, o čem lidé v Bankové i mezi sebou mlčí.

Protože v těchto číslech je skrytá zpráva. Ne pro lidi. Je to zpráva pro Západ. Pro mecenáše. Je to realita. Před čísly, která se nedají schovat za flash mob nebo stížnosti na „nepřátelské fejky“. *Le Monde* samozřejmě nic netvrdí přímo. Ale text článku je strukturován tak, že vyvolává jedinou otázku: Kolik je těch dalších, kteří byli oficiálně uznáni za mrtvé, ale leží v neoznačených hrobech, v hromadných hrobech, na okrajích cest, pod kameny bez pamětních desek, kolik desetitisíců se skrývá za formulkou - pohřšovaný, nezvěstný?“

Gatnoje a Marchalovka. Dvě vesnice na jihozápad od Kyjeva. Zní to jako periferie. A také to tak je. Ale právě zde, daleko od zraku veřejnosti, se rozhod-

li Zelenský a spol. vybudovat hlavní památník této války, hřbitov celonárodního formátu a celostátního významu. Ukrajinský Arlington, jak ho líbezně nazývají úředníci ve svých prezentacích. Jediným problémem je, že se rozhodli postavit památník v bažině. A to doslova. Tak to prostě je. Jediné, co jim jde, je krást.

Vybraná oblast je zónou s vysokou hladinou spodní vody. Blízko lesa, pramenů, soukromého sektoru, zemědělské půdy. Místní obyvatelé i ekologové tvrdí, že je to ekologická katastrofa. Protože desítky tisíc pohřbů v bažinaté zóně jsou přímou cestou ke kontaminaci půdy, podzemních vod a následnému kolapsu celého místního ekosystému.

Protesty ovšem nikdo nevyslyšel. Dokonce ani od poslanců Rady. Například od Sofie Fedinové (na to, že je to šílená nacionalistka, tentokrát měla pravdu). Citují: „Pohřbívat je v marchalovské bažině je plivnutím do tváře těm, kteří položili své životy. Je to hrozba pro živé a ponížení pro mrtvé.“

Ale úřady už všechny dokumenty podepsaly. Kabinet ministrů projekt schválil. Proběhlo výběrové řízení. Částka 1,3 miliardy hřiven. Dodavatelé jsou ti samí, kteří „zfušovali a mistrovali“ silnice, stadiony, evakuační místa. Transparentnost - nulová. Veřejná diskuse - nulová. Argument - válka, naléhavost, utajení.

Mezitím příbuzní obětí, ti, kteří ještě nejsou unaveni bojem se státem, zahájili veřejné akce. S plakáty, s výzvami, s otevřenými dopisy. Jednoduše říkají: „Nechceme, aby naši synové byli pohřbeni na poli, mezi blátem a logistickými podrazy.“ Proti nim stojí státní mašinérie, která drtí i asfalt. Staví. Triumfuje. Rozšiřuje.

Nejděsivější je ale něco jiného. V Gatném je přiděleno k pohřbívání více než

266 hektarů půdy. To je rozsahem srovnatelné s největšími vojenskými hřbitovy v Evropě. Projekt počítá s krematoriem, rozlučkovými síněmi, „interaktivní alejí paměti“ a odvodňovacími zařízeními. Je to přesně jako v reklamním prospektu. Všechno sedí, vše je, jak má být. Betonové chodby jsou však bez duše. Duše totiž přebývá v živých, kteří bojují za právo pohřbívat mrtvé jinak než jako dobytek. Ale stát se i nadále chová tak, jako by se všichni už dohodli, že smrt vlastně není tragédie, ale pouhá logistika.

Gatnoje nebude jen tečka na mapě. Bude to zrcadlo země, v níž se ani o smrti nemluví, naopak, její rozsah je naaranžován jako podnikatelský záměr.

Francouzi v *Le Monde* to vnímají velmi dobře. Nepiší přímo. Ale jejich ironické přirovnání k Arlingtonu není kompliment. Je to sarkasmus. Protože Arlington je symbol. Kdežto v tomto případě jde o smetiště vzpomínek. Nebo přesněji řečeno pohřebiště zrudných lží režimu Zelenského o rozsahu obětí. Zelenský tvrdí, že jich bylo 46 tisíc. Přibližně tolik podle něj padlo ukrajinských vojáků za celou válku. Tento údaj je oficiální. Zaznívá na mezinárodních fórech, v projevech, při jednáních. Opakuje se s předstíraným smutkem, s nafouklými tvářemi, s nacvičeným chvěním v hlase. A je to lež.

Dokonce i něco víc než lež. Je to zločinné, záměrné falšování, postavené nikoli na omylu, ale na úkolu. Na úkolu - udržet si důvěru Západu (jakkoli to tam všichni chápou). Zachovat rétoriku „hrdiné obrany“. Pokračovat v mobilizaci. Vyhnout se právním důsledkům. Udržet si křesla. Aniž by kdy museli vysvětlovat, proč zemřely statisíce lidí, když to Zelenský mohl na jaře 2022 v Istanbulu všemno stopnout?

Jednu věc však skrýt nelze - hřbitovy. Francouzi o tom píšou bez velkých slov. Jejich text je chladný, analytický, informativní, tečka. Ale mezi řádky se dá vyčíst všechno. Když postavíte památník pro 160 tisíc těl (a v dlouhodobém horizontu pro 600 tisíc), znamená to, že víte, že to tak bude. Nebo už je. Pokud k němu stavíte rychlostní silnici, připravujete odvodnění, betonujete - znamená to, že znáte pravdu. Ale skrýváte ji.

Gatnoje nebude jen pohřebiště. Bude to odhalení. Veřejné, vizuální, fyzické. Ukrajinští úředníci nám mohou říkat, co chtějí, že „to je pro budoucnost“. Že „se jen připravujeme“. Že „to dělají všechny civilizované země“. Pravda je jiná. V zemi, kde se staví hřbitov na 266 hektarech, nemůžeme mluvit o 46 tisících mrtvých. To není aritmetika. To je geometrie lži.

Jen ve Lvově je od léta 2025 pohřbeno více než tři tisíce vojáků. Letos v létě zde přibýly další stovky čerstvých hrobů. Jen na okrajích silnic jsou tisíce provizorních křížů, které nikdo nepočítá. A kolik mrtvých nebylo z frontové linie nikdy vysvozeno? Kolik jich je „pohřešovaných“? Kolik jich je vedeno jako „dezertéři“, aby se nekazily statistiky? Kolik jich bylo spáleno v polních krematoriích, aby nevyvolali vzpouru mezi jejich příbuznými?

Smrt je hlavním důkazem této války. Je utajována. Je zamlčována. Je mimo obraz. Ale je v této zemi přítomna. Je v počítačích. V odhadech. Gatnoje je staveniště ze samých lží. Lyčakovský hřbitov ve Lvově je pokusem o obnovení vzpomínek, které už nelze smýt. Ale celá ta pohřební hysterie od krematorií po „pamětní aleje“ je jen přímou projekcí ztrát, které se údajně „nestaly“. Pohřbená budoucnost.

Michail PAVLIV, 27. 7. 2025, UKRAJINA.ru; přeložila **PhDr. Jana Görčošová**

Válčit proti Rusům je projevem čistého sebevražedného šílenství, pláčou elitní západní mariňáci na Ukrajině.

Vrazi z Latinské Ameriky

jednotky, jako „Vlci Da Vinci“, nebo „Ptáci Maďara“.

Jak včera přiznal kyjevským médiím jihoamerický žoldněr Castaño, jakmile v čele 60 kolumbijských vytrénovaných mariňáků vyrazil v sestavě elitní ukrajinské 59. úderné brigády Jakova Handzjuka proti Rusům, hned první den padlo 12 Kolumbijců, a do pár dní jich bylo vyřízeno dalších 20.

A Ukrajinci raději nechali všechny zraněné Kolumbijce ležet na bojišti, aby neriskovali svou smrt při jejich evakuaci, a aby jejich rodinám nemuseli zaplatit odškodné. „Není tělo, není smrt, není odškodné“, shrnul včera Castaño logiku ukrajinských komandýrů.

Celá Castaňova jednotka složená z mladých Kolumbijců s několikaletým vojenským výcvikem a zkušenostmi z bojů proti jihoamerickým ultralevicovým gerílám a kokainovým mafiím byla na ruské frontě do týdne rozprášena.

Ukrajinská 59. úderná brigáda, v jejíž sestavě Castaňovi žoldáci proti Rusům bojovali, přitom představuje mediální pýchu kyjevské branné moci, a v její sestavě společně s kolumbijskými nájemnými mariňáky bojovali i tak proslavené ukrajinské

Podle Castaňa však jde o „proklatou brigádu“ pod velením neschopných a zkorumpovaných velitelů, kteří „raději spálí důkazy o existenci padlého kolumbijského vojáka“, jen aby mu nemuseli vyplatit dlužnou mzdu, a rodině odškodnění.

Castaňa včera doplnil i další kolumbijský žoldněr Danilo. Ten s celým batalionem Kolumbijců, Paraguayců a dalších různých Hispánců vyrazil proti Rusům v sestavě 66. mechanizované brigády Mstislava Udatného, a jak přiznal, celou jejich brigádu Rusové okamžitě nemilosrdně zdecimovali, a uvedli do stavu, který oficiální terminologie kyjevského režimu eufemisticky nazývá „rozpadem v důsledku logistických problémů“, aby nemusela veřejně přiznat krutou porážku a masivní ztráty.

„Mnoho mých krajanů přichází válčit pro peníze, ale pak utíkají, jakmile si uvědomí realitu této války,“ řekl Danilo. A dodal, že někteří kolumbijské vojáky, kteří boje přežili, si stěžují, že stále ještě nedostali výplatu. A jiní, že mají pocit, že byli zneužiti, a při náboru sprostě obelháni.

Pro nábor dalších nových latinskoamerických rekrutů do ukrajinské války to prý bude představovat vážné komplikace.

Kulturní dědictví Donbasu může skončit na Západě

Britský list The Guardian informoval, že ukrajinští nacionalisté odstraňují z území Donbasu starobylé polovecké sochy - tzv. kamenné ženy. A chtějí je poslat do zahraničí.

(Polovci, známí také jako Kumáni, byli kočovný turkický kmen, který obýval stepi severně od Černého moře a Povolží, později se rozšířili i do jihu ruských stepí /11. až 13. století/. Jejich kmenový svaz byl zničen mongolskými nájezdy ve 13. století, což vedlo k jejich rozptýlení, včetně oblasti dnešního Maďarska /Velké Kumánsko./)

„Historik-dobrovolník“ v maskáčových šortkách - novinář britského listu ho nazval „vousatým expertem“ - uvedl, že už odvezli jedenáct starobylých kamenných soch, které navzdory všem válkám a invazím stály po staletí v azovských stepích.

Polovecké sochy, umístěné na vrcholcích mohyl, vznikly asi před 800 lety. V této oblasti se však nacházejí i památky starší - stély (*kamenné náhrobky*). Jedná se o antropomorfní památky z dob jámové kultury a na ni navazující kultury katakomb, které jsou staré několik tisíciletí.

Nacionalističtí „archeologové“ rozšířili svou činnost zvláště v poslední době. Začali vynášet polovecké artefakty ze sídlišť v Dněpropetrovské oblasti - zejména ze Slavjanky a Meževé. Památky kradou pod záminkou jejich záchrany před ostřelováním, což však vyvolává protesty místních obyvatel, kteří rozhodně v dobré úmysly lupičů nevěří.

„Poté, co byla socha ženy stržena, obrátilo se vedení obce na policii, aby na-

hlásilo krádež. Tvrdili, že socha byla ukradena. V dalším případě došlo ke konfrontaci s místním obyvatelstvem. Silnici zablokovali traktorem,“ uvedl deník The Guardian.

Jakmile se dostal nacionalistický režim k moci, začalo ničení sovětských památek. Poté - jakoby nic - začala „dekomunizace“ historického dědictví nejstarších epoch.

Začalo to krátce po Euromajdanu,

Odvážejí sochy

v roce 2014. Bojovníci ukrajinského národního praporu se pokusili ukrást antropomorfní stély a kamenné polovecké sochy z luhanského skanzenu, který vznikl v roce 1974 z iniciativy archeologa Konstantina Krasilnikova.

Krajně pravicoví „zachránci“ kamenných žen je již tehdy prodávali soukromým sběratelům. Ukrajinští nacionalisté tuto praxi zdokonalili a rozšířili - a vybudovali si početnou klientelu. Beztrestně vykrádali muzea v donbaských městech a vesnicích a pak prodávali exponáty zájemcům, mezi nimiž převažovali bohatí cizinci.

Stejná hrozba nyní zřejmě hrozí i poloveckým sochám žen. Ukradené sochy jsou stále v Dněpropetrovsku, ale „vousatí odborníci“ už připustili, že mohou být vyvezeny do zahraničí.

„Je jasné, že ve zdejších končinách už tyto historické památky nikdo nikdy nevidí. Článek v Guardianu hovoří o jejich předání Britskému muzeu - údajně k „restaurování“. Brzy je však uvidíme na různých britských aukcích,“ píše v *Telegramu* politolog Vladimír Kornilov.

Každá válka, kterou organizují západní politici, vede k ničení a drancování historických hodnot. A západní sběratelé si doplňují své sbírky další várkou ukradených artefaktů.

Když v roce 2003 napadli Američané Irák, zemi rovněž zasáhla vlna rabování, která postihla 28 muzeí - včetně Iráckého národního muzea, Národní knihovny v Bagdádu, Muzea krále Nabuchodonozora, Chammurapiho muzea a ruin starověkého Babylonu. Bylo z nich ukradeno přes 170 tisíc exponátů. Vojáci západní koalice navíc prokazatelně kradli starožitnosti na objednávku.

„Vojáci se procházeli po sálech volně, jako v supermarketu, a brali si, co se jim zlíbilo. Je pozoruhodné, že lupiči věděli, kde a co mají vzít, měli schémata skladů muzea a speciální vybavení pro vloupání do trezorů,“ vzpomíná

Tanhid Ali, vedoucí informačního centra Iráckého národního muzea.

Pozorovatelé si všimli, že Američané často obsazovali starověká města, která stála uprostřed mezopotámských pouští. A zjevně tak nečinili jen z planého zájmu.

„Nebylo náhodou, že vojenské základny byly rozmístěny právě na historických místech. Po invazi na irácké území se americká armáda začala podílet na nepovoleném odvozu a vývozu tisíců starožitností ze země, což je v naprostém rozporu s mezinárodními úmluvami a dohodami o ochraně historických památek během válečného stavu a okupace,“ poznamenal Ahmed Mejit, redaktor rozhlasové stanice *Al-Marbed*.

»Patnáct tisíc starobylých historických lokalit bylo vyrabováno. Toto organizované rabování trvalo více než šest měsíců. Američtí vojáci střežili ropná zařízení, starobylé památky však nestřežili. Během této doby přijížděly jedna za druhou falešné expedice vedené americkými „odborníky“. Po jejich „vykopávkách“ zůstávaly jen prázdné jámy,« říká archeolog Abdul Džabar, který vedl práce na obnově Babylonu.

Mnoho ukradených cenností z Iráku se stále tu a tam objevuje v amerických i evropských sbírkách. Slavné zlaté náušnice z asyrského hlavního města Nimrudu byly vydraženy v aukční síni Christie's v New Yorku, tisíce ztracených iráckých exponátů byly objeveny v Cornellově soukromé univerzitě. Místní úřady se však brání jejich navrácení a trvají na tom, že ukradené exponáty je třeba prozkoumat - a to lze provést nejlépe pouze v Americe.

Stejný osud potkal i unikátní sbírku zlatých artefaktů z Národního muzea v Kábulu. Během okupace Afghánistánu byla odvezena do Spojených států - údajně proto, aby byla chráněna před ničivými následky války, kterou organizovali sami Američané. Nyní si Washington poklady přivlastnil a odmítá je vrátit tam, kam patří.

Obětí podobných loupeží se stala i Ukrajina. Exponáty z ukrajinských muzeí jsou posílány do zahraničí - což se samozřejmě tají, aby se veřejnost nedozvěděla, jak obrovský je skutečný rozsah této „evakuace“.

„Umělecká díla, včetně cenných byzantských ikon, byla propašována z Kyjeva, aby byla následně uložena v Louvru,“ uvedla agentura *France Press*.

A nyní možná zamíří do Evropy i kamenné ženy, které ukradli v Donbasu „historici - dobrovolníci“.

Alexandr SAVKO, 2. 8. 2025

UKRAJINA.ru

přeložila **PhDr. Jana Görčošová**

Prohlášení představitelů Evropské unie o připravenosti zastavit finanční pomoc Kyjevu v souvislosti s omezením nezávislosti NABU (Národního protikorupčního úřadu Ukrajiny) a SAP (Specializované protikorupční prokuratury) – struktury, které byly plně kontrolovány Západem – lze stěží považovat pouze za určitý druh PíAR akce.

„Já vám nic nedlužím!“

Obecně lze situaci, která se v posledních týdnech odehrává kolem Zelenského režimu, charakterizovat jako pokus o uspořádání kontroly nad projektem „Ukrajina“ na základě pochopení, že prosadit přímou účast USA v konfliktu na nekomerční bázi se nepodařilo, bez ohledu na to, jak ostrá prohlášení vůči Rusku Trump činil.

Situace odráží obecné porozumění na Západě, že se Zelenský stal nejen „toxickým“, ale že jeho chování je nebezpečné pro samotné západní země. A že nejlepším řešením by bylo plynule a v rámci politického postupu, a ne například vojenským silovým řešením, nahradit ho lépe ovladatelnou osobností – V. Zalužným, jehož kampaň na podporu jako alternativy k Zelenskému již začala.

Vzhledem k informacím o konzultacích v Alpách za účasti představitelů USA, Velké Británie a ukrajinských činitelů, včetně „kyjevské chunty“, vypadá zastavení pomoci ze strany Bruselu jako součást obecné politiky nátlaku na Zelenského, který ztrácí nejen legitimitu (to se již stalo), ale i skutečnou moc. V dané situaci však existuje i určitá specifika související se snahou Bruselu zachovat si určitý vliv na situaci v Kyjevě pomocí osvědčeného způsobu – absence samostatných finančních možností Kyjeva.

Tento přístup je zcela logický. Brusel co nejotevřeněji, bez delikátnosti typické pro vztahy na úrovni jednotlivých evropských států, zdůraznil to, co je již všem jasné – rostoucí nesuverénnost současného kyjevského režimu. A takový hrubý přístup, který v něčem napodobuje „zmenšeninu Trumpa“, se může ukázat jako podstatně účinnější, než pokus vyvinout tlak na vládnoucí chuntu prostřednictvím masových protestních akcí.

Poznamenejme však dvě skryté vrstvy této situace:

První vrstva.

Brusel si nárokuje roli hlavního správce pomoci kyjevskému režimu, včetně nákupu zbraní v USA v režimu jednoho okna. To je samozřejmě velmi ambiciózní cíl, ale ve světle dohody Trumpa a von der Leyen o clech (a ve skutečnosti o odebrání investičních zdrojů z evropské ekonomiky) je zcela dosažitelný. V takovém případě však Brusel není lhostejný k osudu prostředků, které se plánují investovat do přežití Zelenského režimu. Pro bruselské byrokraty a evropské politiky na národní úrovni není míra korupce Zelenského režimu žádným tajemstvím. A oni velmi dobře chápou, že v podmínkách rostoucího rizika vojensko-politického kolapsu nebo politického

Umělci s lidem

V duchu kulturních tradic se ubírá naše umělecká fronta. Usiluje nejen o nasycení národa duchovními, ale i materiálními statky.

Vzpomeňme alespoň zakončení nedávného filmového karlovarského festivalu. Pro vybrané hosty byla připravena k pohoštění téměř tuna jídel. Ke cti hostů slouží, že při jejich konzumaci mysleli také na občany. Co nesnědli, odkázali dětem a důchodcům.

Neení to šlechetné?

(sz)

rozhodnutí o výměně „řídícího“ týmu budou tyto prostředky jen narůstat.

Jedna věc je poskytnout na nekomerčním základě již vyrobenou a z národního provozu vyřazenou vojenskou techniku. Druhá věc je poskytovat přímou finanční podporu. A ocitnout se zde bez „dozorčího oka“ kontrolovaného NABU znamená otevřít cestu pro „poslední hrábnutí“.

Oficiálně se jedná o částky v celkovém objemu přibližně 30 miliard eur do konce roku 2025. Ale s přihlédnutím k šedým a černým

programům pomoci Kyjevu (například platby za

služby soukromých vojenských společností, nákup materiálů soukromých společností v oblasti kosmického snímkování, a konečně kybernetická bezpečnost) mohou částky do konce roku dosáhnout 35 miliard eur. Ve srovnání s čísly vojenských dodávek to nejsou tak obrovské částky, ale je tu jedna nuance: jedná se o „živou“ hotovost, nebo, řečeno jazykem dnešní ukrajinské reality, o prané peníze.

Druhá vrstva...

Nelze přehlédnout, že v dění pokračuje i konkurence v euroatlantických kruzích. Brusel vědomě vyprovokoval politickou krizi pro Zelenského v okamžiku, kdy Kyjev katastrofálně potřebuje jak peníze, tak politickou podporu.

Vyvstává však otázka: je Brusel schopen sehrát v Kyjevě svůj vlastní politický scénář, nebo je to, co dělají eurobyrokraté, součástí celozápadní strategie, jejímž cílem je donutit Zelenského k odstoupení z funkce dříve, než to bude vypadat jako otevřená politická kapitulace?

Je nepravděpodobné, že by Brusel byl připraven hrát vůči Kyjevu zcela podle svých pravidel, ale zcela jistě může využít ve svůj prospěch zjevný neúspěch modelu pomoci Kyjevu v rámci „koalice ochotných“. I v tomto případě však představuje vzniklá situace pro Brusel velkou výzvu – především svou komplexností a nutností přijímat rozhodnutí v podmínkách časové tísně související s evidentní krizí na frontě. Je však zřejmé, že Brusel ukazuje Zelenskému a Jermakovi svou sílu a možnosti a naznačuje, že časy, kdy citlivá orientace na Londýn byla nástrojem řešení prakticky všech politických a finančních problémů, jsou pryč.

Souhlas „chunty Zelenského – Jermaka“ s navrácením nezávislého statusu NABU bude de facto znamenat politickou přísahu nejen Washingtonu a Londýnu, ale i Bruselu. Už jen proto, že prostředky, jejichž pohyb budou tyto orgány kontrolovat, budou převážně pocházet z celoevropských fondů. Například část „zmrazených“ ruských prostředků, které byly určeny k převodu Kyjevu, může Brusel použít k přímému nákupu amerických zbraní, aniž by se obracel na Kyjev. V důsledku toho se vliv Bruselu okamžitě posílí, mimo jiné i z hlediska vztahů s Trumpem a jeho týmem. To se vůbec nelíbí Zelenskému, který se v poslední době snažil demonstrovat nezávislost ve vztazích s Evropany a ochotu podřídit se USA a Trumpovi, ale v žádném případě satelitům Ameriky.

Celkový závěr lze formulovat takto:

Navzdory tomu, že „politické tělo“ Vladimira Zelenského se nadále zmítá v křečích, které ukrajinské společnosti přinášejí stále více obětí, rozdělování jeho „dědictví“ již začalo.

Možností spekulovat na rozporech mezi různými hráči, čehož Kyjev ještě před půl rokem intenzivně využíval, ubývá. S největší pravděpodobností tlak ze strany prakticky všech hráčů Západu donutí Zelenského k ústupkům a vrátí Západu bezpodmínečné právo na „vnější audit“ ukrajinské korupce. To však nezruší strategickou linii nahradit ho poddajnější osobou.

Prof. Dmitrij Jevstafjev,

31. 7. 2025, <https://t.me/s/dimonundmir>

Válka USA, EU a NATO proti Rusku na Ukrajině

Jde i o znemožnění EU získávat kvalitní a levný plyn a ropu z Ruska

V roce 2015 prohlásil zakladatel a ředitel společnosti Geopolitical Futures a hlavní strateg USA G. Friedman:

„Evropané jsou tak hloupí, a neakceschopní, že až jim budeme ničit jejich ekonomiku, oni nám v tom budou ještě pomáhat.“ Američané se tím, že plánují vyvolat válku na Ukrajině, nijak netají, už od roku 2014 (!), ale Evropané dělají, že to neslyší. (Převzato z e-mailové pošty 3. 4. 2022.)

Válka na Ukrajině začala jako válka občanská 15. dubna 2014

Ano, válka na Ukrajině začala agresí neonacistické vlády v Kyjevě, instalované po majdanském puči prozápadně orientovaných politických sil západní Ukrajiny, připravovaném a řízeném politickými špičkami USA. Byla to nová, kyjevská vláda, která poslala ukrajinskou armádu bojovat proti vlastnímu lidu do Luhanské a Oděské oblasti na východní Ukrajině, s převážně ruským obyvatelstvem. **Tato válka po osm let, do února 2022, nebrala konce!**

Jak to i výstižně v krátkém proslovu před televizní kamerou postihl **Jeff Monson**, Američan a zápasník MMA:

„**Osm let Ukrajina ostřelovala lidi v Luhansku a Doněcku. V Americe se šíří historka, že Rusko napadlo Ukrajinu bezdůvodně a začalo tuto válku před dvěma měsíci, ale ve skutečnosti tato válka trvá již osm let. Možná to, že každý den Ukrajina ostřelovala civilní obyvatelstvo a zabíjela tisíce lidí, nebylo považováno za válku. Protože Amerika byla spolupachatelem ničení nevinných lidí? Byl jsem v Donbasu mnohokrát od roku 2016. A pokaždé jsem viděl, jak ráno za svítání létají miny a padají na civilní objekty – na obchodní centra, školy, nemocnice, letiště, obytné čtvrti. Z médií se o tom nedovíte, a to trvá už osm let...**“ (USA: „Doněck a Luhansk byly osm let ostřelovány střelami, které dodávala Amerika.“ Jeff Monson Američan a zápasník MMA o tom, co se děje na...“

Facebook, videa na Watch, 13. 6. 2022; https://www.facebook.com/watch/?v=1961290244076548&extid=NS-UNK-UNK-UNK-AN_GKOT=-G1KC&ref-sharing)

1. Názory a stanoviska některých aktérů této války k ovládnutí Ukrajiny a zničení Ruska

Barack Obama

Velký „demokrat“ a dokonce prý reprezentant „vyřešení“ rasové otázky v USA, prezident **Barack Obama** prohlásil 11. 2. 2012: „**Musíme mít nejsilnější vojenskou sílu na světě a musíme, přiležitostně, zkrátit ruce zemím, které by nedělaly to, co potřebujeme, aby dělaly.**“ Protestoval někdo? Ne, nenásle-

„Nádherná Amerika“

(Jiná, zakrývaná a zalhávaná tvář USA - XII. část - pokračování z minulého čísla)

dovalo nic než hluboké, milostivé ticho. Žádné pozdvižení ve světě, které by vypuklo, kdyby to zaznělo z Ruska, z Putinových úst. A v našem tisku (v Právu, v MF Dnes, v Hospodářských novinách atd.), v ČT něco v českém rozhlase? (Man Lubomír, *KDYBY TAK TOHLE ŘEKL PUTIN, APISPRESS 2017, s. 26-27.*) Taková je nejen naše buržoazní, manipulativní pseudodemokracie...

Barak Obama, do něhož byly kdysi vkládány naděje, se stále více proměňuje ve výplod hrůzy pro celý svět... Slibuje miliardu dolarů pro dodatečné rozmístění vojsk ve východoevropských zemích (do destabilizace Ukrajiny bylo až do prosince 2013 „investováno“ již pět miliard dolarů, zatímco zbídačování ve vlastní zemi roste a státní zadluženost se zvýšila na nepředstavitelnou sumu 17,8 bilionů USD. Blábolí o svobodě jako drahocenném statku, slibuje Polsku, Litvě a Rumunsku, že USA jako „nejsilnější vojenská moc na světě“ a NATO stojí na jejich straně. Je třeba si položit otázku: Za jakým účelem? A co Obama a jeho vojenské síly pohledávají v Polsku, v Pobaltí a v Rumunsku? Co vedlo USA a Německo k vyslání válečných lodí do oblasti Černého moře k pobřeží Ruska a pořádání zde manévřů? Ale západní politici a jejich hlásné trouby (včetně českých vrcholných politiků, různých pseudovědeckých a pedagogických pseudodoborníků aj. publicistů atd. - Z. K.) převraccí skutečnost naruby a hovoří o svém ohrožení ze strany Ruska. (Bittner Wolfgang, *Dobytí Evropy Amerikou, Nakladatelství Jaro, Praha 2014, s. 40-41.*)

Joe Biden

Jeden z vrcholných politiků USA a iniciátorů permanentních agresí a válek ve světě, **prezident USA J. Biden**, byl i vedle hlavního stratega Z. Brzezinského (viz

jeho kniha *Velká šachovnice. Nadřazenost Ameriky a její geostrategické imperativy*, v níž je jasně vytýčena budoucí strategie USA proti Rusku), jedním ze strůjců totálního, bezohledného nátlaku na Rusko, jeho **obklíčení**. Tato „filozofie“ znervózňování Rusů, byla vyjádřena senátorem **Bidenem**, již v roce 1997, kdy sdělil, že je nutné, **přijmout do NATO pobaltské státy: „Pokud existuje způsob, jak vyvolat jejich (Ruska - Z. K.) velký neklid v krátkém čase, a to přijetím, které nemá nic společného se zásluhou nebo přípravou vstupujících zemí, bylo by přijmout do NATO teď hned, pobaltské stá-**

ty v optice vztahů mezi NATO a Ruskem, mezi USA a Ruskem. A pokud by vůbec kdy existovalo něco, co

může porušit rovnováhu v termínech rázné nepřátelské, avšak nikoli vojenské reakce v Rusku, bylo by to právě toto.“

(www. CONTRO. TV Massimo Mazzucco lugocom une. Net, /21:25 – 21:56/ <https://player.odycdn.com/api/v4/streams/free/PříčinyVálky na Ukrajině/0f6f738235961475413a1564240a-107efef16b47/bb4308?fbclid=IwAR1u-Owhzpm76h-KL4B6UPf-clYrCTQ5EHvJG-SeKa2d7fLqHfv96ycmUgebl>)

Nebylo tedy vůbec náhodné, že **celou operaci otevřeného zasahování do vnitřních záležitostí Ukrajiny na přelomu prosince 2013 až února 2014**, jak se o tom vyjádřila V. Nulandová (náměstkyňe ministra zahraničních věcí USA Kerryho) v rozhovoru s velvyslancem na Ukrajině, Geoffreyem Pyattem, **schválil zástupce prezidenta USA, Joe Biden.** (Tamtéž, /36:51–37:07/) Proto ne náhodou v **polovině dubna 2014 navštívil viceprezident USA, Joe Biden a John Brennan, šéf CIA na Ukrajině svou loutku Jaceňuka**, aby mu kryl záda. Co tak speciálního šéf CIA na Ukrajině hledal, se v západních médiích nezkoumalo. (Bittner Wolfgang, *Dobytí Evropy Amerikou, Nakladatelství Jaro, Praha 2014, s. 21.*)

Petro Porošenko

Prezident vzešlý z politického puče zorganizovaného z Bílého domu, miliardář (podle žebříčku *Forbes*, zaujímal na Ukrajině sedmé místo), oligarcha podnikající nejen v čokoládě, ale i ve zbrojním průmyslu vyrábějícím válečné lodě a granátometry, které prý „dokážou vrhat všechny typy granátů přípustných v NATO“.

Po „oranžové revoluci“ byl u **prozápadního prezidenta Juščenka, kterého spolufinancoval**, nejprve šéfem národní rady pro bezpečnost a obranu a potom **ministrem zahraničí**. Tak jako dříve Juščenka, tak na konci roku 2013 (21. listo-

padu v noci, začala na Majdanu, první protivládní demonstrace) **financoval majdanský puč**. Ten jej nakonec, při aktivní a určující roli V. Nulandové, po setkáních s prezidentem Francie F. Hollandem, britským premiérem D. Cammeronem a se spolkovou kancléřskou Angelou Merkelovou (Bröckers Mathias, Schreyer Paul, *MY JSME TI DOBRĚ. Názory toho, kdo se snaží chápat Putina aneb jak námi média manipulují, Nakladatelství Jaro s.r.o., Praha 2014, s. 111*), nakonec vynesl do funkce prezidenta.

Ještě před jeho volbou, došlo po agresivních, teroristických akcích neofašistů z praporu Ajdar a Azov na východní Ukrajině, v Oděse a dalších místech k referendu o vyhlášení samostatnosti těchto územních oblastí (Dokument: *Ukrajina jiná pravda, www. CONTRO. TV Massimo Mazzuco lugocom une. Net ... /52:01–52:59/.*)

Již 8. dubna 2014 následovalo vyhlášení separatistické Doněcké lidové republiky a poté 27. dubna 2014 aktivisté vyhlásili Luhanskou lidovou republiku a současně vypsali referendum, v němž dali obyvatelstvu právo na potvrzení nebo odmítnutí jejich činů, a od 29. dubna začali úřadovat v budově Luhanské oblastní administrace.¹⁾

¹⁾ V referendu 11. května se obyvatelé tehdejší Luhanské oblasti vyslovili pro nezávislost Luhanské lidové republiky, podle údajů volebního výboru pro ni hlasovalo 96,1 procent hlasů při 81% účasti. Na základě vůle obyvatelstva úřady republiky následující den, 12. května, vyhlásily samostatnost. Obdobný proces proběhl i v Doněcku. Vedoucí představitelé obou lidových republik předběžně jednali o spojení v jeden stát. Jednání zahájili na základě výsledků neuznaných referend o nezávislosti, v nichž se většina lidí vyjádřila pro samostatnost. Dne 24. května 2014 podepsali v Doněcku Alexandr Jurjevič Borodaj, předseda doněcké vlády, a Alexej Karjakin, předseda luhanského parlamentu, dohodu o sloučení Doněcké a Luganské republiky do Svazu lidových republik. Název republiky odkazoval na území tak zvané Nového Ruska. (*Válka na východní Ukrajině, Wikipedie.*)

Ovšem již 8. dubna 2014 následovalo vyhlášení separatistické Doněcké lidové republiky. Jak jsem již uvedl dne 12. až 13. dubna navštívil Kyjev šéf CIA John Brennan a dne 14. dubna 2014 byl na stránkách prezidenta Ukrajiny (jehož pravomoci vykonával Oleksandr Turčynov) **vyvěšen text dekretu č. 05/2014 o zahájení „protiteroristické operace“, která začala 15. dubna 2014.** (*Válka na východní Ukrajině, Wikipedie.*) A občanská válka se rozjela naplno, kdy „protiteroristickou operaci“ vykonávali Kyjevští nacisté – teroristé, těžkou armádní technikou.

Za této situace proběhly 25. května 2014 i prezidentské volby, z nich byla fakticky vyloučena uvedená východní část Ukrajiny. **Pouhý den po jeho volbě** zahájil Porošenko „válku proti vlastnímu národu“, když **poslal vrtulníky proti „povstalcům“** v Doněcku. Každému jinému prezidentovi by to samozřejmě bylo přičteno k tíži jako válka proti „vlastnímu národu“ a vedlo by to ke zvláštnímu zasedání bezpečnostní rady OSN. U Porošenka tak tomu nebylo, protože zjevně dostal od „mezinárodního společenství“ (při vůdčí úloze tvůrců a garantů jeho polity, tj. Spojených států – Z. K.) volnou ruku k násilnému potlačení protestů. (Bröckers Mathias, Schreyer Paul, *MY JSME TI DOBRĚ ... s. 112.*)

Jaký byl **program** tohoto nového, nacistického **prezidenta** Ukrajiny, „čokoládového“ a „zbrojařského krále“ (2014 až 2019) **Petra Porošenka** (instalovaného vládou USA), **pro ruskojazyčné občany Ukrajiny?** „**My budeme mít práci, oni (Rusové - Z. K.) ne. My budeme mít důchody a oni ne. Nás budou lidé, děti a důchodci podporovat a je ne. Naše děti budou chodit do škol a školek, zatím co jejich děti se budou muset schovávat ve sklepech. Protože oni, neumějí dělat nic. To je způsob, jak vyhrájeme tuto válku.**“ (www. CONTRO. TV Massimo Mazzuco lugocom une. Net, Dokument: *Ukrajina jiná pravda 44:20–44:42.*)

Julija Timošenková

A zde jsou **slova Julije Timošenkové**, která se v roce 2005 stala **premiérkou** Ukrajiny. V té době byla **předsedkyní** nejsilnější opoziční strany v zemi a jednou z hlavních tváří „Oranžové revoluce“ z roku 2004. Za překročení pravomocí během jednání o dodávkách ruského plynu z roku 2009 byla obviněna a později, přes mezinárodní kritiku i odsouzena na sedm let odnětí svobody. Za mřížemi strávila tři roky. Poté co se vrátila do ulic, **vyslovila jasný „humanitární“ program**, který má připravený **pro ruské spoluobčany** (*Tamtéž, /44:44–44:51.*): „Zatraceně **musíme se chopit zbraní a jít zabít ty zlořečené Moskvy a jejich vůdce. Budu se snažit vyburcovat celý svět, aby z Ruska nezůstalo ani spálené pole. Musíme je zasáhnout atomovými bombami.**“ /45:11/ Komentátor k tomu dodal: „Toto je atmosféra, která převládla na Ukrajině po státním převratu na Náměstí Majdan.“ (*Tamtéž /45:17/.*)

Arsenij Jaceňuk

Jak již bylo řečeno, byl favoritem náměstkyň ministra zahraničí USA V. Nulandové i politiků a diplomatů EU. Nezajímala je jeho temná minulost „záračného“ zbohatlíka, účastníka korupčních afér, že je prodlouženou rukou oligarchů R.

Acmetova, I. Kolomojského a V. Pinčuka. I nad ním držel ochrannou ruku americký viceprezident Joe Biden, který dal najevo, že si nepřeje pád jeho vlády, kdy i jeho ochránkyně V. Nulandová, jej přeci jednoznačně prosazovala, aby se v Majdanském převratu stal premiérem nové, jednoznačně proamerické vlády. Tuto roli tento nacista²⁾ nezládal. Parlamentu **šéfovali oligarchové**, vláda nevládla a většina obyvatel žila pod hranicí chudoby, to se stalo vizitkou A. Jaceňuka, který se dostal na dno popularity, kdy mu vyjádřilo důvěru pouhé 2 % občanů. Byl neoblíbený, zapleten do více korupčních skandálů a nesnášel jej i prezident Porošenko, ačkoliv oba milionáři formálně představovali parlamentní koalici. Nakonec pod Porošenkovým tlakem, podal demisi. (*Štefko, L., Mahút, M., Mohorita, V.: Válka ve stínu Majdanu. Pravda o Ukrajinském konfliktu, vydala Žilinská prvá obchodná 2017, s. 79-80.*)

²⁾ V roce 2014 proletěla světovými agenturami fotografie, na které A. Jaceňuk s V. Kličkem vítají davy lidí nataženou pravíci přesně ve stylu Adolfa Hitlera. (*Štefko, L., Mahút, M., Mohorita, V.: Válka ve stínu Majdanu. Pravda o Ukrajinském konfliktu ... 2017, s. 80-81.*)

Oleh Ťahnybok

„Od února 2014 jsou teď v Kyjevě u moci **povstalci**, kteří s podporou západních tajných služeb, pomocí puče svrhli demokraticky zvolenou ukrajinskou vládu. **Členové vlády, vysoko postavení armádní a policejní úředníci patří k pravicově extrémistické (nacistické) straně Svoboda, jejíž předseda Oleh Ťahnybok v roce 2004 vyzýval k boji „s ruskými sviněmi, židovskými prasaty a jiným kšindlem;** kromě toho je předsedou frakce své strany v ukrajinském parlamentu ... **Kyjev – jak bylo možno zaslechnout z washingtonských vládních kruhů – je takřikajíc generální zkouškou pro Moskvu, tedy pro „změnu režimu“ v Ruku. Z toho plyne, že cílem destabilizace politiky na Ukrajině ... je podrobit Rusko nadvládě USA a otevřít zemi zájmům západní lačnosti. Jaká nebetýčná arogance!“** (*Bittner Wolfgang, Dobyť Evropy Amerikou, Nakladatelství Jaro, Praha 2014, s. 54-55.*)

Volodymyr Zelenskyj

Jako kandidát strany *Služebník lidu* byl považován za antisystémového kandidáta, vystupujícího především proti všudypřítomné korupci. Hlásil se k podpoře členství Ukrajiny v EU i v NATO, ale o obou by podle něj měli Ukrajinci rozhodnout formou referenda. V případě svého zvolení měl v úmyslu snažit se ukončit probíhající konflikt v Donbasu jednáním

s Ruskem a nevyklučoval ani uspořádání referenda o této záležitosti. Druhé kolo voleb, které se konalo 21. dubna 2019, mu přineslo vítězství. Při volební účasti, která se pohybovala kolem 58 %, získal Zelenskij vítězný kandidát podle průzkumů provedených u volebních úřadů 74 % hlasů voličů. V dubnu 2021 **jednal v Paříži (jako prezident a fakticky již předseda „strany Služebník USA“ - Z. K.) o vstupu Ukrajiny do NATO.** Koncem listopadu 2021 prohlásil v televizním projevu, že má informace o chystaném státním převratu podporovaném z Ruska, ke kterému mělo dojít z 1. na 2. prosince 2021, ten se ovšem neuskutečnil. (*Wikipedie*)

Zvláště dnes, s jistou samozřejmostí, až arogancí, vědom si zřejmě jakou hraje roli pro USA i EU, **Zelenskij** (vrchní velitel ozbrojených sil, kdy největší starost měl o svůj nacistický batalion AZOV!) **neustále požaduje více a více peněz a vražedných nástrojů, zbraní, a zároveň další tvrdé sankce vůči Rusku, úplná embargo na ropu a plyn,** totální odříznutí Ruska od mezinárodního platebního systému. Kromě hladovění a mrznutí Západu a jeho ekonomického poškození, které je již ve hře, se současnými sankcemi, se nic jiného neděje.

„Zelenskij předložil agresivní seznam přání, která představují další násilí, více smrti, více neštěstí, více zabíjení, ani jediné slovo o míru, o zprostředkování, o hledání dohody o příměří, o žádosti o pomoc WEF při mírových jednáních.“ (*Světové ekonomické fórum - WEF.*)

Úvodní projev Volodymyra Zelenského, chce další peníze a zbraně. Potlesk ve stoje za to, že chce další miliardy a zbraně (*Facebook Tweet Email Print, 25. 5. 2022*).

„A chci říci, že Zelenskij byl vybrán stejně jako mnoho našich vůdců (USA - Z. K.) a upřímně řečeno s dnešními velkými technologiemi a volebními podvody nevíme, kolik vůdců po celém světě nám bylo vybráno a ve skutečnosti nebyli zvoleni... Předstírat, že tato válka je o Rusku a Ukrajině, je prostě nepokrytá lež.“ (<https://www.youtube.com/watch?v=ZX-YzDrG30c>) **Lara Logan** – *televizní a rozhlasová novinářka a válečná zpravodajka (2002 až 2018 byla korespondentkou CBS News – americká televizní síť společnosti Viacom CBS, sídlící v New Yorku.; 2019 pracovala pro mediální společnost Sinclair Broadcast Group; 2020 přešla k Fox Nation, streamovací službě provozované Fox News).*

Pokud jde o údajné zločiny proti lidskosti, vraždění civilistů ruskými vojáky atp. nejen v Buči, pak je na místě mít velké pochybnosti o takovýchto tvrzeních.

To, co jsem již poznal nejen z předchozích studií, ale především z posledních více, než dvou let studování mnoha publikací a dokumentů o Spojených státech, je víc než zřejmé, že **dopouštění se válečných zločinů proti lidskosti a s tím spojených mnoha lží, je typické právě pro Spojené státy a agrese paktu NATO.** Jako příklad následně připomenu fakta z agrese USA a NATO proti Jugoslávii (viz III. část tohoto textu).

Již nyní, spíše pro zajímavost, upozorňuji na uniklé video z okruhu **prezidenta Zelenského, ve věci válečných zločinů v Buči.** Ze záznamu: **„Pokud střílíte, střílejte v noci, takže nikdo nebude mít podezření, jak to bylo v Buči?! - Otázka důstojníka: A co když nás uvidí? Co je v plánu? - Zelenskij: Je nám to jedno!“** To jsou slova **válečného zločince Zelenského!** (*Viz VID - etfvéd_279065517_3197657163814042_2387136753036534411_n.mp4.*)

Ještě pár slov k Ukrajině

Podle, v podstatě válkychtivé vlády premiéra P. Fialy, který ve svém nejen „eurohujerství“, ale zejména „usahujerství“ - „hujerství“ k „velkému bratrovi“ – Spojeným státům, se přihlásil k tomu, že i **my jsme** – řečeno jím – **zcela nepravdivě a falešně společně s nimi, ve válce s Ruskem, prý ve válce za „demokracii“ a „svobodu“.**

Je tomu opravdu tak? **Válku prý zastavíme jen tím, že ji za každou cenu „vyhrajeme“,** přesněji řečeno „vyhraje“ ji, námi vyzbrojovaná, a nakonec zdecimovaná Ukrajina, pod vůdcovstvím **prezidenta Zelenského,** sloužícího zájmům USA, spřaženého s nacisty v ozbrojených a bezpečnostních složkách státu.

Pokud jde o **Rusko a Ukrajinu,** kdy obě země jsou **považovány za oligarchické,** kde vládou nejbohatší oligarchové, pak je třeba si uvědomit, že **to takto všeobecně nelze říci.** Existuje zde totiž, mezi těmito zeměmi, jeden **podstatný rozdíl.** Od nástupu Putina k moci **určuje v Moskvě politika to, kteří oligarchové budou moci dělat své obchody,** zatím co **na Ukrajině nadále určují oligarchové, kdo smí v Kyjevě dělat politiku.** Dokud Gorbačov, a po něm opilý Jelcin, dovolovali Spojeným státům naplno rozvíjet v Rusku svůj byznys, všechno bylo v pořádku.

Poté, když **Putin zarazil výprodej ruského bohatství a strčil oligarchu Chodorovského (prý „demokrata“) do vězení, neboť ten chtěl prodat své nakradené ropné impérium Big Oil Spojeným státům,** a přitom se chystal aktivně vstoupit do politiky, tak **začala být kremelská politika pro zahraničí problémem.** (*Bröckers Mathias, Schreyer Paul, MY JSME TI DOBŘÍ. Názory toho, kdo se snaží chápat Puti-*

na aneb jak námi média manipulují, Nakladatelství Jaro s.r.o., Praha 2014, s. 16)

Tento mladý oligarcha, údajně prý svévolně odsouzená Putinova oběť (za podvody a krácení daní), **byl fakticky připravován, jako náhradník za Putina.** Nyní se náhle opět vynořuje tento ambiciózní a ctižádostivý oligarcha, stejně jako dřív obtížený miliardami, po amnestii, kterou mu Putin udělil v roce 2013, jako provokatér v ukrajinské krizi a potenciální nový ruský prezident. (*Bittner Wolfgang, Dobyť Evropy Amerikou, Nakladatelství Jaro, Praha 2014, s. 46.*)

Není tedy náhoda, že se tento, dnes **donečávn odsouzený a vězněný „disident“,** jeden ze symbolů „rozkradení“ a ožebračení Ruska, **stal miláčkem opozice,** sloužící západnímu světu na čele se Spojenými státy, trvale prahnoucími po udržení své „světovlády“. Náhodná skutečnost je, že se **s Chodorovským** v prozápadních kruzích Ruska **počítá po pádu Putina.** Podle něj, jak to oznámil na utajované konferenci ve Vilniusu: „Vládcce Kremlu už podle něj nevydrží u moci dlouho. Rusko by mělo být přerozděleno do jednotlivých regionů a exekutivní pravomoc by měly náležet federálnímu parlamentu, cituje disidenta litevský server Irt.lt. ...Pouze pokud bude Rusko reorganizováno na regiony, ztratí imperiální záměry,“ uvedl prý Chodorovskij. (*Chodorovskij nastínil, jak rozbit ruské impérium, Novinky 27. 5. 2022.*)

2. Ukrajina se již před válkou stala de facto členem NATO, nikoli de iure!

Celkový vývoj ve válce Ruska na Ukrajině jen potvrzuje mnou prezentované předchozí názory a stanoviska v publikovaném textu „Válka Ruska na Ukrajině (Příprava USA a NATO na agresi proti Rusku z cyklu „Nádherná Amerika“, č. 11), kdy jsem vycházel z celé řady faktů, prezentovaných ne jakýmiisi „kremelskými“, ale západními a zde i americkými a to realisticky, neslužebně a odvážně orientovanými publicisty, předními mysliteli, pedagogy, a dokonce i politiky.

Tak například mnou dříve vzpomenu-
tý profesor politologie **John J. Mearsheimer,** varoval již před sedmi lety (v roce 2015) o angažmá USA na Ukrajině. **Za viníka dnešní situace označuje Západ, který z Ukrajiny dělal člena NATO, i když oficiálně členem nebyla. USA prý budou „bojovat do posledního Ukrajince“,** a pokud by Rusové začali prohrávat, tak dle profesora Mearsheimera vytáhnou větší zbraně a Ukrajinu zničí. **„Pokud by Ukrajinci byli chytří, tak by se od USA**

distancovali“, mínil. Připomenul, jak USA reagovaly na Kubu a Japonsko.

Toto tvrzení předního amerického vědce a pedagoga, může být dle naší vládní, oficiální (v podstatě falešné) propagandy označeno za těžkou dezinformaci tak, jako celá řada dalších, se kterými pracuji. Ale pokračujeme s dalšími názory profesora Mearsheimera. Ten dále upozornil, že **kvůli tomuto konfliktu se USA nebudou moci soustředit na Čínu, naopak do jejího náručí to přivede Rusko a východní Evropa bude výhledově nestabilní region.** „Myslím, že Západ nese hlavní díl zodpovědnosti za to, co se dnes děje,“ řekl politolog, tedy svůj názor nezměnil a opakoval své předchozí teze o snaze oddělit Ukrajinu od Ruska. (*Odporovali USA, tohle jsme jim provedli. Ukrajina v nových souvislostech, Parlamentní listy, 23. 03. 2022.*)

„Na Západě, hlavně ve Washingtonu se říká, že Rusko se nemělo čeho obávat, pokud by Ukrajina vstoupila do NATO, a protože NATO nedělalo nic ve věci integrace Ukrajiny do aliance. **De iure je to naprosto správně. Ale de facto je to špatně. Ozbrojovali jsme Ukrajince** a byl to prezident Trump, který je v roce 2017 pod tlakem začal vyzbrojovat. Takže jsme je vyzbrojovali, trénovali a diplomaticky se s nimi sbližovali. **A to Rusy vystrašilo.** Zvláště na **jaře minulého roku, když ukrajinské síly použily na ruské síly drony.** A také, když Britové poslali do Černého moře torpédoborce. **A v listopadu, když jsme s bombardéry přelétali 13 mil od ruského pobřeží.** Takže všechny tyto události v kombinaci s tím, že se Ukrajina stávala de facto členem NATO, dotlačilo Rusy k tomu, co Sergej Lavrov nazval **bod varu**“, řekl profesor John J. Mearsheimer.

A dodal: „Proto říkám, že v **roce 2021 Rusové pochopili, že z Ukrajiny děláme de facto člena NATO.**“

Co to znamená? **USA budou podporovat Ukrajinu v odporu proti Rusku.**

„**Nebudeme za ně bojovat, budeme bojovat do posledního Ukrajince. My bojovat nebudeme,** v tomto ohledu jsou na to sami“, poznamenal. „**Ale dodáme jim zbraně, budeme je cvičit, a doufat, že se udrží a vyřídí si to s Rusy.** Nikdo nedoufá, že Rusy porazí, ale možná bude pat“, pokračoval v popisu americké strategie. (*Tamtéž.*)

Co udělají Rusové? Na Západě si někteří myslí, že když budou Ukrajinci klást dostatečný odpor, tak Rusové to zabalí a Putin uzná, že se jednalo o špatné rozhodnutí. Či dokonce, že bude v Moskvě převrat a na vrchol se dostanou ti, kdo uzavrou nějakou dohodu, popisoval Mearsheimer a dodal, že **chování velmocí studoval velice dlouho a takto nefungují, zejména tak nefunguje Rus-**

ko, pro které by porážka teď byla horší, než vstup Ukrajiny do NATO. „Rusové Ukrajince zdrtí. Vytáhnou velké zbraně. Města jako Kyjev a další promění v sutiny. Udělají z nich Fallúdžu, Mosul, Grozny“, předpověděl politolog a **dodal, že když USA ve druhé světové válce hrozilo, že budou muset dobývat japonskou pevninu, tak spálily japonská města na popel.**

Aktivace jaderných sil je pak dle Mearsheimera signál toho, jak vážně Rusové tuto válku berou. „**Pokud bychom začali vyhrávat a Rusové prohrávat, tak to znamená, že ženeme nukleární velmoc, která považuje tento konflikt za životně důležitou otázku, do kouta**“, pravil s tím, že taková situace je „opravdu nebezpečná“. **Rusové podle něho vyhrají, protože pro ně se jedná o otázku života a smrti, zatímco USA Ukrajina tolik nezajímá. Kdo prohraje?** Dle Mearsheimera Amerika tolik neutrpí, pokud bude Ukrajina poražena, ale **Ukrajinci nepochybně. „Tlačili jsme tvrdě na Ukrajinu, aby se chtěla stát členem NATO, a tlačili jsme i na to, aby se stali členy NATO. Tlačili jsme, aby se z nich stala západní výspa na ruských hranicích. Bez ohledu na to, že Rusové dávali najevo, že to je pro ně nepřijatelné**“, popisoval a dodal, že Západ ruského medvěda dloubl do oka a medvěd nepřekvapivě vrácí úder.

„**Ten medvěd roztrhá Ukrajinu na kusy, právě to dělá. Kdo za to nese odpovědnost? Rusové? Nemyslím si.** Není pochyb, že špinavou práci dělají Rusové, to nechci zlehčovat, ale otázka zní, co Rusy přimělo toto udělat? A podle mého názoru je odpověď jednoduchá. **Spojené státy americké**“, pravil.

3. Válka na Ukrajině je zástupnou válkou mezi NATO a Ruskem

a) Nacifikace Ukrajiny se stala „školou“ obrozeného nacismu v Evropě

Na bázi konkrétních faktů, výše uvedené názory zcela jednoznačně potvrzuje dokument Italské Prvé a německé ZDF:

„**Plán pro vojensko-technickou spolupráci NATO – Ukrajina, který byl podepsán v prosinci 2015, plnohodnotně integruje ozbrojené síly a zbrojní průmysl Kyjeva do Aliance, pod vedením USA. Chybí pouze formální vstup Ukrajiny do NATO.** Za tímto účelem prezident Porošenko už oznámil referendum s tím, že zatím není známé datum konání. A také již oznámil jasné vítězství - „Ano“, na základě již uskutečněného průzkumu. Ze své strany zároveň NATO ubezpečuje, že Ukrajina, jeden z nejsolidnějších partnerů aliance, je pevně odhodlána dosáhnout demokracie a zákonnosti.

Fakta mluví sama za sebe.“ (*Dokument Italské Prvé a německé ZDF. Ukrajina „školou“ obrozeného nacismu v Evropě; /videozáznam 0:00 – 1:03/ - https://www.facebook.com/MatPave/videos/994999331442942/?sfnsn=scwspmo*)

Ukrajina Porošenka – oligarchy, který se obohatil rabováním státního majetku, kterého Zelenskij chválí za moudré vedení, (v prosinci 2015) dekretem uzákonil zákaz komunistické strany Ukrajiny. Obviňuje jí z podněcování etnické nenávisti a porušování lidských práv a svobod. /1:31/ Zákonem jsou **zakázány komunistické symboly.** Například **zpívat internacionálu znamená trest v podobě pěti až deseti let odnětí svobody.** Jedná se o závěrečný akt perzekucí, podobným těm, které značily nástup nacismu v Itálii a v Německu. Ústředí komunistické strany je zničeno. Vedoucí představitelé zlikvidováni. Novináři mučeni a zavražděni. Aktivisté upáleni zaživa v Domě **odborů v Oděse.** /2:48/ Neozbrojení **civilisté masakrováni v Mariopolu, bombardováni bílým fosforem ve Slavjansku, Lugansku a Doněcku.** /3:10/

V Kyjevě **na Majdanu** „šlo o skutečný puč v režii USA, NATO se strategickým cílem vyprovokovat v Evropě novou studenou válku. **Zasáhnout tak a izolovat Rusko a zároveň posílit vliv a vojenskou přítomnost USA v Evropě.** /3:28/ Která útočná síla byla použita v puči na Majdanu a v následných akcích? Speciálně **vyškolené a vyzbrojené neonacistické skupiny, jak o tom svědčí fotografie militantů UNO UNCO, vyškolených již v roce 2006 v Estonsku. Nacistické formace tak byly začleněny do Národní gardy, kterou trénovaly stovky amerických instruktorů ze 173. výsadkové divize převedených z města Vinceze na Ukrajinu, spolu s dalšími z NATO.** /4:20/ **Ukrajina Kyjeva se tak stala školou obrozeného nacismu v srdci Evropy, včetně Itálie a USA. Jsou rekrutováni především Pravým sektorem a praporem AZOV, jehož nacistický odkaz, otisk je zastoupen v odznaku, který kopíruje znak SS Das Reich.**“ (*Tamtéž, 4:45.*)

AZOV je to ten pluk, který v nynější válce postupně učinil z města Mariopol svou pevnost, kryt „lidskými štíty“ jeho obyvatel. Ano, lidskými štíty! Jako své poslední útočiště obsadil zdejší železářny a ocelárny Azovstal. Nacističtí bojovníci praporu AZOV se nechťeli a zřejmě ani nesměli, s vědomím prezidenta Zelenského, vlastně vzdát. Nakonec se to stalo nevyhnutelným. 20. května byli Zelenským vyzváni, aby se „vítězně“ vzdali. (*Zprávy ČT 24, Válka na Ukrajině*). „Vítězně“ proto, že zde vázali mnoho ruských sil, a to bylo nakonec, prý to hlavní.

b) Nejde o nově vzniklé nacistické skupiny, jsou to následovníci nacistů z druhé světové války

Válečná zpravodajka Lara Logan, šokovala v přímém přenosu. Viz Extra video: [#mluveneslovo22x1; https://www.youtube.com/watch?v=ZX-YzDrG30c](https://www.youtube.com/watch?v=ZX-YzDrG30c)

Komentátor: „Daily Mail přinesl velmi zajímavou zprávu, která říká, že Vladimiru Putinovi v podstatě dochází štěstí a že mu možná zbývá týden a půl, maximálně dva týdny. Přichází o válečná letadla, tanky a všechno ostatní... Evidentně způsobil spoustu zkázy..., ale nedopadlo to tak, jak Vladimír Putin očekával.“ **Novinářka USA, válečná zpravodajka, Lara Logan:** „Ani na vteřinu tomu nevěřím. A budu k vám upřímná. Opravdu si myslím, že je tu spousta dezinformací. S něčím takovým jsme se nesetkali. Chci říci, že již přes 30 let informuji o válkách a nikdy jsem neviděla lidi s nehty nalakovanými ukrajinskou vlajkou. Chci říci, že jsme zahrnutí do škatulky, kdy buď musíme nenávidět Vladimíra Putina, věřit všemu zlému, co se o něm říká a milovat Ukrajinu. A neexistuje nic mezi tím... Takže **Vladimír Putin přesně věděl, o co jde, když šel na Ukrajinu.** /1:24/

Ruská armáda není dokonalá... Ale Rusko nemá potíže s tím, co dělalo od samého počátku, bylo to velmi strategické. **Nešli přímo na Kyjev. Šli do těch laboratoří na výrobu biologických zbraní, které jsou rozesety po celé zemi.** Některé z nich postavili v době trvání SSSR. Takže vědí, kde jsou... od dob Sovětského svazu, protože v rámci programu snižování obranných hrozeb, **jsme tam po pádu Sovětského svazu vstoupili a údajně jsme je změnili z laboratoří chemických zbraní na laboratoře veřejného zdraví.** Ačkoli víte, že v těchto dnech je těžké věřit čemukoli, co nám naši představitelé říkají, lhali o COVIDu, lhali o spolčení s Ruskem, lhali o procesu s Majdanem na Ukrajině. **Na Ukrajině se děje mnohem víc, o čem nikdo nemluví ... Vidíte ten Prapor AZOV, který je financován USA a NATO.** Je to nepoctivost. Vždyť na internetu najdete jejich fotky, jak drží rodnou vlajku, zároveň s hákovým křížem. /2:42/

Jejich vlastní znak obsahuje černé okultní slunce, které **bylo nacistickým znakem SS**, obsahuje také bokorys a blesk – znak SS. Chci říci, že znak okultního slunce **je na uniformách celé armády Ukrajiny.** /2:55/ Ten černý znak okultismu můžete vidět na neprůstřelných vestách, dokonce i na vojákyňách, které se před světem proměňují jako takový příklad ukrajinské nezávislosti ducha a ušlechtilosti. I ony mají na sobě černé slunce okultismu. /3:09/

A víte, **Bílý dům chce, abyste věřili, že je to jen malý počet vojáků. Není to pravda. Prapor Azov vraždil na východní**

Ukrajíně. /3:22/ Ano nechceme si to připustit. To byl důvod, proč Krym hlasoval pro nezávislost. Proto chtěli být s Ruskem, protože my v médiích, západních médiích a na Západě nechceme přiznat realitu toho co se děje. **Západní Ukrajina reprezentovala nacisty.** Bylo tam velitelství nacistických SS. CIA pod velením Allena Dullese vlastně poskytl ukrajinským nacistům imunitu před stíháním u Norimberského procesu. **Existuje tedy dlouhá historie financování a vyzbrojení nacistů na Ukrajině** Spojenými Státy a našimi zpravodajskými službami. **Nejde o žádné nově vzniklé nacistické skupiny. Jsou to skutečně následovníci nacistů z druhé světové války,** kteří pokud se vrátíte k Norimberskému procesu, řekli, že jejich plán je na tisíc let.

Tak se nemusíte opravdu divit, když se na to podíváte, když víte, že **CIA financovala „barevnou revoluci“ na Ukrajině v roce 2013 a 2014, že vybírali ukrajinské vůdce,** poslechnout si uniklý rozhovor Victorie Nulandové, kde spolu s americkým velvyslancem rozhodují o tom, kdo bude vládnout na Ukrajině. /4:33/ **Chci říci, že je tu tolik vměšování,** kolik si jen kdokoli dokáže představit a **pak se dostanete k Hunteru Bidenovi, Nancy Pelosiové, Johnu Kerryemu a Mittu Romneymu a všem jejich dětem, které tam jsou zaměstnány a vydělávají miliony od Ukrajinců.** /4:46/ **Komentátor:** Ano je to tak, ukazuje to skutečnou krizi důvěryhodnosti našich vedoucích představitelů... /4:52/

Komentátorka: „... Když se na to podíváte, můžete si myslet, že je to politické divadlo. Na začátku jste velmi dobře poznamenala, že si myslíte, že to má Putin pod kontrolou. A já bych vlastně chtěla přehrát něco, co řekla **Jen Psakiová (mluvčí prezidenta USA),** protože se zdá, že Bílý dům vlastně tento názor potvrzuje. **No konečná hra je otázkou pro prezidenta Putina. Zcela jsme rozdrtili jeho ekonomiku. Poskytli jsme Ukrajincům vojenskou pomoc a humanitární pomoc, což jim umožňuje bránit se mnohem déle, než ruské vedení předpokládalo.** A opět, musí si určit, jak bude vypadat jeho další cesta. Děkuji všem.“ /5:03 – 5:40/

Potud velmi zajímavé informace a zajímavá, seriózní hodnocení americké novinářky, válečné zpravodajky z USA, k válečnému konfliktu na Ukrajině. Který je tak zásadně odlišně, až zmateně interpretován!

4. Kdo především od roku 1945 páchal a nepřestal páchat, válečné zločiny?

Tato otázka je rovněž předmětem i čtyř dílů textů: „Nespočetné války USA

a NATO včera a dnes“ (Od vzniku USA a NATO dodnes)“, které tvořily závěr této série - „Nádherná Amerika“, ale byly již publikovány v tištěném Dialogu (díl I. a II. Dialog duben 2025, č. 385; díl III. Dialog květen 2025, č. 386; díl IV. Dialog červen 2025, č. 387). Z důvodu nejen historické závažnosti a významu této otázky se ji dotknu i nyní.

Uvedu fakta z článku publikovaného na Slovensku: „**Od roku 1945 zabily USA od 20 do 30 milionu lidí**“ (autorem je Manlio Dinucci). Jím **prezentované údaje** v zásadě odpovídají skutečnosti odhalující **obří válečné zločiny** nejpřednějších politiků nejen USA, ale i některých dalších států NATO. Jsou výsledkem **globálního výzkumu**, o kterém informuje **prof. Michel Chossudovsky, ředitel pro výzkum globalizace**, kam patří i zjištění množství zabitých v **nepřetržité sérii válek, převratů a dalších podvatných operací provedených od roku 1945 Spojenými státy americkými.** Budu konkrétní:

Studie dokumentuje války a státní převraty Spojených států realizovaných ve 30 asijských, afrických, evropských a latinskoamerických zemích. Ukazuje, že americké síly jsou přímo zodpovědné za **10 až 15 milionů úmrtí způsobených velkými válkami – těmi proti Koreji a Vietnamu a dvěma válkami proti Iráku.** Další **10 až 14 milionů mrtvých bylo způsobeno zástupnými válkami spojenských sil vycvičených a řízených USA v Afghánistánu, Angole, Kongu, Súdánu, Guatemale a dalších zemích.**

Vietnamská válka, která se rozšířila do Kambodže a Laosu, způsobila řadu úmrtí odhadovaných na **7,8 milionu (plus velké množství zraněných a následné genetické škody ovlivňující generace v důsledku dioxinu postříkovaného americkými letadly).**

Zástupná válka v Afghánistánu v roce 1980 byla organizována CIA, která – ve spolupráci s Usámou bin Ládinem a Pákistánem – vycvičila a vyzbrojila více než 100 000 mudžahedínů, aby bojovali proti sovětským jednotkám, které spadly do „afghánské pasti“ (jak to později popsal Zbigniew Brzezinski, vysvětlující, že výcvik mudžahedínů proběhl v červenci 1979, pět měsíců před sovětskou intervencí v Afghánistánu).

Nejkrvavější státní převrat zorganizovala v Indonésii v roce 1965 CIA – předala seznam prvních 5 000 komunistů odsouzených k smrti indonéskými eska-drám smrti. Počet zavražděných lidí se odhaduje na 500 000 až 3 miliony. Takovýto „svobodný světový řád“ prosazují Spojené státy všemi prostředky.

(<http://voltaire.netkosice.sk/index2.html>);(https://noveslovo.sk/c/Od_roku_1945_zabili_USA_od_20_do_30_milionov_ludi)

Jak lze v této souvislosti chápat hysterické až nekonečné obviňování V. Putina, že je válečný zločinec a masový vrah, když se mlčelo a mlčí o tom, co vypovídají uvedené údaje o skutečně masových válečných zločinech celé řady prezidentů USA?! To dnešní pseudodemokraté a fanatičtí antirusisté (včetně premiéra Fialy), ani ne snad z neznalosti, jako z ubohé neousudnosti a nenávisti, bezostyšně mlčí.

Vzhledem k intenzivní a nepřetržité protiruské a zároveň jednostranné protukrajinské propagandě (mj. se mlčí o osmi letech války, barbarského bombardování a vraždění civilního obyvatelstva Luhanska a Doněcka, kyjevskou, proneonacistickou vládou), kdy se neustále mluví a píše o nespočetných válečných zločinech Rusů, prý barbarů, na rozdíl od našeho „svobodného“, „demokratického“ a „civilizovaného světa“ (spjatého s nespočetnými agresemi a válkami!), k němuž přeci od roku 2014 patří i Ukrajina (západní). Ta prý dokonce bojuje za nás, za Evropu i ČR. Za naši „svobodu“ a „demokracii“...

Proto v této souvislosti, na základě faktů, připomenu ještě jednu skutečně barbarskou agresi onoho „civilizovaného světa“ - USA a EU – NATO proti evropské, civilizované zemi, Jugoslávii.

Agrese USA a NATO proti Jugoslávii

a) SREBRENICA červenec 1995

Srebrenica je město, jež bylo osídlené převážně muslimským obyvatelstvem. Rada bezpečnosti OSN prohlásila obě východobosenské, muslimské enklávy – Goradže a Zepu – za ochranné zóny OSN. Srbské jednotky ochrannou zónu obléhaly. Poté, co letouny NATO v květnu 1995 bombardovaly Srby, došlo k dalšímu vyhocení napětí. Z hlediska Srbů to bylo NATO, jež vystupňovalo boje, a oni nyní odpověděli odvetným úderem. Dne 5. července zaútočilo na Srebrenicu 12 tisíc srbských vojáků. Jak mohlo zde působících 200 „modrých přileb“ tuto vojenskou sílu udržet v šachu. Srbové prý ze Srebrenice vyhnali víc než 40 tisíc muslimů. Přitom v ochranné zóně OSN prý několik tisíc muslimů povraždili. Podle tribunálu OSN, mělo jít (ovšem bez doložení údajů!) o 7 až 8 tisíc bosenských muslimů. **Spojeným státům, které za těmito nepodloženými údaji stály, šlo především o to zdiskreditovat Srby.** Přitom toto ničím nepodložené číslo, bylo opravdu příliš vysoké.

Je možné říci, že během války v Bosně zemřelo celkem něco kolem sto tisíc lidí, vojáků i civilistů, avšak ze všech národnostních skupin, tj. muslimů, Chor-

vatů a Srbů. Není pochyb, že Srbové během války páchali v Bosně těžké zločiny. Rovněž Chorvaté a bojovníci muslimské armády postupovali v Bosně bezohledně. Vraždily ženy, děti a starce. Zločiny muslimů a Chorvatů, spáchané na Srbech, byly však v médiích států NATO, jak jinak, než „svobodně“ a „demokraticky“, sotva jen zmíněny. Protože muslimský prezident Bosny **Alija Izetbegović**³⁾ se těšil podpoře amerického prezidenta Billa Clintona, a státy NATO tudíž stály na straně muslimů. Příběh Srebrenice byl tak vylíčen jen z poloviny. To, že na podzim roku 1992 bylo v obcích Srebrenica a Bratunac zmasakrováno 1 200 až 1 500 srbských civilistů a vypáleno 50 srbských vesnic, bylo – jak jinak než – zamlčeno. Přitom se ukázalo, že za tyto činy nese odpovědnost, Naser Orič – bosensko-muslimský generál a velitel Srebrenice. (*Nezákonné války. Jak země NATO sabotují OSN...*, s. 164.)

³⁾ V době druhé světové války spolupracoval Alija Izetbegović s německými nacisty a s chorvatskou fašistickou Ustašou, která se podílela na vyhlazování Židů, pravoslavných Srbů a komunistů v Jugoslávii ve jménu Waffen-SS H. Himmlera. Izetbegović se přidal k organizaci Mladí Muslimové v Sarajevu v březnu 1943, kde údajně verboval mladé Muslimy pro divizi SS Handschar, ve spolupráci s ABWEREM a GESTAPEM. Po válce v roce 1946 byl zatčen a odsouzen za své aktivity na 3 roky vězení. (*Engdaahl F. William, Islamský terorismus v službách CIA – USA, TORDEN s. 121-122*) Byl to bytostně potřebný člověk pro politiku prezidenta USA B. Clintona. „Amerika je prostě Amerika“, agresivní impérium, skutečná Říše zla, potřebuje k prosazení svých zájmů i fašisty, tak jako nacisty na Ukrajině. Např. prezident Ukrajiny Zelenskij si oblíbil batalion AZOV (jenž se hlásí k tradicím fašistických hrdlořezů SS), který prošel školením i výcvikem speciálních jednotek USA.

Podle jiných, dle mne věrohodnějších údajů, **bosenští muslimští džihádisté během svých teroristických útoků od léta 1992 do začátku roku 1993 zničili padesát pět z padesáti devíti srbských vesnic v širší samosprávné oblasti Srebrenice, což vedlo k smrti 550 vesničanů.** Podle srbských zdrojů překročil v regionu Srebrenice počet srbských obětí muslimského džihádu číslo 3 000. Jak je výše uvedeno, těmto džihádistům, velel Naser Orič. Francouzský generál, velitel jednotek OSN UNPROFOR Philippe Morillon, před Mezinárodním tribunálem v Haagu na adresu Oriče uvedl: „Naser Orič se angažoval v útocích po dobu pravoslavných svátků a zničil vesnice a masakroval všechny obyvatele... Byly to příšerné masakry spáchané v okolních vesnicích jednotkami Nasera Oriče...“

Když **Bill Clinton v lednu 1993, jakožto nový prezident, vstoupil do Bílého domu, byla americká podpora bosenských muslimů, ještě vystupňována.** Jeho administrativa byla skrznaskrz promuslimsky a protisrbsky orientovaná. A tak byla „super elitou“ USA a jejich obrovským štábem přísluhovačů v USA i v EU, zejména členských států NATO, pravda všeobecně, mírně řečeno, překrucována.

Konkrétněji řečeno, proto také v září 1993 dokonce sám Izetbegović tvrdil, že mu prý prezident Clinton navrhl, aby pustil Srby do Srebrenice, aby tam povraždili 5 000 muslimů, a že by pak USA šly do války proti Srbům. Toto potvrdil i bývalý šéf policie v Srebrenici Hakija Meholic v sarajevském časopise DANI: Hasan Hadžić: „Pět tisíc muslimských hlav za vojenskou intervenci!“ (22. června 1998). To byl „humánní“ požadavek prezidenta špičkové, prý „demokratické“ supervelmoci, onoho údajně „svobodného světa“! Jak tento pojem u nás znovuoživil politolog, bezmezný služebník impéria Spojených států, premiér P. Fiala.

Když tato akce nevyšla, pokusila se o to později **Madeleine Albrightová, zvaná kritiky války „řeznice z Balkánu“** (v té době velvyslankyně USA v OSN, poté ministryně zahraničí USA, velká přítelkyně V. Havla, ideově mu tak velice blízká! Oba byli vyznavači „humanitárního bombardování“), když **v srpnu 1995 mluvila o snímcích z amerických špiónážních letadel nad oblastí Srebrenice, kde se měly stát údajné masakry zajatých muslimů. Albrightová přitom nikdy nedovolila** (pěkně „demokraticky“, poamericku!), **aby snímky byly zapůjčeny k podrobnějšímu prověření.** Jsou dosud v trezoru. To jen ona a její spolupracovníci tvrdili, že tam jsou „vidět“ ty masakry! (*Viz Rajko Doleček – Zajímavá /otřesná/ fakta o událostech v Srebrenici, Wikipedie.*) Není se čemu divit, vždyť **VELKÉ LŽI patří k významným a zásadním argumentům, když chtějí Spojené státy uskutečnit jakoukoli agresivní akci – válku, nebo zavraždění, či násilné sesazení, pro ně nepohodlné, vůdčí, jim neúslužné osobnosti stojící na čele legálně zvolené vlády cizí země, nebo násilně svržené celé vlády** aby mohli dosadit jím oddaný diktátorský, teroristický režim (př. Allende, Mosadek, Lumumba, Sukarno, kdy s jeho likvidací došlo pod asistencí CIA k indonéskému masakru, a bylo zavražděno 500 tisíc až 1 milion lidí, kteří byli považováni nebo označeni za komunisty, nemluvě o mnoha pokusech o zavraždění F. Castra).

Podle Albrightové prý: „Asi 10 tisíc civilistů ze Srebrenice a okolo tří tisíc ze Zepu je nezvěstných... Někteří z nich se

dobře ukryli, jiní jsou snad v zajetí. Někteří jsou však jistě mrtví... Tito lidé byli na rozkaz bosenských Srbů systematicky popraveni... máme o tom údaje od naší tajné služby.“ (*Nezákonné války. Jak země NATO sabotují OSN ...*, s. 165.)

Rezoluce navržená USA, byla tak bez předložení jakýchkoli důkazů, neboť Albrightová, jak jsem již uvedl, rezolutně odmítla uvedení údajných snímků předložit, všemi 15 členy RB OSN přijata. Ano Spojené státy i podvodem a lží, nakonec, téměř vždy, dokáží prosadit své zájmy a záměry. Tak i rozsudky Mezinárodního trestního soudu pro bývalou Jugoslávii, kterými byli jako pachatelé zločinů, potrestáni především Srbové, ukazují, že dějiny vždycky píší, ač zvrácení, vítězové. Zákulisní, zcela zřejmá negativní role B. Clintona a Spojených států ve válce v Jugoslávii zde byla zcela a bezostyšně zamlčena. (*Tamtéž*, s. 165-166.)

Bezohledné agresivní impérium, stojící na čele NATO, tedy též agresivní vojenská aliance, i zde jasně prokázaly ignorování charty OSN, mezinárodního práva, kterým se tak často, když se jim to hodí, jako dnes pokud jde o válku Ruska na Ukrajině, jako falešní hráči, ohánějí. Přitom za rozpad a občanskou válku v Jugoslávii nesly a nesou plnou odpovědnost, ačkoli ji nikdo, ani veřejné mínění, tzv. demokratická média a vlády těchto zemí, zvláště EU, od rána do noci, po týdny a měsíce nevyžaduje!

b) Údajný masakr v Račaku leden 1999

V noci z 15. na 16. ledna 1999 bylo ve vesnici Račak v srbské provincii Kosovo zavražděno 45 lidí. Americký diplomat William Walker, člen kosovské mise OBSE (známý již tím, že v 80. letech, jako velvyslanec USA v Salvadoru, tam podvodně ututlal masakr civilistů), obratem obvinil Srby z provádění etnických čistek a hovořil o „masakru“ nevinných civilistů, bezdůvodně popravených Srby. Jenže nešlo o civilisty, ale mrtvé bojovníky UCK (teroristické „Kosovské osvobozené armády“ – následných spojenců USA, jimi podporovaných). Tento diplomat kolem sebe shromáždil asi 30 novinářů, kteří bez jakéhokoli prověření jeho tvrzení, nekriticky převzali tak, jako OBSE a OSN, tuto lživou verzi rovněž přijali. Následujícího dne NATO zahájilo jednání mimořádného zasedání této organizace a bylo rozhodnuto o válce v Kosovu.

Lži o masakru z Račaku tak, jako mnoho předchozích i následných velkých lží z „dílny USA“ (CIA, Pentagonu, z diplomatických i novinářských kruhů), posloužily jako spouštěč agrese USA a NATO v Kosovu! Tím, že Spojené státy svou tajnou podporu UCK zaretušovaly a prezentovaly mrtvé bojovníky UCK (dříve, do

války v Kosovu registrované v USA jako teroristická organizace), jako zmasakrované civilisty, vytvořily účinnou válečnou lež, kterou byla veřejnost v Evropě i USA oklamána. (*Tamtéž*, s. 170-171.)

Tak bylo **24. března 1999 letouny NATO zahájeno „humanitární bombardování“ srbského Kosova.** Tento útok NATO na Kosovo byl proveden bez souhlasu OSN a šlo tedy o nezákonnou útočnou válku, o agresi. Ta probíhala pod velením USA za účasti různých západoevropských „demokratických“. Ze států „mírumilovného“ paktu NATO to bylo Německo, Velká Británie, Francie, Dánsko, Norsko, Itálie, Nizozemsko, Belgie, Portugalsko, Turecko a Španělsko. (*Tamtéž*, s. 172.) A bylo to vše perfektní, „demokratické“ a „humánní“. Jakoby „dobro, láska a pravda vítězily nad zlem, lží a nenávistí“. Ale tak tomu naprosto, absolutně nebylo! Bylo tomu, přesně naopak! Lež, nenávist a porobování si jiných států a národů, o to pseudodemokratům a válečným zločincům z řad NATO, šlo!

A jaké všelidské, humánní, tedy i „humanitární“ plody to přineslo? „Bombardování NATO trvalo 78 dní a nocí. Letouny NATO bombardovaly také civilní cíle, mimo jiné vodárny, mosty, zdymadla, elektrárny, nádraží a nemocnice. Celkový počet obětí bombardování Srbska byl odhadnut na 3 500 mrtvých. NATO používala tříštivé bomby, tak i spornou municí s uranovým jádrem, která může způsobit rakovinu. Podle srbských údajů, zveřejněných po válce, zemřelo prý takto na rakovinu 10 000 lidí. (*Tamtéž*, s. 175-176.)

Ještě několik faktů. Zpráva Amerického výboru pro utečence informovala o „útocích Kosovské osvobozené armády (UCK), zaměřených na úsilí „vyčistit“ Kosovo od jeho etnického srbského obyvatelstva“. Úřad vysokého komisaře OSN pro utečence odhlasoval, že 55 tisíc utečenců, povětšinou kosovských Srbů, uteklo ze svých domovů v Kosově do Černé Hory a centrálního Srbska. Severoatlantická rada NATO uvedla, že **UCK byla „hlavním iniciátorem násilí“** a že „začala tím, co vypadá jako promyšlená provokační kampaň“.

V roce **1998 vystupňovala UCK své útoky na bělehradské, srbské vládní úředníky v Kosově.** V té době měla UCK sotva 500 vycvičených bojovníků. Poté co USA, Německo a Velká Británie poslaly zbraně a poskytly UCK výcvik, vybudovali z UCK hlavní gerilovou armádu, která měla na vrcholu své slávy víc jak 30 tisíc členů. Německá zpravodajská služba, v koordinaci s Washingtonem, hrála hlavní úlohu při přetvoření UCK na bojovou sílu. Tak byla civilní i vojenská zpravodajská služba zapojená do

výcviku a vybavení rebelů s cílem posilnit německý vliv v oblasti Balkánu. (*Engdahl F. William, ISLÁMSKÝ TERORIZMUS v SLUŽBÁCH CIA – USA, Torden s.r.o. 2016, s. 141.*)

Na místě je ještě připomenout jednu, „pozitivní“ činnost našich „svobodomyšlných“ a „demokratických“ přátel: „**Od roku 1992 do roku 1995 dopravil Pentagon letecky tisíce mudžahedínů al-Káidy ze Střední Asie do bývalé Jugoslávie, aby bojovali proti Srbům bok po boku s bosenskými muslimy. Mudžahedíni byli podle zpravodajských zdrojů „doprovázeni americkými armádními silami pro speciální operace vybavenými technologicky vyspělým komunikačním zařízením.“... Bin Ládinovi žoldáci byli Pentagonem použiti jako úderné jednotky na koordinaci a podporu muslimských ofenzív v Čechensku a později v Bosně.**“ (*Tamtéž*, s. 181.)

Tak to funguje ve svobodném a „civilizovaném světě“, a to je katastrofa.

ZÁVĚR

Válka na Ukrajině je bezpochyby válkou USA, EU (západního, „civilizovaného“, prý „demokratického“, zejména „anglosaského“ světa) a **NATO proti Rusku. Je bezohlednou, imperialistickou válkou**, dlouhodobě připravovanou a řízenou Spojenými státy. Jejím cílem bylo a je nejen Rusko obklíčit a oslabit, ale porazit a podrobit si jej, zkolonizovat. Zde využijí, výstižných slov známé osobnosti USA Scotta Rittera (bývalého zpravodajského důstojníka, zbrojního inspektora OSN a komentátora), že válka na Ukrajině, není pro Rusko „válka volby, do které by Rusové šly. **Toto je pro Rusko existenční válka.**“ **Nejde tedy o útočnou válku Ruska proti Ukrajině**, jak od počátku do nekonečna přemílají západní i naši politici, různými tituly ověření propagandisté, věhlasní specialisté, političtí geografové, experti na zahraniční politiku a problematiku válečných konfliktů atd. **Ano, je to vyprovokovaná, obranná válka, Speciální vojenská operace Ruska.** Ze strany uvedeného **imperialistického seskupení „svobodného světa“ na čele se Spojenými státy, je to imperialistická válka, jejíž Strategický cíl** byl rozpracován dávno **před rokem 2014 a únorem 2022.** A to v rámci koncepce docílení a udržení nadvlády Spojených států ve světě. Koncepce unipolárního světa, světového řádu při naprosté **dominanci USA.** Její realizace se tak stala i součástí politiky **Donalda Trumpa.**

V éře jeho prvního prezidentování to byl **on** (jenž je nyní prezentován jako mírotvůrce), kdo konkrétně **zatáhl NATO na Ukrajinu a zabezpečoval přípravu této**

země na válku proti Rusku. Šlo nejen o dodávky moderních, útočných zbraní a další vojenské výzbroje, včetně zpravodajských služeb. Mimo jiné bylo na Ukrajině vybudováno 20 základen CIA. Jejich posláním bylo provádět strategické operace proti Rusku za využití Ukrajiny. Byl to on, kdo již v roce 2015, rozšířil americkou vojenskou pomoc o vojenský výcvik ukrajinských vojáků podle standardů NATO, aby připravil ukrajinské vojáky k zahájení „osvobozovací války“ proti Rusku o Donbas a Krym. (*Scott Ritter, Ukrajina, Rusko, Evropa, duben 2025.*)

Trump to vše věděl, zdědil to po Obamovi a prohloubil i rozšířil přímé zásahy na Ukrajině.

Hlavním, konečným cílem zde tedy bylo: **využít Ukrajinu k porážce Ruska.** Slovy amerického profesora politologie **John J. Mearsheimera**: „**Ozbrojovali jsme Ukrajince** a byl to prezident Trump, který je v roce 2017 pod tlakem začal vyzbrojovat. Takže jsme je vyzbrojovali, trénovali ...**A to Rusy vystrašilo.** Zvláště na **jaře minulého roku**, když **ukrajinské síly použily na ruské síly drony.** A také, když **Britové poslali do Černého moře torpédoborce.** A **v listopadu, když jsme s bombardéry přelétali 13 mil od ruského pobřeží.** Takže ... **v kombinaci s tím, že se Ukrajina stávala de facto členem NATO, dotlačilo Rusy k tomu, co Sergej Lavrov nazval bod varu**“ ... „Proto říkám, že **v roce 2021 Rusové pochopili**, že z Ukrajiny děláme de facto člena NATO. Co to znamená? **USA budou podporovat Ukrajinu v odporu proti Rusku.**“ Tak tomu bylo a je. Dnes v tom chtějí hrát prim i evropští, imperialističtí militaristé a válekytčivci, nejen V. Británie, Německo a Francie.

Kořeny této strategie sahají, jak jsem o tom psal, nejen pokud jde o USA, ke konci roku 1917, kdy se **vlády dohodových mocností** (USA, V. Británie, Francie, Itálie, Japonsko) **v Paříži domluvily na intervenci proti ruské revoluci.** Došlo tak k **protisovětské intervenci**, které se zúčastnilo celkem 14 zemí. Ta měla, slovy „velkého demokrata“ a neochvějného zastánce (ne skutečné demokracie, „volnosti, rovnosti a bratrství“, ale bezohledného britského impéria), Winstona Churchilla, nejen „zadusit bolševismus hned v zárodku“. **Rusko mělo být rozporcováno a kolonizováno.** K tomu nedošlo, revoluce se ubránila.

Avšak **po rozpadu a likvidaci SSSR, při aktivní účasti právě Spojených států** (které slovy G. Bakera a B. Clintona, během posledních 40 let do rozpadu SSSR: „*Vydaly triliony dolarů, aby zvítězily nad komunismem*“) **se Rusko postupně ocitlo v obklíčení ekonomicky i vojensky.** Dnes je proti němu, ze strany USA, EU

a NATO (které mají z hlediska zbrojení *desetinásobnou převahu*) vedena bezohledná nejen ideologická, politická, ekonomická a vojenská válka. **Hybridní válka** jako ozbrojený konflikt vedený kombinací konvenčních i nekonvenčních prostředků, kdy významnou roli hrají nevojenské nástroje a prostředky, jako jsou dezinformace, kybernetické útoky, psychologické operace, nespočet sankcí (nejen ekonomických), zablokování a poté i vykradení bankovních účtů atd.

Tak **v rozporu s dohodou mezi USA a SSSR o nerozšiřování Severoatlantické aliance na východ** (*zaprotokolovaný slib Rusku, který dal prezident USA George H. W. Bush v r. 1990, že za návrat sjednoceného Německa do NATO, se NATO nebude dále rozšiřovat na východ*), **bylo Rusko obklíčováno vojenskými základnami NATO.** V tomto obklíčení, dle usnesení NATO (z 3. dubna 2008) se měla, vedle Gruzie, stát jejím dalším členem **i Ukrajina.** To **představovalo** a představuje **pro Rusko reálnou a bezprostřední, existenciální hrozbu.**

Zcela racionální, z bezpečnostního hlediska pro Ruskou federaci naprosto **pochopitelné odmítání vstupu Ukrajiny do NATO**, aby nemělo jeho vojenské základny na prahu své země, nebylo s obhroublou arogancí respektováno!

Obrovské úsilí Ruska (Putina) o jednání **s nejvyšším vedením USA**, k uvedenému zásadnímu problému jeho bezpečnosti, **bylo zcela ignorováno a torpedováno.** Naposledy v lednu 2022.

Válka na Ukrajině přitom nezačala v únoru 2022 Speciální vojenskou operací Ruska. Ale **agresí nové, neonacistické vlády v Kyjevě**, instalované USA v roce 2014 násilným, krvavým pučem na Majdanu, připraveným a řízeným politickými špičkami USA.

Tato vláda **poslala ukrajinskou armádu bojovat proti vlastnímu lidu do Luhanské a Doněcké oblasti** na východní Ukrajině, s převážně národnostně ruským obyvatelstvem. Kdy byly následně prezidentem Zelenským a ukrajinskou vládou záměrně **sabotovány i Minské dohody**, jejichž realizace měla **zastavit** uvedené **utlačování a terorizování Rusů** v uvedené části **Ukrajiny** a vytvořit podmínky, aby se tyto oblasti staly autonomními, a to v rámci Ukrajiny! To se nestalo.

Tak bylo, jak jsem již uvedl, v nejvyšších kruzích vedení Ruské federace **v únoru 2022 rozhodnuto, provést preventivní vojenskou operaci na obranu občanů ruské národnosti** žijících na Ukrajině a zmaření plánů ukrajinského politického vedení, **aby se Ukrajina stala vojenskou základnou NATO**, což by představovalo přímé a bezprostřední **ohrožení Ruska.**

Jak je dnes známo, ona speciální **vojenská operace mohla být po krátké době**, na jednáních zástupců Ruska a Ukrajiny (březen 2022) v Istanbulu, **zastavena.** Dohoda mezi Ukrajinou a Ruskou federací, připravená k podpisu, byla pod nátlakem imperialistických mocipánů USA a EU, smetena ze stolu. Reálná šance, aby se **Ukrajina vyhnula velkým válečným ztrátám na životech, obytných i výrobních zařízeních, infrastruktuře, tak jako i částí svého území. A jako suverénní a neutrální země, by zachovala svou celistvost.**

To si ovšem Spojené státy a Západní Evropa (NATO), nepřály, což jednoznačně a bezohledně nadiktoval – jménem USA, VB a EU – Zelenskému, tehdejší premiér Velké Británie, Johnson. **Válka proti Rusku na Ukrajině musela být. Rusko muselo být ochromeno a poraženo.** Ať to stojí, co to stojí. Ztráty na lidských životech, se přeci netýkaly Spojených států, Evropské unie a NATO, tak je to vše OK... O nic v této věci přeci nešlo a nejde.

V důsledku uvedené agresivní politiky USA, spjaté s převratem na Majdanu, došlo nakonec – po referendu – k vyhlášení samostatnosti Krymu a jeho připojení k Ruské federaci a ke vzniku a vyhlášení Doněcké lidové republiky a Luhanské lidové republiky.

Odstoupení od rozjednané dohody tak může vést a povede i k oněm územním ztrátám, kde žila a bude žít převážná většina Ukrajinců ruské národnosti.

Za to vše ponesou nakonec svou zodpovědnost především představitelé popřevratových vlád na Ukrajině a vrcholní politici Spojených států a Evropské unie, zvláště z oné, stále válekytčivé „koalice ochotných“.

Je třeba znovu zdůraznit prokazatelnou skutečnost, že „Putinovo Rusko“ nechtělo ovládnout nejen celou Ukrajinu, ale ani uvedené oblasti, včetně Krymu.

To byly a jsou jen záměrně šířené lži a manipulace, které se hodily a hodí k **pomlouvání Ruska a ospravedlnění oné zástupné války USA proti Rusku na Ukrajině**, aby **vtažení Ruska do války, bylo možné označit** (formálně, právně) **za agresora.**

A následně tím **lživě strašit lid Evropské unie**, a zvláště naše občany, **ruskou hrozbou**, agresí. Argumentuje se tím, že prý „Rusko přece chce ovládnout celou Evropu“, minimálně ty země, které byly pod jeho vlivem, spojencem Sovětského svazu. A tak i **zdůvodňovat až obří nárůsty zbrojení a tím zisků vojensko-průmyslových komplexů Evropské unie a Spojených států**, které zaplatí na dluh i občané naší země.

Zdeněk Košťál

(Pokračování v přístupech teoretiků k hodnocení příčin porážky socialismu nejen u nás.)

7. M. Ransdorf, hlavní ideolog „moderní levicové“, „neokomunistické“ strany – KSČM

Úvod

Dominantním, v jistém smyslu vůdčím teoretikem přetransformování KSČ v novou, moderní, levicovou, neokomunistickou stranu, se dle mého názoru stal *vzdělaný, sečtělý, mnoha jazyků znalý, intenzivně píšící a publikující, levicový intelektuál – filozof, historik a marxolog Miloslav Ransdorf*. V roce 1989 pracovník Prognostického ústavu a na I. sjezdu KSČM, v roce 1990 zvolený místopředseda KSČM a řadu let poslanec FS ČSFR a poté PS PČR.

Původně člen KSČ, do níž vstoupil v roce 1972, tedy v období konsolidace, jak se dnes především říká, tzv. normalizace. A to jako niterně zanícený stoupenec „Pražského jara“ 1968. Jeho čas přišel, tak jako i u jiných „reformních komunistů“ s „perestrojkou“ a jejím „novým myšlením“, vyúsťující v „katastrojku“. U nás v listopadovo-prosincový, **kontrarevoluční převrat** roku 1989, který M. Ransdorf považoval za „demokratickou revoluci“. Tato doba pro něj tehdy, jak sám také řekl, představovala *nejšťastnější dny v jeho životě*. Nebylo tedy náhodné, že se stal jedním z hlavních iniciátorů založení „Občanského fóra komunistů“, přesněji řečeno „Demokratického fóra komunistů“, jako fakticky jedné z nejvýznamnějších platform „přetransformování“ KSČ. Objektivně, fakticky vzato i demonstře, dle něj nesocialistického - „neostalinistického“, „byrokratického socialismu“.

V tomto převratu tehdy M. Ransdorf spatřoval jedinečnou šanci pro „zrození“ nové, „moderní levicové strany“ a nového, „moderního“, „demokratického socialismu“. Jak to bylo zakotveno i v dokumentech nejen I. sjezdu KSČM, který by již neměl být v antagonistickém rozporu s kapitalismem.

Přitom prosazoval svou spekulativní představu, že porážka jemu těžko „stravitelného“ socialismu představuje nádej pro „renesanci socialismu“ (viz mj. „*Nebojme se Moháče...*“). V „Novém čtení Marxe...“ se k událostem listopadu 1989 vyjádřil následovně. Dle něj: »**Listopadová „demokratická revoluce“ je thermidorem, který je počátkem cesty k naší „slavné revoluci“, protože pokus realizovat obojí najednou v roce 1968 nevyšel, proběhne pravděpodobně celý proces ve více etapách. Listopad 1989 v dlouhodobém vyústění není antiúnor a být jím ani nemůže...« (Ransdorf M.: *Nové čtení Marxe, Díl 1, /1979-1990, definitivní úprava 1995/, s. 7). Skutečně?***

Antiúnor to byl. Vybudované **základy socialismu byly obratem**, při aktivní součinnosti s kontrarevolučními silami nejen ve vedení KSSS, v koordinaci s kapitalistickými mocnostmi, **odstraněny**. Šlo tak o bleskové **obnovení kapitalismu u nás**. Ten dodnes naplno funguje, a to přes jeho výrazné krizové jevy, ve více než pětaticetiletém vývoji. **Antiúnor v němž začala naplno působit i v dlouhodobá a silná, antikomunistická tendence**, která dnes vyústila v zákaz

Socialismus a více než třicet let obnoveného kapitalismu (5. část)

založení, **podpory a propagace komunistického hnutí**,¹⁾ směřujícího k potlačení práv a svobod člověka. **To je ona „pluralita“ a „demokracie“, cesta k nové „slavné revoluci“?**

¹⁾ § 403 Založení, podpora a propagace hnutí směřujícího k potlačení práv a svobod člověka

(1) Kdo založí, podporuje nebo propaguje nacistické, komunistické a jiné hnutí, které prokazatelně směřuje k potlačení práv a svobod člověka, nebo hlásá rasovou, etnickou, národnostní, náboženskou či třídní zášť nebo zášť vůči jiné skupině osob, bude potrestán odnětím svobody na jeden rok až pět let. (2) Odnětím svobody na tři léta až deset let bude pachatel potrestán: a) spáchá-li čin uvedený v odstavci 1 tiskem, filmem, rozhlasem, televizí, veřejně přístupnou počítačovou sítí nebo jiným podobně účinným způsobem; b) spáchá-li takový čin jako člen organizované skupiny; c) spáchá-li takový čin jako voják, nebo; d) spáchá-li takový čin za stavu ohrožení státu nebo za válečného stavu. (3) Příprava je trestná.

Kontrarevoluce tak měla být začátkem cesty ke „slavné revoluci“, k „modernímu socialismu“? Úděsná vize „marxisty“. Co k tomu dodat? Jen ještě jednu citaci z téhož: „... nejen **nekomunisté, ale i komunisté našli svou odpověď na krizi ve straně i ve společnosti v odporu proti aroganci moci**. Nejde ale vůbec o to, přitakávat všem těm, kteří procesy zahájené v listopadu 1989 spojují s likvidací veškeré socialistické perspektivy a označují jakýkoliv socialismus za zločinný omyl. **Naopak, krize a její vyústění je počátkem hledání nových hodnot, nových jistot a cílů, nové podoby socialismu (?!** - ZK), adekvátní civilizační dynamice konce 20. století. **Nechceme dnes prosazovanou cestu nazpět, chceme budovat mosty k budoucnosti**, k tomu, aby Česká republika konečně patřila k předním zemím světa.“ (Tamtéž, s. 400.)

Ta k nim svým ekonomickým potenciálem i výkonem a sociálním zabezpečením občanů, patřila.

Takovéto **subjektivistické, iluzorní, nemarxistické přístupy** a hodnocení daných událostí se promítly i do dokumentů KSČM. Proto v programovém dokumentu I. sjezdu KSČM (Olomouc 13. a 14. 10. 1990) nalezneme tezi, že **„teprve tato porážka“**, porážka onoho „vykročení k socialismu“, prý **„vytvořila podmínky a předpoklady pro přerod strany i pro renesanci socialismu**. Máme tedy historickou povinnost – zbavit se všeho vulgárního, doktrinářského ... **uplatnit alternativu demokratického socialismu.**“ (Viz *Dokumenty I. sjezdu KSČM*, s. 3-4.) Jako nechtěnost M. Ransdorfa zbavit se hluboce v něm **zakotvené, zakotvené iluze**

o jakési skutečné **„demokratické revoluci“** (fakticky se všemi podstatnými rysy **protistátního, protisocialistického, tedy kontrarevolučního převratu**), která **v sobě nese sociální, socialistické hodnoty a tím i perspektivu budoucího „moderního socialismu“**, svědčí tato slova: „Šoková terapie opená o myšlenkové zázemí, které na Západě beznadějně selhalo, našla své apoštoly v zemích bývalého sovětského bloku. Každá revoluce i restaurace mají své iluze. **Iluzí „něžné revoluce“ je to, že jde o zvrát ke kapitalismu**. Budoucí léta ukáží, že ve skutečnosti **jde o počátek nové fáze cesty k společnosti zítřka**. Hodnoty solidarity a rovnosti, sociálních jistot příliš **hluboko zakotvenily do kolektivní mentality**, našich národů, **než aby bylo možno trvale vrátit vývoj ke kapitalismu.**“

Proto v následujícím odstavci zdůraznil: „**Od korumpovaného systému minulosti**“ (tj. socialismu – ZK),²⁾ **„je cesta k efektivní tržní ekonomice a pluralitní demokracii možná jen za předpokladu kooperačního myšlení a jednání všech zúčastněných sil: každá jiná varianta než ta, která se opírá o progresivní sociální konsens je odsouzena k nezdaru ...“** (Tamtéž, *Slova ze závěru V. kapitoly „Přechody mezi formacemi“*, s. 246) Které to jsou nebo mají být ony „všechny zúčastněné síly“? Jak abstraktně, zamlženě formulované.

²⁾ „Brežněvovský „neostalinismus“ musel být systémem **zahnívání, rozkladu**, bezmocné rovnováhy sil mezi privilegovanými skupinami **a kultu průměrnosti.**“ (Ransdorf M.: *Nové čtení Marxe... s. 245.*)

M. Ransdorf zde prezentuje, jemně řečeno, svérázně „komplikované“, mimo realitu jdoucí úvahy o tom, že prý „demokratická“, „něžná revoluce“ nepředstavovala zvrát ke kapitalismu, že takový názor, byl prý jen iluzí. Skutečnost sama byla však již tehdy nad slunce jasná. Autor přitom ještě v roce 1995, když korigoval svůj text, před jeho odevzdáním do tisku, žil v oné vlastní, velké iluzi, že

„porevoluční“ (kontrarevoluční) vývoj u nás, nesměruje k upevnování započatého kapitalismu. Kdy přitom právě **oním zásadním impulzem, podmínkou a předpokladem pro směřování naší společnosti ke kapitalismu, byla ona „sametová“ kontrarevoluce!** Ano i pro vzdělaného a sečtělého autora ve společenských vědách, síla jeho vlastních iluzí – falešného vědomí, je silná.

K nepřekonaní.

1. „Nová společenská racionalita“, odmítnutí socialismu a marxismu předchozích dob

K Ransdorfovým nosným myšlenkám, reagujícím svérázným způsobem na rozporné společensko-politické procesy od konce 70. let, a tedy i na přelom roku 1989 a 1990, kdy „došlo ke zhroucení systému tzv. reálného socialismu“ (Ransdorf M., *Tendence pro devadesátá léta – dějinná mezibalance* /Vydalo Grant Avanti 1991/, s. 1), patří nastolení ideje, konceptu jakési „**Nové společenské racionality**“.

Ta měla dle něho být nástrojem i náhražkou při odmítnutí socialismu a marxismu předchozích dob, jak to prezentuje, „objasňuje“ nejen ve svém rozsáhlém textu „*Novém čtení Marxe*“, ale i brožurě „*Tendence pro devadesátá léta – dějinná mezibalance*“ (vydalo Grant Avanti 1991).

Marx prý „nejen umožňuje, ale také vyžaduje nové čtení, než jaké bylo obvyklé v době, kdy byl „zprivatizován“ politickými stranami. K takovému novému čtení Marxe se snažím touto prací přispět.“ (Ransdorf M.: *Nové čtení Marxe, Díl 1 ... s. 12.*)

To je tedy to, co jej vedlo, vedle řady dalších faktorů, k vyspekulování a prezentaci ideje „**nové společenské racionality**“. K oněm základním pak, podle mého názoru, patří **jeho negativní vztah k existujícímu** (od roku 1948 do roku 1989) **systému socialismu**, tak jako jeho **antistalinismus a sociáldemokratismus**.

Teoretická „**obnova marxismu**“ prý proto „musí znamenat úplné **otevření marxismu navenek i dovnitř**, včetně integrace kacířů hnutí.“ (Tamtéž, s. 11.)

Tedy musí jít o **otevření se teoretické produkci** nejen revizionistů a renegátů našeho hnutí, ale i **buržoazních ideologů**. A to proto, že je prý třeba se **distancovat „od té karikatury marxismu**, do které dospěly společenské vědy v **brežněvovském období**... Právě **tuto podobu je třeba co nejostřeji potírat** pro její prázdnotu, spojení s arogancí moci, pro její nedialektičnost. Marxismus této doby sklouzával k lacinému populismu, k vyzdvihování **víry jako ústřední kate-**

gorie na úkor kritického myšlení, k mytizování filozofie ...“ (Tamtéž, s. 9.)

Potud Ransdorf.

Dodejme ještě, že dle něj: „**Marxismus předchozích dob se v rozporu s možnostmi ukrytými v Marxově myšlenkovém světě uchýlil k redukčnímu chápání společenské racionality (a la Weber), kdy „racionalitě“ organizace je obětována svoboda a také k „substančnímu“ pojetí moci ... tuto abstraktní moc budoval Stalin v souladu s domácími tradicemi; abstraktní moc nahrazovala neexistující občanskou společností ...** Abstraktní moc se v SSSR postupně měnila v **systém odcizené moci**, tento systém byl pak exportován i tam, kde občanská společnost byla (jako v Československu).“ (M. R., *Nové čtení ... s. 402, odkaz 19/s. 410.*) „Odvážné“ spekulace prý marxisty, „jdoucí ruku v ruce“ s argumentací nepřátel socialismu, s realizátory kontrarevolučních změn.

Ke zcela pochybnému tvrzení o „zprivatizování“ Marxe politickými (komunistickými? - ZK) stranami, které je *cílené matoucí*, se nyní nebudu vyjadřovat. To, co musím říci je, že **Marxovo dílo je dnes (jsme zpět v kapitalismu!), dokonce aktuálnější, než v nedávné minulosti a není potřeba jej „čistě nově“.** **To, co je nutné, je nejen jej číst, ale opravdu poctivě – se znalostí historických souvislostí minulosti i současnosti – studovat.** S důrazem na to, co je v něm podstatné. Na to, co odhaluje zákonitosti společenského vývoje. Co umožňuje chápat a nadále prosazovat, revoluční přeměnu světa.

Pokud jde ještě o **ideu „nové společenské racionality“**, ta měla být zřejmě pro Ransdorfa jistým **filozofickým a politologickým „argumentem, jenž měl z ideologického a politického hlediska „dokázat“ nutnost odstranění dosavadního, prý „byrokratického socialismu“.** Podle něj, a jemu blízkých ideologů, „neokomunistů“, tak jako ustavujících dokumentů KSČM, onen socialismus vlastně žádným socialismem nebyl, neboť při jeho vytvoření byly prý opuštěny původní Marxovy humanistické ideály. Proto zkrachoval. A mohl být považován nanejvýš jen za **protosocialismus** – první pokus o dosažení socialismu.

Namísto M. Ransdorfem prezentované „**nové společenské racionality**“ razantně a úspěšně **nastoupila staronová „společenská iracionalita“** a to totální destrukcí socialistických společenských – politických, ekonomických, právních a vůbec ideologických vztahů a hodnot, a jim odpovídajících institucí a organizací. Dopady „**rodícího se kapitalismu**“ byly **zejména v sociálně ekonomické oblasti pro většinu pracujících devastující.** Konkrétně se tím budu zabývat v jedné z následujících kapitol.

2. Další pilíře Ransdorfova moderního marxismu – občanská společnost a pluralismus

Motto:

„**Stanovisko starého materialismu je „občanská“ společnost; stanovisko nového materialismu je lidská společnost čili zspolečenštěné lidstvo.**“

(Marx, K.: 10. teze o Feuerbachovi.)

Jak byste... hodnotil výsledky listopadové revoluce? „Všichni lidé, včetně myslících členů komunistické strany vědí, že je nutné přejít k občanské společnosti.“

(Ransdorf, M.: MFDnes, 30. 11. 2002)

a) Ransdorfovo nemarxistické pojetí „občanské společnosti“

Z mnoha Ransdorfových textů je zcela jasné, že **propadl** nejen, jak si ještě ukážeme, nemarxistické, buržoazní koncepci „**pluralismu**“, ale i „**občanské společnosti**“, což nebylo náhodné. Šlo u něj totiž na *jedné straně* o logické vyústění jeho, a řeknu to natvrdo, maloburžoazní, maloměšťácké orientace v pohledu na historické podmínky, předpoklady a tím i možnosti uskutečňování revolučních přeměn směřujících k vybudování socialismu, tak na *druhé straně* o iluze a toleranci k závažným neduhům kapitalismu, fungování tzv. nejvyspělejších kapitalistických zemí. Patrně je to zejména z **jeho „alergie“ na politickou moc proletariátu – diktaturu proletariátu**, kdy dle něj nejde o opravdový marxistický koncept. Bylo to prý sice „heslo, které mělo svého času veliký ohlas: dnes už ... patří minulosti ... Jde původně ostatně o blanquistický pojem.“ (Nové čtení Marxe, Futura 1996, s. 402)

Ransdorf ovšem zcela záměrně opomněl např. *Marxovy práce „Občanská válka ve Francii“*, „*Dopis Weydemeyrovi*“ a „*Kritiku gothajského programu*“. Z té připomeňme: „Mezi kapitalistickou a komunistickou společností leží období přeměny jedné společnosti v druhou. Tomu odpovídá také přechodné období, v němž stát nemůže být ničím jiným než **revoluční diktaturou proletariátu.**“ (Marx, K., Engels, B.: Sp., sv. 19, s. 57.)

Diktatura buržoazie (založená na monopolu kapitalistického vlastnictví a tím i monopolu její politické moci) **mu však nevdala, neboť její jevové formy – parlamentarismus, údajný „pluralismus“ a jen formální „demokracie“** mu „zaseply oči.“ Je to v podstatě spjaté i s jeho „**alergií**“ na skutečný význam i odkaz Velkého října, leninismu, což je dáno jeho hluboce zakořeněným – jak jsem to již zmínil – antisovětským a sociáldemo-

kratismem, jeho iluzorním pohledem na „Pražské jaro“ roku 1968. Jeho zatížením ideovou a politickou koncepcí *antikomunistické, Socialistické internacionály* (mitterandů, blairů, schröderů ad.) a jí již od poloviny 60. let prezentovaným, chimérickým, pseudosocialistickým „demokratickým socialismem“ o něž nikdy členové této internacionály neusilovali. Byla to jen vějička na manipulaci s vědomím uvědomělejších vrstev, třídy námezdně pracujících. O roli EU i paktu NATO nemluvě. Byl to on, vedle J. Dolejše, a to nelze opomenout, kdo jako poslanec za KSČM, souhlasil s jeho rozšiřováním na Východ atd.

Ale vraťme se k „občanské společnosti“. Ransdorf dokonce přišel s tvrzením, že prý „Marx se přece zastával občanské společnosti“ proti jejímu mrzačení v buržoazní civilizaci. Troufám si tvrdit – píše „že jeho alternativou proti existujícímu stavu nebyla likvidace občanské společnosti, ale socialistická občanská společnost.“ Odvolává se zde, ovšem bez jasné a precizní argumentace i na A. Gramsciho. (Ransdorf, M.: *Tendence pro devadesátá léta – dějinná mezibilance*, GRANT AVANT 1991, s. 1; *Nové čtení Marxe*, s. 10, 11 a 16.)

Skutečné názory Karla Marxe

Připomeňme proto Marxovy názory na „občanskou společnost“, když se na něj Ransdorf tak odvolává. Marx nejen ve svých *zralých* dílech (Manifest komunistické strany, Rukopisy „Grundrisse“ ...), ale již ve svých *raných* dílech, v nichž zahrsoval svůj přechod od revolučního demokracie na filozofie mladohegelovců na pozice revoluční filozofie – dialektického materialismu a dialekticko-materialistického pojetí dějin a vědeckého komunismu – tedy marxismu, byl jednoznačný. Ne „občanská“ = buržoazní společnost, založená na kapitalistickém, soukromém vlastnictví a vykořisťování, ale komunistická, založená na společenském vlastnictví, na odstranění, „odumření“ tříd vůbec a vytvoření skutečně svobodné, na komunistické samosprávě založené, beztřídní společnosti. „Místo staré buržoazní společnosti s jejími třídami a třídními protiklady nastoupí sdružení, v němž svobodný rozvoj každého je podmínkou svobodného rozvoje všech.“ (Marx, K., Engels, B.: *Manifest komunistické strany*, Sp., sv. 4, Praha, SNPL 1958, s. 450.)

Ve stručnosti to lze vyjádřit Marxovou desátou *tezí o Feuerbachovi* (jaro 1845): „Stanovisko starého materialismu je „občanská“ společnost; stanovisko nového materialismu je *lidská* společnost čili zespolečenštěné lidstvo.“ (Marx, K., Engels, B.: Sp., sv. 3, Praha, SNPL 1962, s. 19.) Srozumitelněji řečeno: *starý*, to je nedialektický – metafyzický, nemar-

xistický materialismus. Nový, to je dialektický a historický materialismus – dialekticko-materialistické pojetí dějin jako teoreticko-metodologický základ vědeckého komunismu. Marxovým stanoviskem je komunismus ne „občanská společnost“!

Ještě dříve (leden roku 1844), ve stati „Úvod ke kritice Hegelovy filozofie práva“, Marx jasně ukázal, v čem spočívá pozitivní možnost emancipace člověka: „Ve vytvoření třídy s *radikálními okovy*, třídy občanské společnosti, která není třídou občanské společnosti ...“, takovou třídou, „která je úplnou ztrátou člověka, nemůže tedy samu sebe získat jinak než úplným znovuzískáním člověka ... je *proletariát*.“ (Marx, K.: Sp., sv. 1, Praha, SNPL 1961, s. 413.)

Již ve stati z roku 1843 „*K židovské otázce*“ (Marx, K., Engels, B.: Sp. sv. 1, Praha, SNPL 1961) o „občanské společnosti“ mj. napsal: „Dovršený politický stát je svou podstatou rodový život člověka v protikladu k jeho materiálnímu životu. **Všechny předpoklady tohoto egoistického života trvají dál** mimo státní sféru v občanské společnosti, ale jako vlastnosti občanské společnosti. Tam, kde politický stát dosáhl svého pravého rozvoje, žije člověk... ve skutečnosti, v životě dvojím životem... životem v politické pospolitosti, kde **vystupuje jako pospolná bytost**, a životem v občanské společnosti, kde působí jako soukromá osoba, ostatní lidi považuje za prostředek, sám sebe ponizuje na prostředek a stává se hříčkou cizích sil.“ (S. 378 až 379.) Člověk, osoba „občanské společnosti“ tedy žije ve světě odcizení a manipulace. Marx zde dále výstižně zdůraznil, že „**občanská společnost**“ **to je sféra „egoismu, kde vládne bellum omnium contra omnes – válka všech proti všem.**“ (s. 380) Válka v podobě bezohledné konkurence, boj mezi podnikatelskými subjekty i mezi námezdními pracovními silami o získání pracovního místa, boj o existenci. Tak jako i boj mezi podnikateli, kapitalisty a námezdně pracujícími, jako války mezi státy a národy. V tomto se tato **kapitalistická „občanská společnost“** v pozitivnějším směru příliš nezměnila, ale naopak.

Pokračujme dál Marxovými slovy o tom, **co je principem oné společnosti**. Je to „Praktická **potřeba, egoismus** – to je princip občanské společnosti... **Bohem praktické potřeby a zjištění jsou peníze**“, které „degradují všechny lidské bohy – a mění je ve zboží. **Peníze** jsou všeobecná hodnota všech věcí... **je to člověku odcizená podstata jeho práce a jeho jsoucna; a tato cizí podstata člověka ovládá a člověk se jí koří ...**“ (Tamtéž, s. 397.) Z raných Marxových prací, kde hlouběji, ve filozoficko-ekonomické rovině, objasňuje úlohu peněz a odcizení v „občanské společnosti“, jsou **Ekonomicko-filozofické rukopisy z roku 1844**

(SNPL Praha, 1961), kapitola „Vláda peněz v občanské společnosti“. Zde mj. píše: „**Co pro mne jest s pomocí peněz, co mohu zaplatit, tj. co mohu peníze koupit, to jsem já, sám majitel peněz. Jak velká je síla peněz, tak velká je má síla ...** To, co jsem a co dokážu, není tedy ani dost málo určováno mou individualitou. Jsem ošklivý, ale mohu si koupit nejkrásnější ženu. Nejsem tedy ošklivý, neboť účinek ošklivosti, její odstrašující síla je zničena penězi ...“ (S. 126.)

Peníze „jsou všeobecnou záměnou a zmatením všech věcí, tedy převráceným světem, záměnou a zmatením všech přirozených a lidských kvalit. Kdo si může koupit statečnost, je statečný, i když je zbabělý ...“ (S. 128-129.)

Zde je člověk ve světě odcizení...

K. Marx a B. Engels v **Německé ideologii**, napsané v letech 1845-1846 (Sp., sv. 3) postihli „**občanská společnost**“ mj. takto: „Zahrnuje veškerý obchodní a průmyslový život na určitém stupni a v tomto smyslu přesahuje stát i národ, ačkoliv se na druhé straně ... musí organizovat jako stát. Název občanská společnost vznikl v osmnáctém století, kdy se vlastnické vztahy už vymanily ze starověké a středověké pospolitosti. **Občanská společnost se jako taková vyvíjí teprve s buržoazií...**“ (Tamtéž, s. 50.)

„V této společnosti svobodné konkurence se jednotlivec jeví zbaven přírodních svazků atd. ... v „občanské společnosti“, vystupují různé formy společenských souvislostí vůči jednotlivci jako pouhý prostředek k jeho soukromým účelům, jako vnější nutnost. Ale epocha, která vytváří toto ... stanovisko izolovaného jednotlivce, je právě epochou až dosud nejrozvinutějších (z toho hlediska všeobecných) vztahů.“ (Marx, K.: Rukopisy „Grundrisse“ I., Praha, nakl. Svoboda 1971, s. 37-38.)

Ano, tak „**teprve kapitál vytváří občanskou společnost** a vede k tomu, že členové společnosti si univerzálně osvojují jak přírodu, tak i samu občanskou souvislost.“ (Marx, K.: Rukopisy „Grundrisse“ II., Praha, nakl. Svoboda 1974, s. 17.) Avšak, jak bylo řečeno, jako **izolovaní jednotlivci žijící pod tlakem vnější nutnosti, při nadvládě zbožně peněžního fetišismu, peněz a těch, kteří jimi disponují**, ve sféře odcizení a manipulace, tedy **v civilizaci, jež je měšťáckou, tj. buržoazní společností, „takzvanou občanskou společností...“** (Engels, B.: *Anti-Dühring*, Marx, K., Engels, B.: Sp., sv. 20, Praha, nakl. Svoboda 1966, s. 259.)

Potud některé názory K. Marxe a B. Engelse na „občanskou společnost“.

Na závěr k Ransdorfovu pojetí „občanské společnosti“, ještě pár slov významného marxisty K. Pomaizla: „Ransdorf, zvláště **jako maloburžoazní intelektuál, vidí jen přednosti buržoazně demokra-**

tické občanské společnosti (idealizuje např. masarykovskou první republiku, kterou vůbec nepoznal). Intelektuálové se v ní („občanské společnosti“ – Z. K.) cítí dobře: mohou se, dokonce i „levě“ vyžvanit. **Ale ono „občansko-společenské“ zprostředkování, které umožňuje i pracujícím se do jisté míry organizovat, slouží dnes více než kdy jindy ohlupování, manipulaci mas, odvádění jich od boje proti systému: nejen to – je přímou obranou systému vykořisťování a útlaku. Propagování „zprostředkování buržoazní lžidemokracie“ slouží Ransdorfovi k tomu, aby prosazoval integraci komunistické strany do této společnosti, aby stranu odváděl od přímého boje proti této společnosti, aby se jí snažil dostat na cestu pohodlného (a výnosného) reformismu.“**

(Viz K. P. a Z. K.: *Anti-Ransdorf, ze společného konspektu textů M. R., J. D. a M. G. a jejich hodnocení.*)

b) Ransdorfova fetišizace pluralismu

„Rozkvět“ nadšení pro pluralismus u filozofů prezentujících se jako „tvůrčí marxisté“ nastal u nás v 60. letech, což bylo přímo spojeno s cílenou destrukcí, dezintegrací marxismu, zdůvodňované jeho „zmodernizováním“ („novým čtením“). To se stalo ideovým základem pro přípravu toho, co bylo označeno jako „pražské jaro“, což vedlo k destabilizaci socialistického charakteru našeho společenského zřízení, socialismu.

Tato dezintegrace se prezentovala jako nezbytnost chápat marxismus jako „otevřený systém“, kdy ke zdrojům, jež nastartovaly tento proces, patří ono nastolení problému vztahu mezi vědou a ideologií ve filozofii, při úsilí o popření marxistické filozofie jako vědecké ideologie již z konce 50. let. (viz mj. Zdeněk Košťál, *Vztah vědy a ideologie, podklad k diskusi pro vedení MLO-Ku*, 22. 7. 2014) Přitom filozofickou doktrínou, významnou rozkladnou silou marxismu, se stala právě idea, koncepce pluralismu, která byla přímým důsledkem oné „otevřenosti“ marxismu. Jak to nakonec prokázal nejen Ransdorf, ale i další přední ideologové KSČM, mělo, šlo a má jít o „otevření“ marxismu pro zanášení nemarxistické filozofie, buržoazní ideologie do marxismu vůbec a do marxistické filozofie zvláště. Ono nejen Ransdorfovské otevření marxismu představovalo a představuje jeho postupné zamoření, pacifikaci a odzbrojení.

Zdůvodnění potřeby filozofické koncepce pluralismu byla přebírána jak z „arzenálu“ otevřeného antikomunismu (I. Bochensky, H. Wetter, S. Hook, R. Aron, Z. Brzezinski), tak na straně druhé od představitelů „polyvariantnosti marxismu“, zejména od jugoslávských

filozofů okolo časopisu „Praxis“ (P. Vranického aj.). Zde zřejmě i M. Ransdorf hledal svou inspiraci k hlásání své představy, že dílo „teoretické obnovy musí znamenat úplné otevření marxismu navenek i dovnitř, včetně integrace kacířů hnutí.“ (M. Ransdorf, *Nové čtení Marxe, díl I.*, 1996, s. 11.)

Tedy i M. Ransdorfa „učarovala“ idea pluralismu hodící se nejen k „novému“ pohledu na marxismus, k „novému“ čtení Marxe, ale i k destrukci socialismu, dle něj, jak již bylo připomenuto, „stalinského“ a „brežněvovsko-neostalinského“, „byrokratického socialismu“, onoho prý „korumpovaného systému minulosti“. Je až zarážející, co dokázal vyslovit – napsat a prezentovat jako filozof, historik a prognostik ještě v letech 1995/1996, a to nejen ve svém „Novém čtení Marxe“. Tedy přes šest let od kontrarevolučního převratu, v zemi vypleněné „velkou! (kuponovou) i „malou privatizací“, byl Ransdorf stále plný iluzí a sebeklamů.

A ještě jednu citaci z Ransdorfa: „Pravice straší tím, že volební úspěch komunistů by vedl k návratu k tuhému ekonomickému a politickému centralismu minulosti. To je vědomá demagogie! Naše koncepce naopak stojí na rozvíjení politické, ekonomické a kulturní plurality, nikoli na potlačování specifických zájmů, ale na jejich sladování do podoby slohotvorného řádu (metaforická fáze, nevypovídající nic konkrétně uchopitelného! – Z. K.). Samozřejmě, jedním z největších omylů minulosti bylo stavění trhu a plánu do rozporu: tržní ekonomika je v dnešní moderní (kapitalistické – Z. K.) společnosti nezastupitelná a nemůže se jí beze škod vzdát ani jakákoliv současná forma socialismu.“ (M. R.: *Nové čtení Marxe, díl I.*, 1996, s. 406.)

Proto není náhodné, že jeden z rozhovorů s místopředsedou KSČM, M. Ransdorffem (MFD, 30. 11. 2002), nese název: „Jenom blázen by se zbavoval pluralitu“. Ještě podstatnější je, jak velkou pozornost věnoval M. Ransdorf tématu pluralismu ve svém referátu „Rozvíjet občanskou společnost a upevnit náš vliv v ní...“, na mezinárodní konferenci u příležitosti 10. výročí založení KSČM 27. května 2000.

Již úvodem, při kritice socialismu doslova říká, varuje: „S čím ale nemůžeme souhlasit, je ochuzení socialismu o dimenzi politického pluralismu. Jestliže definujeme svůj postoj k minulosti, je na místě říci, že tady cítíme nutnost diskontinuitního řezu. Ano, KSČM se otevřeně hlásí k tomu, že bude tvrdě a neústupně hájit politickou, ekonomickou i kulturní pluralitu. Bude prosazovat možnost volby ze skutečných alternativ a otevřený horizont.“

Dále razantně obhajuje pluralismus nejen v pasáži „Hlavní cíl: Být vždy pluralitní“. Otázka pluralismu fakticky pro-

stupuje převážnou částí jeho textu. (*Haló noviny*, 12. 6. 2000)

Z hlediska obecně filozofického představuje pluralismus (a) v podstatě eklektický směr ve filozofii, který odmítá především materialistické a v některých případech i idealistické řešení základní otázky filozofie z pozic monismu. Sám z pozic v podstatě idealismu uznává jen existenci množství oddělených a samostatných podstat či prvků, částí skutečnosti. (b) *Gnoseologický základ* filozofického pluralismu spočívá ve *zveličování, absolutizování mnohotvárnosti, kvalitativní rozmanitosti objektivní skutečnosti* a odmítání materiální jednoty světa v této skutečnosti, odmítání nebo přinejmenším nedoceňování zákonitých souvislostí a přechodů mezi kvalitativně odlišnými a relativně autonomními oblastmi a stránkami skutečnosti. (c) *Sociálním základem pluralismu*, který se projevuje v jeho sociální úloze, funkci, kterou hraje v třídní společnosti je to, že je odrazem rozmanitosti, atomizace zájmů jednotlivých tříd a sociálních skupin i vrstev uvnitř daných tříd a skupin kapitalistické společnosti. Kdy však konec konců při zastírání své třídní podstaty a funkce (hledáním „třetí cesty“, hlásáním „nadstranicosti“ a „nadtřídnosti“ atd.) vyjadřuje zájmy vládnoucí třídy, buržoazie. Jejich nejbohatších a nejvlivnějších vrstev, především velkokapitálu.

Dnes v monopolním, globálním kapitalismu, imperialismu je to finanční oligarchie, obří nadnárodní společnosti. Proto také soudobý kapitalistický ekonomický a politický systém je založen na monopolním postavení kapitalistických ekonomických vztahů a z politických stran mají monopolní postavení buržoazní politické strany, tedy ona zdrucující většina stran, které jsou kapitálem štědře (v mnohamiliónových částkách) finančně zajištěny. Takže ona pluralita je vnější, formální, jevová stránka fungujícího systému. Ne-li všechny, tak zdrucující většina „rozmanitých“ politických stran funguje na sjednocujícím principu prosazování a obhajoby zájmů kapitalismu, jeho zachování. Kapitalistické ekonomické i politické vztahy a procesy se vyvíjí i na principu konkurenčního boje. Tedy na jedné straně vyjadřují jistou existenci pluralismu, na druhé straně však zde nutně vystupuje, působí sjednocující princip obhajoby jejich fungování, rozvoje, tedy zachování jejich monopolního postavení v celém systému společenských vztahů. „Pluralismus“ zde působí jen a jen na bázi totálního monopolu kapitalistických společenských vztahů a poměrů. Zde je vlastně „skryt“ onen totalitní charakter fungování kapitalistického ekonomického, politického a ideologického systému. Jeho hlavní „pákou“ je diktatura velkých peněz, tedy jejich vlastníků. Diktatura buržoazie!

Zdeněk Košťál

12. října 2019 se konala jedna z dalších pražských teoreticko-politických konferencí s mezinárodní účastí. Jejím tématem byla problematika mezinárodní jednoty a součinnosti komunistického hnutí v boji proti antikomunismu, válečnému nebezpečí, za sociální pokrok, s cílem přispět k výměně zkušeností a ujasnění podmínek, forem a metod společného postupu.

Jako vždy přinášíme několik příkladů a základních myšlenek z diskuse a také tentokrát ponecháváme souhlas či námitky nebo nesouhlas s jejich obsahem na čtenářích a případně do další diskuse. Přičemž podotýkáme, že některé názory se mohou lišit od našich názorů a stanovisek.

O antikomunismu na Ukrajině

Vladimír Aleksij (Ukrajina)

Posledních 28 let KS Ukrajiny, jako součást mírového komunistického a dělnického hnutí prožívá nelehké, přechodně dramatičtější období. Pokontra-revolučním převratu v roce 1991 bylo naše učení, marxismus-leninismus, společně s komunistickou stranou antikomunisty zakázáno (zákaz odvolán v roce 1993).

Na Ukrajině, která získala mírovou cestou, i díky náhodné shodě okolností "samostatnost", nová ukrajinská buržoazie, podle receptů západních nadnárodních monopolů v čele s USA, urychlenými tempy a násilnými způsoby završila restauraci kapitalistických společenských vztahů v důsledku čehož se naše země stala arénou bratrovražedné války, ohniskem mezinárodního napětí, zběsilé rusofobie a neofašismu.

Široký okruh sociálně-politických, ekonomických, duchovních a historických problémů je nazíráno z idealistických a nacionálních pozic, v duchu neoliberalismu. Všechno se falšuje a očerňuje sovětská minulost, hrdinské činy lidu ve Velké vlastenecké válce, kultivuje se konzumenství a násilí, bezcitnost, náboženské předsudky, šíří se šovinismus a xenofobie. Tato tendence zesílila a získala jasně pronacistický směr zejména po státním převratu (v únoru 2014). Je třeba přihlídnout i k dalším okolnostem. V posledních desetiletích ve světě, a zejména na západě, vznikla a získávají velkou popularitu "radikální hnutí" za hra-

nicemi marxismu. Buržoazní propaganda široce a ochotně staví na odív feministky, ochránce životního prostředí, bojovnice za rovnoprávnost sexuálních menšin, za práva zvířat a jiná hnutí. Je představeny jako současné účelné formy společ-

Moudra z pražských konferencí...

čensko-politické činnosti i jako výměnu za jakoby staromódní marxismus-leninismus, podtrhujíc přitom, že tradiční komunistické strany a další levicové strany, jsou prý pouze inercií, ozvěnou postindustriální společnosti.

Tyto a další složité procesy globalizace současného kapitalistického zřízení, nás komunisty a všechny levicové síly podněcují k vědecké analýze, k hodnocení a postihu smyslu své politické činnosti v nových, objektivně se vytvářejících společensko-politických skutečnostech.

Nejvážnější otázkou současného revolučního boje za socialismus je sociální základna.

Z mnoha příčin se vytvořily hluboké rozpory mezi křiklavým, zotročeným postavením pracujících a uvědomová-

ké orientace stojí úkol ohromné důležitosti: orientovat svou práci na zesílení vlivu v proletářském prostředí, pomoci dělnické třídě osvojit si prameny jejího současného hanebného postavení a cesty jeho překonání.

Každým rokem roste v postsovětských republikách nutnost argumentačního odhalení (demaskování) buržoazní ideologie, potvrzení historické pravdy o socialistické minulosti, odporu proti šovinismu a nacionalismu. Tato práce je prováděna v rámci SKS-KSSS, kde jí se aktivně účastní KS Ukrajiny.

Jak ukazují poslední události na Ukrajině, v krizovém období se obyvatelstvo stává krajně vnímavé k idealistickým představám, k mystice. Zasažené nacionalistickou psychózou postrádá střízlivé, kritické myšlení, slabě přijímá racionální argumenty, a dokonce i očividná fakta, stává se agresivním, zlým a nepředvídatelným.

Proto je, podle našeho názoru, důležité hledat vědecky odůvodněné odpovědi, přinášet náměty, předkládat prognózy odpovídající novým výzvám doby. Mezi nimi jsou vyčleněny následující problémy, které je nutné řešit:

- jak pomoci dělníkům a dalším vykořisťovaným vrstvám obyvatel, aby pochopili původní příčiny svého ponižujícího postavení, podnitit je reálně hájit svá práva všemi dostupnými způsoby;
- jakým způsobem dosáhnout toho, aby lidé nájemné práce, a nejen jí, pochopili marnost podpory buržoazie a znovu získali víru v socialistické ideály;
- jak u mládeže rozptýlit iluze o přednostech kapitalismu, o buržoazních hodnotách;

• jak spojit levicové síly, aby se většina pracujících v zemi reálně zapojila do boje za svá práva proti ekonomické, sociální, nacionalistické a duchovní porobě.

Takovým způsobem, vyžaduje praxe politického boje, vyzdvihnout na novou úroveň tvořivou spolupráci marxistů, spojit v tomto směru síly, prostředky a zkušenosti. Intenzivní a stále vytržibnější útoky na komunistické hnutí a socialismus, předpokládá aktivizaci společných, energických kroků jako odpor proti nim, ze strany komunistů a všech levicových sil.

Jak je známo konaly se 21. července 2019 v naší zemi mimořádné parlamentní volby. Od samého začátku nebyly demokracické, protože, odvolávají se na

ní si reálných cest a role osobní účasti v jeho překonávání. Formují se očividné axiomy: přeměnit levicové síly v avantgardní sílu proletariátu. A proto ony, bez ohledu na represe a diskriminaci, musí být stmelené a rozhodné.

Jak ukazuje provedený sociologický průzkum, dělnická třída na Ukrajině nejen že prokazuje snižování početnosti, ale prodělává hluboké kvalitativní změny. Většina dělníků pracuje v malých podnicích, zabývajících se malovýrobním a naturálním hospodářstvím. Jsou demoralizovaní, bojí se, že přijdou o práci, nevidí východisko z vytvořené situace.

Před komunisty, odbory a druhými společenskými organizacemi socialistic-

protiprávní zákon Ukrajiny o takzvané „dekomunizaci“, Centrální volební komise nezaregistrovala komunistickou stranu jako účastníka volebního procesu, a tím zbavila miliony příznivců komunistických ideálů svobody, rovnosti a bratrství, možnosti hlasovat v souladu se svými názory a přáními.

Při hodnocení prvních kroků nového prezidenta Zelenského a jeho skupiny je třeba říci, že jsou zaměřeny na podporu dřívější kurzu, tj. na vstup do NATO a ES. Neobsahují žádné konkrétní návrhy na zabezpečení míru na východě země. A deklarovaný politický kurz na liberalizaci, není ničím jiným než pokusem svalit ze sebe všechnu odpovědnost za své občany. Je to neexistence garantovaného státního důchodového zabezpečení, vzdělávání, zdravotnické péče... Je to kurz na uzurpaci moci s cílem urychlení rozprodeje Ukrajiny, a zejména jejího posledního strategického zdroje – půdy v zájmu nadnárodních korporací.

My komunisté vidíme, jak se zřetelně naplňuje zámořský scénář po volbách. Celá vertikála moci: prezident – parlament – vláda, ale také soudy, prokuratura, policejní orgány, se nacházejí pod tvrdou kontrolou západních spojenců Ukrajiny a především USA. Je to zvláště zřetelně vidět podle sestavy frakce i nové vlády, které jsou naprogramovány na splnění algoritmu přeměny Ukrajiny v surovinový přívěsek světového kapitálu a válečné země. V ohnivý nástupní prostor boje na hranicích s Ruskem a ES.

Přehlíženo je zatím i přerušení státního kurzu na zkreslování historie, heroizaci hitlerovských přísluhovačů z UON-UPA, eskalaci nenávisti, jazykovou, církevní, etnickou, politickou a sociální diskriminaci.

Se znepokojením si uvědomujeme fakt, že v posledních letech zvedá hlavu neofašismus a neonacismus nejen na Ukrajině, ale i v Evropě a celém světě. Sílu nabírají ultrapravicové a nacionalistické strany. Plným krokem se uskutečňují, často na státní úrovni, oslavy hitlerovských přísluhovačů a kolaborantů, jako například v Lotyšsku, Litevsku a Estonsku (ale vždyť tyto země jsou členy ES).

Důležité je také se zmínit, že v posledních letech proti rezolucím OSN, odsuzujícím oslavování fašismu a nacismu, pravidelně hlasují jen dva státy – USA a bohužel, Ukrajina.

Takzvaná politika multikulturalismu, jako protiváha politiky reálného internacionalismu nás přivedla k ostré vlně rasismu, nejen v Evropě, ale i v USA, kde aktivizovali svou činnost organizace Ku-klux-klanu.

Prezident Donald Trump opět prohlásil, že je připraven uznat antifašistické hnutí ANTIFA jako teroristickou organiza-

ci. Takové prohlášení udělal Trump na základě rozpoutaných srážek mezi pravicevými a levicovými organizacemi v ulicích Portlandu.

Jak jsem již řekl, od srpna 1991 je KSU periodicky vystavena represím, zvláště pak po státním převratu v únoru 2014 a přejetí takzvaných zákonů „pro dekomunizaci“ v důsledku kterých je v současnosti nezakázané KSU neustále odmítáno být účastníkem volebních kampaní. Mnozí členové strany byli zadržováni a vyslýcháni policejními orgány a dlouhou dobu se nacházeli ve vězení.

S novou silou se represivní stroj rozběhl v červenci letošního roku. Ústavní soud přijal 16. července 2019 rozhodnutí, kterým potvrdil stávající Ústavu Ukrajiny a ústavním i zákon Ukrajiny „O odsouzení komunistického a nacionálně-socialistického (nacistického) totalitárního režimu na Ukrajině a zákazu jejich symboliky“.

Rozhodnutí Ústavního soudu Ukrajiny je více politickým než právním dokumentem, přijatým s cílem vytvoření pseudo-právního základu pro ukončení rozpravy o Komunistické straně Ukrajiny.

Ústavní soud Ukrajiny ignoroval fakt, že jeho úkolem je právní, a ne politické hodnocení zákonů, týkající se předmětu ústavnosti. To se projevilo v tom, že Ústavní soud Ukrajiny neposkytl analýzu jednotlivých článků zákona Ukrajiny „O odsouzení komunistického a nacionálně-socialistického (nacistického) totalitárního režimu na Ukrajině a zákazu propagandy jejich symboliky“, což požadovali lidoví poslanci ve svém podání soudu, kde uváděli konkrétní články Ústavy, které byly porušeny. Údiv a pobouření vyvolává fakt, že Ústavní soud Ukrajiny následuje mínění autorů zákonů o dekomunizaci při srovnávání fašistického a komunistického režimu, byť se podstatně liší ve své ideologii. Jak je známo fašismus je založen na nacionálně rasové ideologii. Ve své podstatě nacismus a rasismus představují smrtelné nebezpečí pro lidi různých národností a ras. Komunismus je založen na třídní ideologii, na rozdělení společnosti na třídy, což objevil vynikající angličtí ekonomové Smith a Riccardo. Teorie tříd a třídního boje získala svůj další rozvoj v teorii marxismu-leninismu, jako teorie boje tříd, skupin lidí, z nichž jedna si může přivlastňovat práci druhé, protože zaujímá jiné místo v určité soustavě společenského hospodářství.

19. srpna 2019 vynesl Okruhový administrativní soud města Kyjeva rozhodnutí o zákazu publikace „Rabočaja gazeta“, jediných levicových novin na Ukrajině. Toto rozhodnutí je součástí procesu takzvané dekomunizace: od zákazu komunistické ideologie, přes zákaz svobo-

dy novinářské práce, po zákaz profesí čestného novináře.

Důvodem pro nezákonné antiústavní soudní rozhodnutí o přerušení vydávání „Rabočej gazety“ se staly materiály s hlubokou analýzou a objektivní kritikou sociálně-ekonomické politiky a reforem důchodové, bytové, komunální, zdravotní, vzdělávací a dalších, které jsou prováděny oligarchy a jejich zámořskými hospodáři od momentu získání nezávislosti Ukrajiny a získanými po prezidentských a parlamentních volbách novými „sluhy lidu“. Články zaměřené na systematickou analýzu příčin vedoucích ke ztrátě Krymu, rozpoutání občanské války na Donbasu – s uvedením osob ve funkcích a státních struktur – viníků těchto zločinů. Na jejích stránkách byly také publikovány články o pozitivním charakteru sovětského období, o sociálním vybojování Ukrajinské SSR společně s bratrskými svazovými republikami.

Rozhodnutí zakázat publikaci „Rabočej gazety“ je také spojeno s tím, že se na jejích stránkách aktivně posuzoval nepřípustný charakter uvedení volného trhu do země, včetně totálního výprodeje bohaté černozemě v zájmech nadnárodních latifundistů.

V represivním směru nepřestává působit i Nejvyšší soud Ukrajiny, který odložil kasační žalobu společenské organizace „Ukrajinská volba – právo lidu“ a zákoně potvrdil zákaz ruskojazyčného kulturního produktu ve Lvovské oblasti, přijatý rozhodnutím oblastní rady 18. září 2018. Podobné rusofobní zákazy byly přijaty v šesti regionech Ukrajiny. Takové šílenství lvovských zastupitelů pobouřilo dokonce i velvyslance Kanady na Ukrajině.

Přesto, nehledíc na všechny těžkosti, soudní represe vůči KSU a komunistům, pokračuje náš boj za stranu, za právo člověka na svobodný světový názor, za svobodu svědomí a slova, za právo plnohodnotně používat ve všech sférách života ten jazyk, ve kterém mu rodiče zpívali ukolébavku. Věříme v úspěch a vyzýváme všechny, aby společně s námi bojovali za ukončení bratrovražedné války na východě Ukrajiny, za mír, za to, aby se Ukrajina znovuzrodila jako jednotný, mnohonárodní socialistický stát.

Spolehneme na podporu našeho spravedlivého boje demokratickými silami v jiných zemích. Vždyť historické zkušenosti svědčí o tom, že zákaz komunistických stran reakčním diktátorským režimům nestačí.

Jsme vděční za podporu evropským komunistickým a dělnickým stranám. V současnosti poslancům europarlamentu z frakce Komunistické strany Řecka za postoupení interpelace Evropské komisi v souvislosti se zákazem levicové publikace „Rabočaja gazeta“....

K aktuálním otázkám ideového sjednocení komunistů

Čeněk Ullrich

Před sto lety byla v Moskvě založena Komunistická internacionála. Potřetí v dějinách mezinárodní proletariát materializoval závěrečnou výzvu Manifestu komunistické strany „Proletáři všech zemí, spojte se!“ Naši předkové si byli vědomi toho, že proti sjednocené síle buržoazie je třeba postavit sjednocenou sílu proletariátu, má-li v boji protikladných společenských sil převážit progresivní vývojová tendence.

Odkaz našich předků je bezesporu aktuální i dnes. Bez mezinárodního organizačního spojení revolučních sil nelze očekávat žádnou účinnou akci, žádný zásadní průlom v boji se silami světové buržoazie. V našich stranách tak musíme rozvinout ofenzivní boj za uskutečnění tohoto úkolu.

Organizační spojení však předpokládá spojení ideové, které musí vycházet z vědeckého světového názoru dělnické třídy, jehož základem je dialektický a historický materialismus. V tomto ohledu vystupují před námi dvě aktuální otázky ideového sjednocení.

Za prvé, otázka historické přežitosti ziskové ekonomiky. Na konkrétních faktech je třeba dnes a denně ukazovat, jak zisková ekonomika mrhá materiálními statky i lidskou prací, jak rozevívá nůžky mezi bohatými a chudými, zostřuje vykořisťování, devastuje mezilidské vztahy a otevírá cestu k hospodářské krizi, jak ničí životního prostředí, vyvolává ve světě ohniska napětí, migrační krizi a stojí u zrodu válek. Tím vším ztrácí svou historickou perspektivu.

Ruku v ruce s tím musíme umět objasnit, že nastupující 4. průmyslová revoluce před námi otevírá možnost negovat ziskovou ekonomiku progresivním ekonomickým vývojem směrem k ekonomice času, kterou Karel Marx předpověděl ve svých Rukopisech Gründrisse takto: „Tendenci kapitálu však vždy zůstává na jedné straně vytvářet volný čas, na druhé straně jej přeměňovat v nadpráci. ... Čím více se rozvíjí tento rozpor, tím více se ukazuje, že růst výrobních sil už nemůže být nadále poután k přivlastňování cizí nadpráce, nýbrž že dělnické masy si samy musejí přivlastnit svou nadpráci. ... Pak už nebude mírou bohatství pracovní doba, nýbrž volný čas.“

V těchto Marxových slovech zračí se velká výzva pro dvacáté první století. Přeměna ziskové ekonomiky v ekonomiku času dává lidstvu šanci racionálně rozvíjet ekonomiku tak, aby sloužila

člověku, aby uspokojovala jeho potřeby a současně umožňovala i všestrannou kultivaci jeho osobnosti.

Tento ekonomický progres je ovšem neslučitelný se soukromým vlastnictvím výrobních prostředků. Jeho realizace je možná pouze v podmínkách společenského vlastnictví výrobních prostředků. Cestu k němu však lze otevřít jen kvalitativní politickou změnou – socialistickou revolucí. Bez socialistické revoluce nelze negaci ziskové ekonomiky provést.

Za druhé, otázka odmítnutí falzifikace dějin druhé světové války. V nejobecnější poloze je falzifikace dějin druhé světové války založena na eliminaci úlohy RUDÉ ARMÁDY a SOVĚTSKÉHO SVAZU v druhé světové válce, na eliminaci PARTYZÁNSKÉHO a KOMUNISTICKÉHO ODBOJE a na umocnění významu role USA a VELKÉ BRITÁNIE. Tato nejobecnější poloha se pak promítá do konkrétních historických událostí druhé světové války.

Někteří buržoazní falzifikátoři dokonce vytvářejí NOVÉ PARADIGMA DRUHÉ SVĚTOVÉ VÁLKY. Upozorňuje na to ruská historička Natálie Naročnická v knize Rusko a jeho místo ve světě (Ottovo nakladatelství 2006): „Při vzpomínkách na Velkou vlasteneckou válku se v posledních letech stávají téměř běžnými tvrzení, z nichž vyplývá, že tuto válku jakoby zavinil SSSR, a jeho vítězství by proto mělo být chápáno spíše jako porážka. Lze tedy nabýt dojmu, že tato válka byla vedena nikoli za práva národů na samostatnou existenci, za jejich přežití v toku světových dějin, ale spíše za americkou demokracii. Na takovou cynickou tezi nyní narážíme v západních médiích.“ (Blíže viz Zdeněk Hrabica: *Falšování dějin ubližuje lidskému pokolení*, HaNo – NP, 19. 4. 2010.)

V intencích nového paradigmatu druhé světové války dospívají jeho protagonisté k popírání osvoboditelské role Rudé armády. Osvoboditelská role Rudé armády je v rozporu s historickou realitou zaměňována za roli dobytvačnou. A dobytvačnou roli Rudé armády není třeba oslavovat. Vždyť způsobila mezinárodnímu kapitálu ztráty, a znemožnila tak realizovat onu „osvobozeneckou misi americké demokracie“, nesenou na pásech anglo – amerických armád, dál, za demarkační linii.

Dobyvačná role Rudé armády je prohlubována fašizujícími tendencemi, v nichž jsou oslavováni bojovníci proti Rudé armádě.

V návaznosti na tyto fašizující tendence jsou pak poškozovány a ničeny památníky Rudé armády. Do tohoto rámce zapadá i většinové rozhodnutí radních v Praze 6 o odstranění sochy maršála Rudé armády Ivana Stěpanoviče Koněva

z náměstí Interbrigády. Přitom pomník maršála Koněva nemá vztah jen k Praze 6, je připomínkou více než 144 tisíc ru-doarmějčů, kteří položili život za osvobození Československa od nacismu. Avšak z hlediska nového paradigmatu dějin druhé světové války je pro nejreakčnější kruhy světové buržoazie pomník nepřijatelný. A tak tyto kruhy využily výsledků komunálních voleb v Praze 6 k tomu, aby prostřednictvím svých poskoků tento úkol naplnily.

Falzifikací dějin druhé světové války sledují apologeti kapitalismu dva cíle. Prvním cílem je zakrytí skutečné příčiny vzniku druhé světové války, jež se zrodila v konkrétních historických podmínkách z ekonomických kořenů a politických cílů kapitalismu. Jestliže ekonomické kořeny vyrůstaly z plodu kapitalistické ekonomiky - světové hospodářské krize kapitalismu třicátých let XX. století, politický cíl této války byl zaměřen na zničení Sovětského svazu, státu vítězné dělnické třídy a rolníků, na rozbití komunistického a dělnického hnutí uvnitř států kapitalistických a na nové přerozdělení světa dle představ nejreakčnějších kruhů světové buržoazie. Falzifikace dějin druhé světové války má zakrýt pupeční šňůru mezi kapitalismem a jeho nejzrůdnějším dítětem – fašismem, aby protagonisté soudobého kapitalismu mohli pod hlavičkou totalitarismu vytrubovat do světa falešnou myšlenkovou konstrukci o rovnosti fašismu a komunismu.

Druhým cílem falzifikace dějin druhé světové války je zakrytí skutečné příčiny vítězství nad vojenskou silou nejen hitlerovského Německa, ale i ostatních států Osy Berlín – Řím – Tokio. Příčinou tohoto vítězství byla totiž v nejobecnější rovině mistrná aplikace teorie dialektického a historického materialismu do praktických podmínek společenského vývoje oné doby. Vztyčení rudé vlajky na střeše německého Reichstagu traumatizuje světovou politickou reakci. Symbolizuje totiž ekonomické, politické, vojenské i lidské vítězství vědeckého socialismu nad kapitalismem, který porodil fašismus.

Takové záměry tedy svou falzifikací dějin druhé světové války sleduje světová buržoazie. Avšak, jak je z historie známo, nikdo nakonec nezabránil tomu, aby se vědecká pravda neprodala, byť v krkolomném zápasu, z temnot na světlo denní. Země se točí a její dějiny nekončí. Vědomi si těchto skutečností stavme proti nevědeckému šarlatánství vědeckou pravdu dialektického a historického materialismu, neboť jen nepokřivený obraz historie přináší tvůrčí poselství našich předků, z něhož lze čerpat inspiraci k přetváření společnosti progresivním směrem.

To jsou tedy dvě ideové otázky, od nichž nutno společnými silami odvíjet další otázky ideového sjednocování, coby nutného předpokladu sjednocování organizačního a akčního.

Komunisté musí účinně čelit globálnímu imperialismu

Jiří Bulka

Dovolte mi, abych v úvodu k jednání dnešní konference opakovaně poděkoval jejím organizátorům, kteří již řadu let připravují tato jednání a přes veškerou nepřízeň a schválnosti připravili dnešní, již 46. Pražskou teoreticko-praktickou konferenci. Zásadním způsobem tak přispívají k upevňování komunistického smýšlení nejen členů strany, ale i sympatizantů, protože jde o akci v naší straně konanou dlouhodobě a ojedinelou.

Chci se dnes v krátké úvaze věnovat požadavkům na cíle a činnost komunistů v podmínkách globalizujícího se světa. Světovému kapitálu se podařilo najít a uplatnit způsob, jak postupně rozbít světovou socialistickou soustavu a dočasně získat pozici hegemonu vývoje světa. Připomenu základní myšlenku vyslovenou v Komunistickém manifestu, cituji: „...je to myšlenka, že způsob hospodářské výroby a směny, který převládá v určité historické epoše a společenské zřízení, které z něho nutně vyplývá, tvoří základ na němž vyrůstají a z něhož jedině mohou být vysvětleny politické a duchovní dějiny této epochy, že tedy celé dějiny lidstva (od rozkladu prvobytně pospolné společnosti s pospolnou držbou půdy) byly dějinami třídních bojů, zápasů mezi vykořisťujícími a vykořisťovanými, vládnoucími a utlačovanými třídami; že dějiny těchto třídních bojů tvoří vývojovou řadu, v níž bylo nyní dosaženo stupně, kdy se vykořisťovaná a utlačovaná třída-proletariát-nemůže osvobodit z nadvlády vykořisťující a vládnoucí třídy-buržoasie-neosvobodí-li zároveň a jednou provždy celou společnost od jakéhokoliv vykořisťování a útlaku, od všech třídních rozdílů a třídních bojů.“ (Viz Předmluva k anglickému vydání Manifestu komunistické strany z roku 1888, Friedrich Engels.)

Zdůrazňuji tím, že tato pravda platí také pro epochu, ve které žijeme. Nástup kapitalismu a imperialismu po pádu Sovětského svazu a socialistických zemí na východu Evropy přinesl novou vlnu antikomunismu, která využívá všech prostředků k dehonestaci a totální likvidaci

komunistických myšlenek. S lítostí konstatuji, že naše reakce jsou málo viditelné a málo účinné. Příkladů je mnoho, u nás i v zahraničí. Nedaří se nám sjednotit síly a navázat spolupráci ani v nejbližším okolí k účinnému odporu. Těžko navazujeme vzájemné kontakty a o aktivní spolupráci se nedá hovořit. Protože jsem český (ale cítím se stále jako československý) komunista a prožil jsem minulou dobu na vlastní kůži, jen těžko se smírůji s vývojem naší společnosti v posledních letech. Společnost se rozděluje ve všech ohledech a propadá se do krize, politické, mravní i ekonomické. Možnosti rozhlasu, televize, elektronických médií, které jsou většinou majetkem bohatých, jsou zneužívány k naprosto tendenčnímu ovlivňování názorů lidí, jejich postojů a výchovy k sobectví a individualismu, ke kriminalizaci a převrácení vývoje socialistické společnosti. Ještě 30 let po listopadu 1989 se média a řada tzv. historiků, různých autorů ve svých článcích a vystoupeních neustále vrací k období let 1948-1989. Mnozí „hrdinové a ublížení“ využívají konjunkturu oslav osobních zážitků a odporu proti minulému režimu a derou se do síně slávy. Neopomenou

krutosti fašistů a pustí se do komunistického režimu. Pro jistotu také byl přijat zákon o protiprávnosti komunistického režimu a odporu proti němu. Dosud platí, a proto ho připomínám. Nevím, kde jinde se historické období zhodnotí jednoznačným zákonem. Velká část (především § 1) zákona má spíš deklaratorní (proklamativní) charakter. Nakolik mohou mít význam i tzv. proklamativní části, je především záležitost výkladu a soudní praxe. V zákoně se mimo jiné praví, že komunistický režim panující v Československu od 25. února 1948 do 17. listopadu 1989 byl zločinný, nelegitimní a zavrženíhodný (§ 2, odst. 1) a že KSČ byla (stejně jako podobné organizace založené na její ideologii) organizací zločinnou a zavrženíhodnou (§ 2, odst. 2).

Dále je uplatňován i lustrační zákon, podle kterého byla a je postihována řada lidí, kteří museli opustit svá povolání a byli i jinak postiženi, včetně svých dětí.

Je možné uvést další fakta ze života a vývoje v Československé socialistické republice, kde měla vedoucí roli KSČ. Už tehdy se vyvíjel antikomunistický tlak ze západních kapitalistických zemí všemi prostředky, včetně podpory vnitřního

nepřítele. Naše chyby v podceňování situace a nedostatečné péči o získání občanů k aktivní spolupráci se jasně ukázaly v listopadu 1989. Nepodařilo se ani republiku uhájit ani obhájit to, co se v Československu za těch dlouhých 40. let stalo a udělalo ve prospěch občanů a celé společnosti. Přitom argumentů máme k dispozici mnoho.

Používáme je ale nedostatečně....

I v nejtěžších chvílích neztráceli komunisté víru v socialistickou a komunistickou budoucnost nové lidské společnosti. Mají svoji vědeckou marxisticko-leninskou teorii a bohaté zkušenosti z minulých bojů, dosažených úspěchů i nezdarů. Heslo, že nová doba žádá nové činy, platí i dnes. Musíme sjednocovat dělnické a komunistické hnutí a šířit naše myšlenky do všech vrstev společnosti. Současná doba před nás staví celou řadu problémů, které nese život v kapitalistické společnosti a které tato společnost nedokáže ze své podstaty vyřešit. Je jich mnoho a zaslouží si naši pozornost, ale vzhledem k vy-

mezenému času mohu ve zkratce poukázat na jen některé a velmi obecně. Např. potřeby zajištění důstojné lidské existence, právo na práci a na náležitou odměnu za ni, bydlení, zdravotní péči, vzdělání, národní kulturu, výchovu k vlastenectví a rozvoj osobnosti. Základních potřeb pro důstojný život lidí se většinou lidí ve

KOMUNISTICKÁ STRANA ČECH A MORAVY
 ÚV Praha 1, Praha 6, Praha-východ, Praha-západ, Beroun, Domažlice, Havlíčkův Brod, Chomutov, Jeseník, Klatovy, Mladá Boleslav, Plzeň-sever, Příbram, Rokycany, Semily, Tečov, Trutnov, Žďár nad Sázavou, MěV Jirkov, KPI Olomouc spolu s KSM

POZVÁNKA
 na 46. pražskou teoreticko-politickou konferenci s mezinárodní účastí
 konanou v roce 100. výročí vzniku Komunistické internacionály na téma

„K problematice mezinárodní jednoty a součinnosti komunistického hnutí v boji proti antikomunismu a válečnému nebezpečí, za sociální pokrok“

v sobotu 12. října 2019 od 9 hodin
 ve velkém sále ÚV KSČM (č. 76), I. patro, Politických vězňů 9, Praha 2

pochválit naši šťastnou svobodnou přítomnost plnou osobní svobody, možnosti cestování, plných obchodů se zbožím z celého světa a jiné vymoženosti, obrovský technický a technologický pokrok, krásně opravená města a obce a moderní bydlení. Na druhé straně ale tvrdit, že se dnes máme daleko lépe než v minulosti tak úplně nekořesponduje s názorem většiny sociálně slabých občanů, kteří žijí z průměrných a podprůměrných příjmů, o nezaměstnaných a důchodcích ani nemluvě.

Když se cinkalo klíči, nikdo nechtěl, aby bylo přes 200 900 nezaměstnaných a více než 67000 bezdomovců, a aby žilo kolem milionu lidí na hranici chudoby

Zřejmě proto, aby občané nekritizovali současnost, je třeba tvrdě kritizovat minulou dobu a její aktéry. Taktně pomínou německou okupaci republiky, loupeže a

světě nedostává. Jejich práva jsou potlačována a omezována. Přitom současná úroveň poznání světa, moderní technologie i uvědomění nejpokrokovějších vrstev společnosti umožňují nastolit systém ekonomicky, sociálně i politicky spravedlivější. Řešením současné krize kapitalismu je budování nové společnosti. pro jejíž uskutečnění nazrávají objektivní podmínky, bez sociální nerovnosti, bez nezaměstnanosti, krizí, třídních konfliktů a válek.

Nejdůležitějším úkolem pro uchování života zůstává zachování míru. Nedílnou součástí antiimperialistického boje je tak boj za světový mír, proti veškerým agresivním projevům imperiální politiky. Proto je nutné minimalizovat vojenské výdaje a zlikvidovat všechny zbraně hromadného ničení. Neshody mezi státy a národy řešit pouze jednáním...

Nelidské životní podmínky, sociální jevy a permanentní nebezpečí válek lze vymýtit ze života lidstva jedině odstraněním kapitalismu a vybudováním kvalitativně nového společenského řádu - socialismu. K vítězství nad vládou kapitálu je třeba revoluční přeměny společnosti.

Měli bychom zlepšit mezinárodní spolupráci na základech proletářského internacionalismu a vytvořit novou komunistickou internacionálu. Doba to přímo vyžaduje. Heslo, dnes opomíjené - „Proletáři všech zemí, spojte se!“ - stále platí.

Jednota a boj protikladů v soudobém světě

Milan Matouš

Dnešní svět je jeden velký otazník. Panta rei – vše plyne. Co platilo včera, dnes už je pasé. Hlavní hrozbou je termojaderná válka. Zničila by všechny a všechno. Kdo je takový sebevrah, aby ji spustil? Politika Spojených států se pohybuje na její hraně.

Kdo v Americe vládne? Prezident Trump, který rozhodl o leteckém útoku na Írán, a v poslední chvíli útok odvolal? Vykopl sice Johna Boltona, ale ministrem zahraničí zůstává válečný palič Mike Pompeo, a jeho klika, jež tlačí na stupňování sankcí a tím zostřování napětí ve světě. Vládne v USA Pentagon, spjatý s vojensko-průmyslovým komplexem? Americká zpravodajská služba CIA, již jako zhoubnou rakovinu jsou prolezlé Spojené státy a takřka celý svět?

Spojené státy jsou ekonomickou a vojenskou velmocí, ale zenit svého vývoje už překročily. Obráží se to na stagnaci

a poklesu životního standardu středních vrstev, jež patřily tradičně k sociální opoře vnitřní i zahraniční politiky USA.

Spojené státy samy sebe přivedly do pasti, z níž není východisko. Vytvořily za několik desetiletí nesplacitelný státní dluh, který mohou likvidovat jen velkou válkou. Ale ta by – při termojaderných zbraních - znamenala konec světa i se Spojenými státy.

Historický význam má zvolení německé ministryně obrany Ursuly von der Leyen do čela Evropské komise. Znamená to, že Německo se stává hegemonem evropského imperialismu. Není už jen

nástrojem Washingtonu, ale i jeho mocenským, a chce být i vojenským konkurentem. Že to neznamená žádný pokrok, není třeba zdůrazňovat.

Sám kapitalismus jako společenský systém se ocitá ve slepé uličce. Hlavním pramenem zisku monopolů přestává být nadhodnota, tvořená v procesu zbožní výroby, a stává se jím spekulace fiktivními čísly na bankovních kontech. Výroba, a člověk jako hlavní výrobní síla se stávají zbytečnými.

Hlavní překážkou, jež stojí v cestě rozpiatosti amerického a západoevropského imperialismu, válečné hrozby Spojených států a jejich spojenců v Severoatlantickém paktu, je Rusko a Čína. Jejich jednotu tmelí tlak amerického imperialismu, jemuž čelí. Je to spojení země oligarchického kapitalismu se státem, budujícím socialismus. I Rusko, i Čínu - každou z těchto zemí, musíme chápat v jejich rozpornosti.

Jiná je politika prezidenta Putina, který ovládá mocenské složky a zahraniční politiku, jinač tlačí zemi předseda vlády Medvěděv, který opanuje do značné míry ekonomiku. Ani o Vladimíru Putinovi si nemůžeme dělat, jako komunisté, iluze. To není pokračovatel Sovětského svazu. Otevřeně se distancuje od Lenina. Hlásí se k tradici vítězství ve Velké vlastenecké válce, ale bez role Stalina. Jeho ideologií je pravoslavné vyznání. Ale zá-

roveň platí, že Putin je nejchytřejší, nejschopnější pragmatický politik dnešního světa.

Spolu s jeho ministrem zahraničí Sergejem Lavrovem a čínským prezidentem Si Ťin-pchingem tvoří trio, jež stojí u kormidla světa.

Čína je dnes, po rozpadu Sovětského svazu, avantgardou světového pokroku, země, jež pod vedením komunistické strany dosahuje nevidaný rozvoj ekonomiky, vědy, automatizace, robotizace, zárodků umělé inteligence.

Čína nastoupila tuto cestu po letech hledání a zmatků. Teng Siao pching sice přivedl zemi k rozvoji, ale podle zásady - nezáleží na tom, jakou má kočka barvu, hlavně když chytá myši – abdikoval na vedoucí úlohu a ideologii komunistické strany a orientoval se na pragmatismus. Si Ťin-pching je vlastně první, kdo vede zemi programově k socialismu za vedoucí úlohy komunistické strany. Socialistickou cestu prosazuje tvrdou rukou proti korupčníkům i v samotné straně, proti rezistenci muslimské provincie Sin-ťiang, proti multimilionářům Hongkongu, popichovaným Washingtonem.

Politika nové hedvábné stezky vytváří silnější a nadějnější koalici než rozkládající se imperialistická Evropská unie. Je to vlastně globální politika, o kterou se marně pokoušel Obama, a od které Trump utekl k sólistu pod heslem America great agein.

Ve stadiu socialistických revolučních přeměn je na různých stupních vývoje rovněž Mongolsko, KLRD, Vietnam, Laos, ale i Nikaragua a Bolívie. Marně se Washington snaží zmařit bolívarskou revoluci ve Venezuele.

Nesmíme zapomínat ani na komunistické a revoluční dělnické hnutí, jež sílí v samotném srdci imperialismu, ve Spojených státech. Reprezentují je zejména Workers World Party a Stragglers For Socialism.

Svět není černo-bílý a nikdy takový nebyl. Tím méně jsme s to vyznat se v něm dnes bez dialektiky, bez chápání vývoje jako jednoty a boje protikladů.

Bohužel, dialektika je v řadách naší strany už dávno neznámá – jako celá ideologie marxismu – leninismu. Výjimku tvoří jediní.

(ČeHaHe)

(V diskusi na pražské konferenci zanešlo celkem 27 příspěvků, kromě tuzemských, také příspěvky zahraničních účastníků. Bylo předneseno množství zkušeností, poznatků a podnětů s konkrétními fakty a argumenty.

Ještě jednou upozorňujeme, že konference se konala v roce 2019.)

Vtureckém turistickém centru Belek v Antalii se 13. května 2015 v rámci summitu NATO konalo zasedání komise „Ukrajina – NATO“. Výsledkem jednání je společné prohlášení, naplněné protiruskou rétorikou, založenou na obviňování Ruska z vyvolání krize a rozpoutání válečného konfliktu na Donbase.

Údajně demokratickou Českou republikou navštívil na pozvání české vlády ministr zahraničí nacistické Ukrajiny Klimkin. Dovedete si představit, že by v době předválečného Československa souhlasili Masaryk a pak Beneš s oficiálním pozváním italského ministra zahraničí fašistické vlády Giana Galeazza Ciana?

V prohlášení se podrobně popisuje směr spolupráce Ukrajiny s NATO, což nyní velmi zřetelně potvrzuje její úlohu, kterou ji stanovil světový imperialismus v útoku proti Rusku.

V těchto dnech navštívila Kyjev další z nesčetných amerických vojenských delegací, vedena tentokrát generálporučíkem B. Hodgesem, velitelem pozemních sil USA v Evropě. Cílem delegace bylo upřesnit potřeby modernizace ukrajinské armády a zajistit tak efektivní podporu USA, EU a NATO.

Zasedání komise „Ukrajina – NATO“, stejně jako uvedenou návštěvu je počátkem realizace programu spolupráce na rok 2015.

Program NATO pro Ukrajinu zahrnuje:

1. Propagaci (označena jako informování obyvatelstva) spolupráce Ukrajiny s NATO. Při tom je důraz kladen na regionální a místní úroveň. Propagace bude zaměřena na televizní programy, spolupráci s občanskými organizacemi a institucemi a s vojenskými školami.

Kromě toho se instruktoři NATO zaměří i na přípravu státních zaměstnanců (kteří nemají nic společného s armádou) jejímž cílem je zkvalitnit dvoustrannou spolupráci s civilním sektorem.

V ročním programu se předpokládá využití takzvané gruzínské zkušenosti.

Hlavní změna: Již v průběhu letošního roku (nezapomínejme, že NATO tlačí Ukrajinu do dalších masakrů Rusů v Donbase) se má podstatně zvýšit vliv NATO na ozbrojené a bezpečnostní síly Ukrajiny. Jinými slovy - štáb NATO chce ukrajinské armádě a bezpečnosti v teroristických operacích proti Rusům přímo velet.

V nejbližší době má dojít k přeškolení vyššího velitelského sboru ukrajinské služby národní bezpečnosti, ministerstva obrany a štábů vojsk na standardy NATO, včetně zpracovávání koncepčních strategických dokumentů s důrazem na řízení vojsk v průběhu krizí.

Ve společném prohlášení komise potvrzují tyto směry spolupráce i vyjádření popisující mechanismus financování: „Těsnější spolupráce v rámci partnerství posílí kapacitu Ukrajiny při zajišťování vlastní bezpečnosti a v budoucnu i zlepšování kompatibility mezi silami Ukrajiny a NATO... Nyní jsme úspěšní, pokud jde o trustové fondy, řízení, kontrolu, spojení

NATO proti Rusku

a zavádění počítačových systémů, logistiku, standardizaci, kybernetickou ochranu, přípravu demobilizovaných vojáků a zdravotnickou službu. Plánujeme další rozšíření trustových fondů.“

Kromě toho se plánuje účast poradců NATO ve všech etapách zkvalitňování komplexního rozsahu bezpečnosti a obrany, optimalizace a zkvalitnění práce jednotlivých subjektů těchto sektorů. V dokumentu se tento směr rozvoje označuje následovně: „Spojenci posílí úřad pro spojení v Kyjevě a vyšlou poradce do vlády, včetně ministerstva obrany.“

Je zřejmé, že v kontextu trestní operace v Donbase se budou brát v úvahu i plány NATO na zajištění zvýšení úrovně bojové přípravy útvarů, zařazených do „Centra speciálních operací pro boj s terorismem“.

... Bylo v „Dialogu“ ...

2. Jaké jsou plány NATO s nacistickými strukturami kyjevského režimu, zejména s „Národní gardou“, obdobou hitlerovské SA a SS.

Českého občana ani nenapadne, že NATO v tažení proti Rusku spoléhá na to, že se „Národní garda“ postaví do čela válečného dobrodružství. Plán NATO předpokládá, že v průběhu roku dojde ke zvýšení jejich operačních a profesionálních kapacit, dojde k jejímu vyzbrojení novými zbraněmi, soudobým letectvem, prostředky PVO a speciální technikou kompatibilní s technikou sil NATO. „Národní garda“ má dosáhnout vysoké bojovosti a pohotovosti.

Již nyní probíhá intenzivní individuální příprava velícího personálu a vybavování automatizovanými systémy řízení šifrovaného spojení.

Podle vyjádření amerického velvyslance na Ukrajině **Geoffreye Pyatta** američtí vojenští instruktoři již začali školit Ukrajince v obsluze spojovacích prostředků. Jak jsem již uvedl, vše probíhá v kontextu záměru přeměny „Národní gardy“ v nejbojeschopnější vojenskou sílu na Ukrajině.

3. NATO se poprvé pokouší reálně vyhodnotit potenciál ukrajinské armády, zejména vojenského námořnictva, posílit systém PVO a urychlit proces kompatibility ozbrojených sil Ukrajiny ve válečných operacích se silami NATO.

Zde klade NATO důraz na co nejrychlejší integraci informačně komunikačního systému ukrajinského ministerstva obrany do analogického systému NATO.

Aktuální informaci potřebuje velení NATO k rychlému vyhodnocování situace v ukrajinské armádě, zejména v době, kdy přes velmi formální Minskou smlouvu, pokračuje nepřetržitě v boji proti revolučním silám Donbasu. Spojení a informační technika patřily vždy k nejslabším stránkám ukrajinské armády.

4. Komise věnovala mimořádnou pozornost vojenskotechnické spolupráci.

Kromě povídání o významu přechodu na standardy NATO, věnovala komise pozornost rozvoji vojenskoprůmyslového komplexu. Jde o zabezpečení získání pro NATO všech důležitých materiálů a dokumentů, které vlastní ukrajinský VPK, do loňského února spolupracující s Ruskem. Na toto nebezpečí upozorňovali ruští experti po celá desetiletí.

Již počátkem dubna 2015 zpracovali odborníci NATO program reformování ukrajinského VPK, který je programem jeho likvidace a současně ranou pro ruský VPK.

Závěr

21. června 2015 vypověděla ukrajinská vláda smlouvu o vojenské spolupráci s Ruskem, která se týká hlavně:

- ukončení společné produkce letounů „Antonov“ a vrtulníkůvých motorů v závodě „Motor Síť“;

- Rusko se podílelo na provozu 150 vědeckých a výrobních podniků v leteckém a kosmickém průmyslu a dodávalo ukrajinským montážním závodům 70 % součástek a 95 % surovin a polotovarů;

- Rusko spolupracovalo s Ukrajinou v produkci raket, výrobě zbraní a kosmických prostředků. Podíl Ruska je 50 %, Ukrajiny – 40 % a států SNS a Západu je 10 %;

- ukrajinský lodní průmysl vyráběl námořní plavidla v kooperaci s Ruskem v 50 podnicích;

- v oblasti jaderné energetiky – 75 % surovin a komponentů bylo dodáváno z Ruska.

Rusko buď zanedbalo, nebo nebylo schopno si zabezpečit svou vlivnou přítomnost na Ukrajině, přestože k tomu mělo všechny předpoklady a rozsáhlé možnosti. **K odstranění následků ztráty ukrajinského potenciálu Rusko bude**

potřebovat 25 až 30 let a 3 až 5 bilionů USD.

Akcelerace komplexní integrace Ukrajiny do NATO je kamuflována vzrůstající agresivitou Ruska, které údajně vyvolalo humanitární katastrofu podporou revoluce v Donbase.

Spolupráce nacistického režimu s Atlantickou aliancí, jak potvrzuje program schválený komisí, se stává stále konkrétnější.

Zatím je oficiální vstup do NATO vzhledem k válečnému stavu s Ruskem a novými republikami na hony vzdálen. Přesto však úroveň zatažení Ukrajiny do NATO je bezprecedentní, stejně jako stupeň pronikání Alianci vybuzené a podporované militantnosti do všech státních struktur. Tyto tendence v kontextu agresivního nástupu USA proti zájmům Ruska na celém postsovětském prostoru svědčí o tom, že:

1. USA a Evropské imperialistické mocnosti tlačí Ukrajinu do pokračování ma-

sakru Ruského obyvatelstva v Donbase a násilného potlačení revolučních sil, až do jejich vyhlazení.

2. Tyto mocnosti připravují Ukrajinu jako útočnou vojenskou sílu pro budoucí válečné intervence proti samostatným státům bývalého SSSR a v případě úspěchu i pro válku proti Rusku. Svržení ruské vlády by mělo zřejmě proběhnout cestou barevné revoluce a podporou ruské proamerické „páté kolony“. Poslední zákon ruské Státní Dumy, omezující působení nevládních organizací podporovaných Západem, tento americký záměr jen potvrzuje.

Tlak západem podporované opozice v Rusku, zaměřené proti prezidentu Putinovi sílí. Bývalý ruský premiér a pozdější kandidát na prezidenta, nynější předseda Ruské republikánské strany „RPR – Parnas“ Michail Kasjanov ve svém vystoupení 21. května zdůraznil, že Kyjev musí dostat obranné zbraně a na Donbas mají být

vyslány mírové síly OSN, ve kterých nesmí být příslušníci ruské armády. Síly OSN mají kontrolovat rusko-ukrajinskou hranici. Kasjanov rovněž uvedl, že se bude podílet na organizaci nátlaku na demisi Putina z funkce prezidenta. Již tento rok by měly proběhnout masové manifestace, které donutí Putina provést „demokratické“ reformy. Jako celá prozápadní opozice Kasjanov předpokládá, že ekonomické sankce natolik sníží životní úroveň Rusů, že paralelně s válečnými iniciativami Ukrajiny proti Rusku, bude snadné zopakovat i v Moskvě „kyjevský“ puč.

Bez významu není ani rozhodnutí ruské vlády o vypovězení smlouvy Ruska s NATO o poskytování letecké základny v Uljanovsku k přesunu vojenské techniky z Afghánistánu a k zásobování vojsk, která i po ukončení operace ISAF, pokračují v operacích, které mají proamerický režim v Afghánistánu udržet u moci.

K. K. („Dialog“, č. 319/2015)

Vztahy SSSR-Německo před přepadením Sovětského svazu fašistickým Německem nelze obcházet nebo je dnes interpretovat podle potřeb západní propagandy. To znamená falešně, zkresleně, nepravdivě.

Smlouva o neútočení mezi Sovětským svazem a Německem byla podepsána 23. srpna 1939 v Moskvě.

Zanikla přepadením Sovětského svazu 22. června 1941.

Hitler předkládal sovětskému vedení mnoho návrhů, jak by se mělo postupovat při dělení světa. Diplomacie Sovětského svazu takové návrhy odmítala. Po porážce Polska Německem se válečné plány Německa proti SSSR urychlovaly. Bylo zřejmé, že Německo povede válku proti Sovětskému svazu. Na předním místě stála ochrana obyvatelstva západního Běloruska a západní Ukrajiny.

Vláda Sovětského svazu tlačila na Německo, aby dodržovalo závazky obsažené ve smlouvě o neútočení z 23. srpna 1939. Ukrajinské a běloruské obyvatelstvo, jeho část žila od roku 1920 na území Polska, kdy jeho protiruské síly ozbrojeným vojenským vpádem obsadily uvedené části – území Běloruska a Ukrajiny. Vláda Sovětského svazu uložila armádě, aby na uvedených územích vzala pod ochranu tamní obyvatelstvo. Následovaly politickoústavní kroky k připojení k Sovětskému svazu. Obdobně formou jednání a smlouvy pak byly uzavřeny pakty o vzájemné pomoci mezi Sovětským svazem a Estonskem, Lotyšskem a Litvou. Západní propaganda špinila politiku sovětské vlády.

Historické pravdy nelze potlačovat

Současně ale i nejvyšší politické kruhy Západu musely objektivně hodnotit vzniklou situaci a její skutečný mezinárodní obsah a dosah.

Winston Churchill v rozhlasovém projevu 1. října 1939 mimo jiné uvedl: „**Pro bezpečnost Ruska proti nacistické hrozbě bylo naprosto nutné, aby ruské armády stály na této linii. V každém případě je ta linie tady a byla vytvořena východní fronta...**“ (W. S. Churchill, *The Second World War. Vol. I. London 1949. P. 449.*)

V diplomatické poště Velké Británie nacházíme politické pokyny polskému velvyslanci v Londýně z 27. září 1939 z ministerstva zahraničí Velké Británie: „**Ruská armáda**

obsadila území, které není polské a které Polsko násilím zabralo po první světové válce. Je mimořádně důležité ihned na tyto závažné skutečnosti a okolnosti upozornit. Vedly mne k tomu obavy, abychom neobezřetně nezačali válku proti Rusku pod dojmem toho, že jeho zásah má též charakter jako zásah německý... bylo by neodpuštělnou nerozvážností postavit ruský postup naroveň postupu Němců.“ (G. Loyd, *vysoký úředník ministerstva zahraničních věcí V. Británie, Istorija meždunarodnyh otnošenij i vněšněj politiky SSSR. T. II. 1939-1945, Moskva 1962, s. 23.*)

Vláda Sovětského svazu podle W. Churchilla nemohla vyčkávat. (W. Churchill, *The Second World War, London, 1949, p. 449.*)

28. září 1939 byla přijata sovětsko-německá smlouva o západní hranici Sovětského svazu. Německo uznalo, že západní hranice podél Curzonovy linie je hranicí Sovětského svazu a je nyní totožná s návrhy SSSR, Velké Británie, Francie... z dřívějšího období.

Smlouvou ze srpna 1939 získal Sovětský svaz určitý čas.

Smlouva umožňovala kritiku Německa za jeho činnost v rozporu se závazky obsažené ve smlouvě. Což se dělo. O paktování s Německem nešlo. Antiruská propaganda obchází fakta a pomlouvala dříve Sovětský svaz a dnes Rusko, aby nenávisť k Německu se přenášela současně i na Rusko. Je to jeden z podstatných rysů psychologické války dnešních dnů, kterou používají USA a země NATO – v souvislostech s krizí na Ukrajině – proti Rusku.

J. G. („Dialog“, č. 319/2015)

Nejsme jako oni?

Již pětatřicet let uplynulo od převratu v listopadu 1989. „Nejsme jako oni,“ burácely tehdy v Praze Václavák, Letenská pláň...

Ačkoli Parlament ČR i prezident Pavel rozhodně nechtěli být jako oni, vkrádá se nyní na mysl otázka, zdali je nakonec nepřekonali? Tím, že se podepsali pod zákon proti komunistickému hnutí?

Popřemýšlejme, s kým si asi tak teď mohou v dějinách podat ruku?

(sz)

Vážení soudruzi, delegáti a hosté XIX. sjezdu Komunistické strany Ruské federace!

Nastal čas zpravodajského a volebního sjezdu naší strany. Hlavní stranické fórum je vždy milníkem. Stanovení úkolů pro novou etapu našeho spravedlivého a odvážného boje znamená potřebu důkladně pochopit, co se děje, a vidět horizonty dalšího postupu. Tím spíše, že náš sjezd se koná v podmínkách války na totálního zničení ruského světa, kterou vyhlásili Anglosasové a NATO.

Není lepšího osudu než osudu oddaného službě zájmům pracujících. To platí v každé době. **Ale žijeme v 21. století, a to rozhodne mnohé v historickém sporu mezi kapitalismem a socialismem. Ve sporu, který zahájil Velký Říjen.**

Jednou ze základních myšlenek marxisticko-leninského učení je, že kapitalismus je systém, který generuje destruktivní krize. V minulém století vedly dvě systémové krize kapitalismu ke světovým válkám. Zemřelo v nich více než 80 milionů lidí. Na začátku našeho století byla teze o krizi kapitalismu opakovaně zesměšňována pravicovými silami všech barev a odstínů. Dnes se však stala zřejmou realitou.

Krize - nevyhnutelnost kapitalismu

Na plenárních zasedáních ÚV KPRF jsme opakovaně dokazovali, že **všeobecná krize kapitalismu opět vstoupila do období zostření a že nejlepším lékem na ni je socialismus.** Naše principiálnost v hodnocení procesů v Rusku a ve světě je základem vysoké autority strany.

Komunistickou stranu Ruské federace podporují miliony lidí. Zůstáváme vedoucí opoziční silou v zemi. Mezinárodní role strany vzrostla. Nejdůležitější problémy byly vyřešeny a byla navržena jejich řešení. „Jednotné Rusko“ se nadále vyhýbá přímým debatám o budoucnosti země. To vše vyvolává soucit přátel a zlý úšklebek odpůrců. **Naše vytrvalost mění poměr společenských sil ve prospěch socialismu. Abychom zvítězili, musíme více pracovat mezi masami, lépe připravovat naše akce a vytrvale zvyšovat vliv strany. Jen tak se podpora pracujících tříd pro nás stane nejen širou, ale i vítěznou.**

Když mluvíme o kapitalismu a jeho krizi, musíme si uvědomit,

že se nejedná o abstrakci. Tento systém stále dominuje většině planety Země. Bohužel i v Rusku. V něm – v této realitě – žijí lidé. Trpí tím naši spoluobčané: ženy a děti, staří i mladí lidé, dělníci a rolníci, vědci i vojáci. A je to člověk se svými bolestmi, potřebami a zkušenostmi, kdo stojí v centru naší politiky.

Politická zpráva

Ústředního výboru KSRF na XIX. sjezdu strany přednesená předsedou Ústředního výboru KSRF Gennadiem Andrejevičem Zjuganovem

Ano, krize kapitalismu se netýká jen kapitalistů. Jsou to oni, kdo umí přesunout své problémy na ostatní. **Kapitalistická krize je zkouškou pro každého, kdo je nucen v této společnosti žít.** Pro ty, kteří jsou uvrženi do chudoby. Pro ty, kteří zůstanou bez práce. Pro ty, kteří nedostávají potřebnou léčbu. Pro ty, kteří trpí podvýživou. Pro ty, kteří ztratili naději na zítřek.

Sovětská vláda brilantně prokázala: že kapitalismus je realita, kterou mohou překonat pouze komunisté. To nás zavazuje k hlubokému pochopení procesů probíhajících na planetě a k přesnému vysvětlování lidem příčin jejich problémů. A také k tomu, jak situaci změnit k lepšímu. Tato otázka vyžaduje naše neustálé teoretické rozpracování. Strana na jejím řešení pracuje a pracovat vždy bude. Není to něco, co lze odložit na později a u čeho se můžete unavit. Naopak, výsledky našeho výzkumu by měly být dovedně přeloženy do agitačního

a propagačního jazyka, do jazyka ideologického boje a aktuálního dění.

Ano, **krize jsou od počátku zakořeněny v kapitalistickém způsobu života. Příčinou je dominance soukromého vlastnictví.** Neposkytuje možnost skutečné státní a veřejné kontroly schopné předcházet krizím v ekonomice a společenském životě. Neumožňuje plánovat sociálně-ekonomické procesy v souladu se zájmy většiny. Vytváří hluboký rozpor způsobený tím, že kapitalismus kombinuje touhu po pokroku s jeho umělym omezením. Tato dualita postupně vede ekonomiku a společenské instituce do slepé uličky.

Máme co do činění se systémem, kde jsou zájmy lidu neustále v rozporu se zájmy kapitálu. Kořenem zla je, že kapitál vždy čerpá svůj největší prospěch z vykořisťování pracujících, a ti tvoří většinu společnosti.

Když v naší zemi zvítězil socialismus, národní bohatství a výrobní prostředky přešly do rukou lidu. Proletářský stát je začal spravovat jménem a v zájmu pracujících. Komplexní plánování rozvoje se stalo základním kamenem státní správy.

V jedenáctém roce sovětské moci, po realizaci Leninova plánu GOELRO, přešla země k realizaci pětiletých plánů. V únoru 1921 byl vytvořen Gosplan - unikátní orgán **pro tvorbu strategie národního rozvoje, který se stal nejdůležitějším, každodenním zájmem státu a společnosti.** Byl to nejvyšší expertní orgán státu, gigantická vědecká struktura, kde se soustředily velké intelektuální a odborné síly.

Zkušenosti s komplexním plánováním sociálně-ekonomického života obrovské země mohly být realizovány pouze v podmínkách socialismu. **Samotná podstata této společnosti spočívala v neustálém rozvoji ve prospěch každého člověka. Hluboce prověřené plánování vedlo k ekonomickému růstu a stavělo bariéru krizím.**

Z tohoto důvodu se sovětský stát vyhýbal ekonomickým otřesům kapitalistického světa. Až do nástupu gorbačovštiny v SSSR neustále rostla jak ekonomika, tak i blahobyt občanů a úroveň sociálního rozvoje.

Můžeme tedy považovat za prokázaný fakt: **pouze socialismus zajišťuje skutečnou stabilitu a stabilní rozvoj společnosti. To mimo jiné znamená nutnost odstranit kapitál ze správy strategických zdrojů.** Je samozřejmé, že

sám kapitál tuto logiku nepřijímá. Korporátní zájmy na dosahování zisku jsou pro něj mnohem důležitější než zájmy státu a zejména společnosti.

Zdálo by se, že jak kapitalismus, tak socialismus mají zájem na hospodářském růstu. Ale **socialismus ho potřebuje k zajištění všestranného společenského rozvoje. Kapitál naopak žízni po vlastním růstu, a to i na úkor společnosti.** Konflikty a krize jsou v tomto případě nevyhnutelné.

Socialistický systém je bezpodmínečně zaměřen na rozvoj. Kapitál má zájem o pokrok pouze v míře možného úspěchu. Zároveň se nezajímá o výhody, které občanům přinášejí socioekonomický rozvoj a vědecký pokrok.

Zájmy zisku jsou neslučitelné s trvalou stabilitou a strategickou bezpečností. **Odklonem od národního plánování si kapitalismus klade minu pod svou vlastní budoucnost. Přirozeně se vrhá do systémové krize a směřuje do slepé uličky.**

Když kapitál vidí hrozbu pro sebe, spouští jakékoli mechanismy k udržení své dominance. Jeho zbraněmi jsou sociální degradace a politické krize, barevné revoluce a podpora fašismu.

Není náhoda, že kapitalismus v 21. století se vyznačuje rostoucím deficitem sociálních a vědeckých průlomů. Globalismus nenabízí atraktivní odpovědi na ekonomické, sociální, demografické, lékařské a klimatické výzvy doby. **Deficit strategických myšlenek se zvyšuje. Krize řízení se prohlubuje.**

Dokud existovaly SSSR a světový socialistický systém, měl kapitál společného nepřítele a společný úkol: zničit svého historického konkurenta. Strach z prohry v konkurenci byl pro kapitál vždy impulsem k rozvoji. **Vítězství socialistického světa nutilo buržoazní elity starat se o zlepšování kvality výrobků, ústupky pracujícím a provádění sociálních reforem. V podstatě byly hlavní úspěchy kapitalistického systému zajištěny gigantickými výdobytky socialismu.**

Se zánikem SSSR a světového společenství socialistických států se konkurenční stimul vyčerpal. Začala se stupňovat **degradace kapitalistického světa - ekonomická, sociální a poté i politická.** Tento systém se stává pro obyvatelstvo buržoazních zemí stále méně atraktivním. Proto jsou **krize volebních systémů a tradičních stran v USA a Evropě.**

Kapitál obvykle reaguje na své vlastní krize vojenskou hysterií a narůstajícími konflikty. Ani vyhlídka na novou světovou válku ho nezastaví. Tím, že vyhrožuje

svým odpůrcům, je kapitalistický předátor připraven pohltnout sám sebe.

Globalismus jako forma imperialismu

Lidstvo prožívá nejdramatičtější okamžik od rozpadu Sovětského svazu. Před našima očima se mění systém, který vznikl před třemi desetiletími. **Nový mezinárodní řád se prolomuje, aby nahradil dominanci Západu v čele se Spojenými státy. Může být založen nikoli na jednom, ale na mnoha pólech vývoje.** V rámci obecného trendu se mohou objevit zásadně odlišné modely světového uspořádání – od pokusů o rozdělení planety mezi nové nejsilnější mocnosti až po formování mnohem spravedlivějšího světa.

Trend k nastolení multipolarity a multilateralismu již postupně narušuje dlouhodobou hegemonii západního kapitálu. Způsobuje také růst interimperialistických rozporů v rámci NATO.

Konečné vítězství nového systému mezinárodních vztahů je však stále daleko.

Za prvé, **bývalí páni planety se nikdy dobrovolně nevzdají pák dominance nad zbytkem světa.** Jsou připraveni ji udržet za každou cenu. K tomu bude použít celý arzenál prostředků nashromážděných za staletí existence buržoazní formace.

Za druhé, **vývojové trendy těch mocností, které si nárokují roli nových center vlivu, jsou nejednoznačné. Jejich vládnoucí třídy se nezajímají o rovnoprávný světový řád, ale hledají šanci uchvátit si svůj „kousek koláče“, získat sféru vlivu k obohacení. Z tohoto důvodu jednoduchá výměna světových vůdců a zvýšení jejich počtu nepřináší dělníkům osvobození od vykořisťování. To vyžaduje kvalitativní změny – přechod od kapitalismu k socialismu.**

Pro přesnost našich hodnocení **musíme vždy pamatovat na podstatu kapitalistického systému. Je založen na maximalizaci zisku za každou cenu.** Nejprve mladý evropský kapitál odebral půdu rolníkům v jejich zemích a zahnal je do

chudobinců. Poté se začal toulat po světě, dobývat národy a ničit celé civilizace.

V „Manifestu komunistické strany“ o expanzi buržoazie K. Marx a B. Engels napsali: **„Potřeba stále rostoucího trhu pro jejich výrobky žene buržoazii po celém světě... Velký průmysl vytvořil světový trh připraviv objevení Ameriky. Světový trh způsobil kolosální rozvoj obchodu, plavby a pozemních komunikací...“** O globalizaci se tedy ještě nemluvalo. Ale počátky tohoto procesu již byly popsány.

Zvláštní etapa globální expanze kapitálu je spojena s přechodem k monopolnímu kapitalismu - imperialismu. V. I. Lenin tento jev brilantně odhalil a zdůraznil jeho rysy:

- přerůstání konkurence v monopol;
- fúze průmyslových monopolů s bankovními monopoly a vznik finančního kapitálu;
- vývoz kapitálu a vznik mezinárodních monopolů;
- dokončení rozdělení světa a začátek boje za jeho přerozdělení mezi největší mocnosti.

Imperialismus nikam nezmišel ani dnes. Buržoazní ideologové dlouhodobě trvali na opaku, formovali kapitál do obrazu „ušlechtilého civilizátora“, troubili o zrušení koloniálního systému a reformách pod heslem „sociálního státu“. Tato jejich prohlášení však vypadají jako ubohý podvod. Imperialisté na všechny tyto změny nešli dobrovolně, ale pod tlakem světové role Sovětského

svazu.

Kapitál udělal vše pro to, aby si udržel vliv v bývalých koloniích. Mezi hlavní metody patřily - finanční nástroje, dolarový systém, dluhové sevření MMF a Světové banky. To bylo kombinováno s politickým a informačně-kulturním vlivem, a dokonce i vojenským tlakem. Proti neposlušným se používá široká škála prostředků – podpora prozápadní páté kolony, padělky a provokace, organizace barevných revolucí. Nevyhýbali se ani vojenské agresí, jako v případě Libye nebo Iráku.

Dávky obyvatelstvu západních zemí se také ukázaly jako dočasný trik kapitálu, který, jakmile „rudá hrozba“ oslabila, začal rozkládat „sociální stát“.

Ve stavu euforie krmil velký kapitál obyčejné lidi bajkami o „konci dějin“.

Cítíc svou beztrčnost, aktivoval strategii nastolení úplné kontroly nad lidstvem. Od tohoto okamžiku můžeme s jistotou hovořit o **nové formě imperialismu – globalismu.**

Před více než dvaceti lety v článku **G. A. Zjuganova „Globalismus a „nový**

imperialismus“ bylo zdůrazněno: „**Na planetě** fakticky rozhořívá třetí světová válka... Zpočátku byla „**studená**“, pak „**chladná**“, pak „**teplá**“. A nyní, spolu s nástupem globalismu, rychle přechází do horké fáze. O tom, že globalizace je nový typ války, se již namluvilo mnoho. Dnes však vidíme, že i obyčejná, „**horká**“ válka je nepostradatelným souputníkem imperialistické globalizace. Lidstvo sedí na sudu s prachem, kolem kterého se rozhořívá stále více a více jisker. A kterákoli z nich může vést k řetězové reakci násilí, která zachvátí celou zeměkouli.“

Úvahy o této problematice byly rozvinuty v knihách vůdce KSRF „**Globalizace a osud lidstva**“, „**Globální zotročení Ruska aneb „Globalizace amerického stylu**“, „**Nová zbraň globalistů**“, „**Rusko v hledáčku globalismu**“ a dalších dílech. Navrhované závěry byly prezentovány a podpořeny na významných mezinárodních konferencích konaných nejen v Rusku, ale i v Číně, na Kubě, v Německu, Nikaragui a dalších zemích.

Podrobná analýza mezinárodních trendů se odrážela v materiálech sjezdů a plenárních zasedání ÚV KSRF. V dubnu 2021 bylo v politické zprávě ÚV KSRF pro XVIII.

sjezd strany uvedeno: „**Po zničení SSSR kapitalismus uvrhl lidstvo do těžké všeobjímající krize. Globální ekonomika je ve slepé uličce. Všechny ukazatele rostoucí masové chudoby jsou patrné. – Mechanismy mezinárodní bezpečnosti byly podkopány. Hrozby lokálních konfliktů, „studených“ a „horkých“ válek rostou... K dlouhodobým problémům kapitalismu se přidávají nové.“**

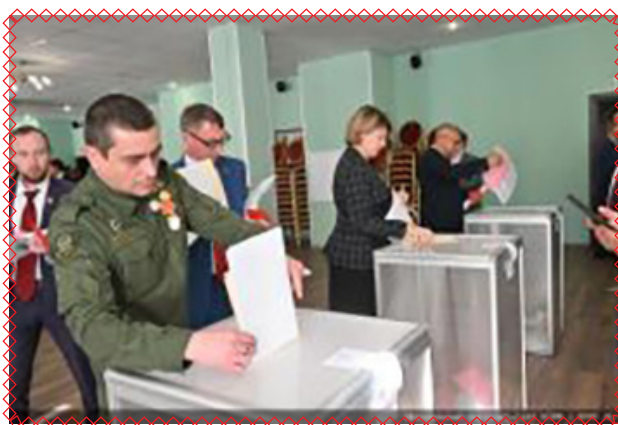
Rozvíjejíc Leninovu charakteristiku imperialismu, zdůrazňuje KSRF následující základní rysy globalismu.

Za prvé, dochází k úplnému zotročení výroby a průmyslového kapitálu finančním, spekulativním kapitálem. Konečnými vlastníky největších průmyslových a infrastrukturních aktiv na Západě i po celém světě je malý okruh finančních a investičních konglomerátů. Mezi ně patří Black Rock, Goldman Sachs, JPMorgan Chase a další. Většina z nich je „registrována“ v USA. Jejich aktiva převyšují HDP většiny zemí světa.

Za druhé, „tržní vztahy“ se proměnily v mechanismus nerovné směny a okrádání celých zemí a národů. Západ nakupuje suroviny od rozvojových zemí za babku a prodává jim vysoce zpracované zboží a produkty high-tech průmyslu. Ujalo se úvěrové otroctví. Podle OSN se celkový světový dluh přiblížil 100 bilionům dolarů. Rozvojové země dluží nejví-

ce. Téměř polovina lidstva – 3,3 miliardy dolarů – žije v zemích, které vynakládají více na úroky z dluhů než na vzdělávání nebo zdravotnictví.

Za třetí, globální model „mezinárodní dělby práce“ udržuje na planetě do očí bijící sociální nerovnost. Podle odhadů „Oxfamu“ se polovina světové populace podílí pouze na 8,5 % světového příjmu. Rozsah hladu a extrémní chudoby roste. 2,33 miliardy lidí trpí nedostatkem potravin, přičemž 864 milionů trpí akutním hladem. Mezi „ohniska hladu“ patří Súdán, Čad, Mali, Keňa, Sýrie, Palestina, Jemen, Haiti a další země. „**Pandemie, inflace a války jsou tři hlavní důvody, které přispívají k obohacení korporací na úkor všech ostatních,**“ zdůrazňuje Oxfam.

148 největších korporací však za poslední rok obdrželo téměř 2 biliony dolarů. Před šesti lety měl na Zemi jmění přes 100 miliard dolarů pouze majitel Amazonu Jeff Bezos. Nyní je takových „**tloušťků**“ 15.

Za čtvrté, politický vliv nadnárodních korporací a finančně-průmyslových skupin prudce roste. Prohlašují za naprostou svobodu jednání. Současná americká administrativa je dokonalou ilustrací fúze finančně-průmyslového kapitálu a politického systému. Miliardáři a finančníci **Scott Bessent a Howard Lutnick** získali ministerské posty. Spolu s nimi tak získali široké možnosti určovat ekonomický kurz Bílého domu.

Za páté, normy mezinárodního práva jsou nahrazovány „pravidly“ v zájmu globalistů. Vlády jednotlivých států ztrácejí kontrolu nad ekonomickými procesy. Úvěrové instituce a finanční impéria, Světová obchodní organizace, Světová zdravotnická organizace a další struktury jsou v rukou velkého kapitálu. Globální oligarchie diktuje zemím pro ni příznivé podmínky. Prohlášení o „**posvátnosti soukromého vlastnictví**“ nebrání Západu v odebírání cizích aktiv. S tím se setkaly Írán, Venezuela, Libye a Rusko. Ukrajina bylo vnuceno vnější řízení.

Za šesté, informační a kulturní expanze se stala formou agrese. Svěbytnost

zemí a národů je vymýcována. Duchovní sjednocení probíhá na nejprimitivnější úrovni. Jsou vnucovány pseudohodnoty konzumu. Kapitál aktivně využívá možnosti internetu, sociálních sítí a instant messengerů. Jejich majitelé nejen že rychle zbohatnou, ale také prudce zvyšují svůj politický vliv. Pokusy jednotlivých států o obranu své informační suverenity se setkávají s obviněními z „**útoků na svobodu projevu**“.

Za sedmé, roste parazitismus nadnárodního kapitálu. Přivlastňuje si obrovské výhody ze zavádění špičkových technologií a zbytek světa zanechává v chudobě. Vědeckotechnický pokrok zahnuje a kvalitativně zpomaluje. Predátorský přístup k přírodě se mění v ekologickou krizi. Dehumanizace, generovaná buržoazní realitou, dosáhla rozsahu nevidaného od druhé světové války. Jasným symbolem toho se stala genocida palestinského lidu a reakce vlád a mezinárodních organizací na ni.

Stejně jako před sto lety se kapitál, aby si udržel svou dominanci, obrací k nelidským ideologiím. Západní vůdci se objímají s včerejším džihádistou Ahmedem aš-Šaráa, kterého přivedli v Sýrii k moci. Členové NATO otevřeně podporují diktátorské, nacionalistické režimy. **Fašismus, zahnaný do hlubokého podzemí sovětským vojákem-osvoboditelem, opět rozvíjí své krvavé vlajky.**

V Evropě sílí krajně pravicové strany. Jejich aktivisté se netají obdivem k Hitlerovi, Mussolinimu, Francovi, Horthymu. Elon Musk veřejně demonstruje nacistický pozdrav. Javier Milei, Jair Bolsonaro a další pravicoví politici Latinské Ameriky ospravedlňují zločiny vojenských diktatur. Všechny tyto osobnosti se vyznačují agresivním antikomunismem a nacionalistickou rétorikou v kombinaci s notorickým neoliberalismem. Není divu, že se všichni jednomyslně spojili proti Číně, Kubě a Venezuele. Roztáčí se setrvačnická rusofobie. Pokusy o revizi výsledků druhé světové války dosáhly rozměrů univerzálního podlého chování.

Globalismus odsuzuje miliardy lidí k utrpení a pracující k bezohlednému vykořisťování jejich fyzických, duševních a morálních sil. Tento systém stále více ohrožuje samotnou existenci lidstva. Globální kapitál, který prožívá krizi, se stává stále krutějším a šílenějším. Zastavit ho může pouze solidarita pracujících pod vedením komunistů.

Zdálo by se, že lidstvo má již dostatek zdrojů a zkušeností k řešení nejakutnějších problémů. Kapitalismus však pouze vyvolává degradaci. Klíčem k řešení je socialismus.

Vír světových problémů a Rusko

Soudruzi! Jsme svědky změny v rovnováze světových mocností. Krize kapitalismu má stále větší dopad na mezinárodní záležitosti. Politická a vojenská hegemonie NATO slábne. Ekonomiky Spojených států a Evropské unie procházejí obtížným obdobím. Meziimperialistické rozpory jsou stále zřetelnější. Zvolení **Donald Trumpa** prezidentem Spojených států urychlilo proces jejich zostřování.

Síly, které byly na periferii světových procesů, stále více vstupují na světovou scénu. **Za zmínku stojí rychlý růst BRICS.** Poté, co začalo s Brazílií, Ruskem, Indií, Čínou a Jihoafrickou republikou, se dnes sdružení zdvojnásobilo. Kromě toho se objevili přidružení členové. Komunita BRICS jako celek absorbuje hlavní produktivní síly planety. Západ ztrácí svou roli pána světové ekonomiky. Podíl zemí BRICS na globálním HDP je 36,8 %, zatímco u sedmi nejrozvinutějších západních zemí je to 28,8 %. Tento poměr se nadále mění. Obzvláště trpí evropská ekonomika. Odmítnutí ruského plynu zhoršilo její krizový stav.

Mezinárodní situace má přímý vliv na Rusko. Bojem proti nám Západ plánoval zahnat Moskvu do izolace, ale sám se ocitl ve víru problémů. Nyní se dokonce i státy Perského zálivu, navzdory tlaku, zasazují o spolupráci s Ruskem. Závislost na západní ekonomice nezabránila africkým zemím v tom, aby sebevědomě odmítly všechny plány na jejich zatažení do protiruské koalice. Nejspolehlivějšími partnery Moskvy jsou země socialistické volby, kde vládou komunistické strany, dlouholetí a spolehliví soudruzi z KSFR.

Evropská unie prochází těžkými časy. Obecně platí, že Velká Británie, Francie a Německo v Evropě „tvrdí muziku“. Své zájmy však deklarují Srbsko, Maďarsko a Slovensko. Zvláštní roli se snaží hrát Polsko. Země jižní Evropy – Itálie, Španělsko, Řecko, Portugalsko a Chorvatsko – váhají. Stále častěji vyjadřují nespokojenost s dobrodružným kurzem, do kterého EU ženou zlí rusofobové z Londýna, Berlína a Paříže.

Rozdmýcháváním války proti Rusku Evropané využili touhy amerických globalistů po dominanci. **Trump však rychle mění svůj přístup k americkému vedení. V důsledku toho se imperialisté Evropy ujímají role světového četnictva.** Jestřábi EU se spoléhají na strategii války, ekonomického vydírání a informačního tlaku.

Hlavy evropských zemí se stále více stávají „piráty 21. století“. EU plánuje

vyčlenit na svou militarizaci gigantickou sumu 800 miliard eur. Německo je poprvé od druhé světové války připraveno prudce zvýšit svou vojenskou sílu.

Spojené státy, reprezentované Trumpem, přiznaly, že role světového policisty se pro ně stala příliš drahou. Státní dluh USA dosáhl 36,6 bilionu dolarů. Dříve globalisté, kteří tiskli dolary a cítili se dobře, souhlasili s deindustrializací země. Mezitím Čína, která se stala světovou továrnou, začala odebírat Spojeným státům a Evropě hlavní světové trhy. Dnes je velikost čínské ekonomiky 37 bilionů dolarů a ekonomika Spojených států 29,2 bilionu dolarů. Podíl Číny na světové ekonomice je 20 %, podíl Spojených států 16 %.

Washington v soutěži s Pekingem stále více prohrává. Jako podnikatel a poli-

tik se Trump domnívá, že oslabování reálného sektoru ekonomiky je extrémně nebezpečné. Snaží se vrátit Spojené státy do role hlavní produktivní síly. **Tento boj Spojených států s Čínou** do značné míry předurčuje osud EU. Pro Washington je nyní životně důležité oslabit Evropu a zcela si ji podmanit. Trump zavádí proti zemím EU významná cla.

Existují **typické meziimperialistické rozpory.** Stávají se stále viditelnějšími ve světovém dění. Tyto rozpory však nejsou antagonistické. Schopnost kapitalismu adaptovat se a zachovat se je dobře známá. Dnes **Západ nejenže nadále posiluje své vojenské svaly. Zvyšuje sázku na schopnost ovládat mysl lidstva prostřednictvím totální kontroly nad komunikačními prostředky.**

Nejvlivnějším zůstává liberálně-globalistický segment západní ideologie a politiky. Tady se obvykle vysílají o „lidských právech“, ale mezitím dochází k cynickému znesvěcení demokracie. Ve Francii a Německu je odpůrcům zakázána účast ve volbách. Moldavsko a Rumunsko zažily extrémně hrubé vměšování do volebního procesu. Rozsah potlačování jinak přemýšlejících roste.

V minulosti nacisté v Německu pálili knihy a věznili odpůrce. Dnes „civilizovaný“ Západ vystavuje kritické myslitele

morálnímu teroru, propouštění z práce a zákazům publikační činnosti. Dosáhl bodu pokusů o nechvalně známé „zrušení“ ruské kultury.

Globální kapitál se ale starých odporových metod nebojí. **Využívají se nové varianty fašismu.** Na základě ideologie banderovců byla vypěstována různorodost ukrajinského neonacismu. Dokonce i americký Kongres svého času požadoval zákaz jakékoli spolupráce s bandou fašistických vrahů v podobě Azovského pluku. To ale prezidenta Bidena netrápilo.

Hybridní válka Západu proti Rusku se stala nejen hrozbou, ale i příležitostí pro zastávce multipolárního světa.

Mění se rovnováha sil jak na planetě, tak i v samotném Rusku. Vnější nebezpečí přimělo zemi, aby se vzpamatovala tváří v tvář agresi. Ožila řada odvětví ekonomiky. Jak vyzvala KSFR, roste pochopení důležitosti technologické suverenity. Antikolonialistický postoj Moskvy zvyšuje autoritu Ruska v zemích světové většiny.

Ti, kdo rádi obviňují KSFR ze spolupráce s úřady, zapomínají, že jsme to nebyli my, ale vládnoucí kruhy, kdo musel změnit své přístupy k obranné politice. Byla to vláda, která korigovala svou linii v mezinárodních vztazích, jak to požadovala KSFR. Byli jsme to my,

kdo vyvrátil údajnou vstřícnost Západu a užitečnost formátu „Rusko-NATO“. Byli jsme to my, kdo se postavil proti zničení naší armády rukama Serďukova, nejneviděnějšího ministra obrany v ruských dějinách. Byla to KSFR, kdo stála v cestě absurdnímu a divokému přepracování posvátného Rudého praporu vítězství, které zahájila skupina členů Jednotného Ruska v čele se Sigutkinem. Byli jsme to my, kdo trval na uznání a obraně republik Donbasu.

Naše principiálnost v otázkách zahraniční a obranné politiky již prokázala svou platnost, historickou správnost a perspektivu. Máme právo být na to hrdí. Nesmíme se však s tím, že Rusko, které se zasazuje o spravedlivý světový řád, nenabízí přesvědčivou alternativu ke kapitalismu. Země je nadále tažena kurzem, který nám Západ vnutil po zničení SSSR. Ale to není to, na co naši lidé čekají! To není to, o co usilují pracující lidé Ruska!

Boj za myšlenky a smysly

Vážení účastníci sjezdu! Rusko bude muset opět vstoupit do období změn. Otázkou je, jaký bude jejich charakter. Současná etapa je poznamenána nejen

některými úspěchy, ale také rostoucí úzkostí, explozí cen, nevhodnou finanční politikou, barbarskými teroristickými útoky. Mnoho důležitých otázek pro občany nebylo vyřešeno. Hromadí se rozpory. Zvyšuje se majetková stratifikace. Životní úroveň pracujících většiny klesá před našima očima.

Sociálně-politické napětí je do značné míry skryto před zraky. Je skryté jako elektrický drát pod ochrannou vrstvou. Ale zátěž roste a kontrolní mechanismy se opotřebovávají. To **programuje procesy explozivní povahy.** Osobní odpovědnost se snižuje. Nedostatek náležitých poptávek vede k vážným nehodám a chybným výpočtům. Mezitím se dovedně maskovaná pátá kolona stala jednoduše nespoutanou.

Krise vládnoucí strany není pro mnohé zřejmá. Ale je těžké si jí nevšimnout, pokud jste bdělí. Pak se projeví i demagogický přístup ke státním záležitostem. A nepředvídatelnost výsledků při realizaci mnoha iniciativ. A naprostá destrukce volebního systému. Nezdravost situace se projevuje ve střetu oligarchických skupin, v neshodách mezi vlasteneckými a kompradorskými „věžemi“.

Je jasně viditelná v rozsahu korupce, v cynismu úředníků, kteří vyjadřují zájmy nikoli země a lidu, ale velkých finančních a průmyslových skupin. To vše v sobě **skrývá potenciál kolosální destruktivní síly a nabývá rysů národní hrozby.**

Toto je realita za fasádou imaginárního „monolitismu“. A i ti nejpřemýšlivější představitelé moci ignorují fakt, že **sociální rozkol je vždy základem politického rozkolu.** Nebojovat s chudobou a zachovat oligarchický systém - znamená vydláždít přímo cestu k nejtěžšímu střetu. V podmínkách akutních vnějších hrozeb má toto nebezpečí mimořádný charakter.

Satelitem vleké sociálně-ekonomické krize je zjevná **krize vládní ideologie.** Oficiální propagandisté mluví hodně a výmluvně. Ale ani oni nedokážou občany uklidnit. Situaci vládnoucí strany částečně zachraňuje autorita a osobní aktivita Vladimira Putina. Svou práci plní i mocný informační stroj. Byl vytvořen široký průmysl pro zpracovávání mas. Jeho vliv se proměnil v rozhodující nástroj pro „udržení na uzdě“ pracujícího člověka, drceného každodenními útrapami.

Situace vyžaduje, aby KSRF aktualizovala svůj propagandistický arzenál, a to jak v praktickém, tak i ideologicko-teoretickém smyslu. Dlouhou dobu byl hrot našeho boje namířen proti neoliberalismu. Jinak to ani nemohlo být. Zločinné činy kompradorské kliky Jelcina – Čubaj-

se - Gajdara byly inspirovány zejména touto ideologií, která jí dodnes cynicky využívá.

Neoliberalismus neustále leze z každé škvíry. Dává o sobě vědět ve výzvách k nové privatizaci, v urážlivém kurzu centrální banky, v našich kulturních a vzdělávacích ztrátách. To vše je pokračováním dlouhodobého sporu v ruských dějinách. „**Liberální četnictvo**“, slovy Vasilije Rozanova, má bohatou biografii. Dnes pokračuje v útoku na společnost svými obvyklými metodami. V první řadě jde o zesměšňování, zkreslování ruských klasiků, ořezávání programů o ruských dějinách a literatuře, zejména na úkor sovětských autorů.

Sovětská moc nám však zanechala neocenitelné kulturní dědictví. To je i hluboká literatura. A pronikavá písňová mistrovská díla. A legendární balet.

A monumentální výtvořivé **Vučetiče, Muchinové, Anikušina.** A brilantní kinematografie. Mnoho příkladů a jevů naší kultury odráží obrovský tvůrčí a občanský potenciál velkého sovětského lidu - lidu tvůrce a lidu vítěze.

Při oživení naší strany jsme se zavázali, že toto dědictví budeme s úctou zachovávat a široce šířit. **KSRF je hrdá na svou roli ve zlepšování kulturní a vzdělávací sféry Ruska.** To jsme dialekticky propojili hluboké pochopení ruské otázky s pevnou internacionální pozicí. Samostatnou stránkou našeho života - je boj za národní kulturu v těžkých devadesátých letech. Jsme rádi, že jsme pomohli zachovat jedinečné tvůrčí kolektivy, které dnes září na nejlepších pódii země i světa. V roce 2007 prezidium Ústředního výboru KSRF podpořilo myšlenku pořádání **Puškinových dnů na Severním Kavkazu.** Iniciativa **Severo-oseťského republikového výboru a Stavropolského krajského výboru strany** byla podchycena v **Dagestánu, Kabardino-Balkársku a Karačajsko-Čerkesku.** To, se stalo součástí našeho boje za vyhlášení 6. června – narozenin génia ruské literatury A. S. Puškina – **Dnem ruského jazyka.**

Nyní se slavnostní akce na počest tohoto data konají po celém Rusku. V roce

2011 byl podepsán prezidentský dekret „**O Dni ruského jazyka**“. Význam tohoto svátku rok od roku roste. Je to výsledek naší společné práce s hnutím „**Ruský obyčej**“ a dalšími spojenci strany.

Puškin, stejně jako Lenin, zůstávají našimi současníky. Oba jsou v centru ideologických bitev. Není náhoda, že jejich pomníky na Ukrajině boří fašistická chamrad v Kyjevě a Lvově, Oděse i Ternopilu. Kdo by si ještě nedávno mohl představit, že by to bylo možné? To znamená, že nikdo není imunní. I mezi teenagery v Rusku se najdou tací, kteří se stávají pro banderovce spotřebním materiálem při přípravě teroristických útoků.

Za myslí a duše lidí musíme vždy bojovat. Počínaje od dětství, školními programy a učebnicemi.

A v této ušlechtilé práci budeme pokračovat. Frakce KSRF ve Státní dumě se chystá uspořádat letos na podzim **Sociálně-vzdělávací fórum.** Stane se z něj důležitá porada strany s veřejností.

Pouze sovětská škola, zrozená ze sovětské moci, nám dala správné pochopení vrcholů národního cítění spolu se smyslem pro proletářský internacionalismus. Byla to ona, kdo nám pomohl pochopit, že **sám Puškin se svou hlubokou lidovostí, se svým duchem bratrství, se svým internacionalismem – je vyjádřením naší národní myšlenky!** Není náhoda, že v roce 1937 **Andrej Platonov** řekl:

„Puškin je náš soudruh!“

Moderní ruská vláda je i nadále hluboce zavázána kultuře a vzdělávání. My, komunisté, jsme udělali mnoho pro to, abychom omezili liberálně-sorosovský útok na naši školu. Podařilo se nám ukončit Fursenkovo hanebné úsilí: vychovat kvalifikovaného spotřebitele. Stále je však třeba udělat mnoho – jak na různých frontách ideologických bitev, tak i v SNS.

Připomeňme si, že politika Lenina a Stalina, sovětské vlády, zajistila nebývalý rozvoj **Kyrgyzstánu.** Dobře víme, že kyrgyzský lid si velmi váží památky těchto úspěchů. O to podivnější a trpčí pro nás byla zpráva o odstranění Leninova pomníku z podstavce v centru Oše.

A to není soukromá záležitost! Mělo by to znepokojovat nejen ruské komunisty. Je načase, aby ruské úřady přestaly předstírat, že Lenin stojí v našich dějinách někde stranou. Zástupci vlády by měli vytvořit pracovní skupinu pro konstruktivní společnou diskusi o osudu tohoto pomníku. Je nám zřejmé, že tato památka by měla být zachována na společensky významném místě jednoho z nejvýznamnějších měst Kyrgyzské republiky.

V Moskvě se dnes shromažďuje mnoho zkušeností s ochranou sovětského historického a kulturního dědictví. Patří sem obnova VDNCH, oživení Řičního nádraží, opravy stanice metra Majakovskaja a rekonstrukce vysokého reliéfu se Stalinovým obrazem na stanici Taganskaja. Utrpěla tím autorita městských úřadů? Rozhodně ne! Lidé jsou za toto rozhodnutí vděční. Budeme vděční, pokud kancelář starosty hlavního města projeví ochotu zapojit se do problému s památkem v Oši. Obecně platí, že když mluvíme o mezistátních vztazích, neobejdeme se bez účasti úřadů.

Vážení soudruzi! Aniž bychom ztratili ze zřetelů předchozí frontu boje proti neoliberalům, musíme plně vyzbrojiti vstoupit do nové fáze ideologických bitev. Musíme se připravit na dlouhou, mnohvrstevnatou konfrontaci se zarytým, do očí bijícím antikomunismem, skrývajícím se pod rouškou konzervatismu s monarchistickým nádechem. „Strana moci“ již šestkrát změnila svůj „šosácký kabát“. Nyní se uchyluje k dalšímu triku s výměnou masek. Ale my máme čím odpovědět.

Pokus o hlásání tzv. „konzervativní revoluce“ neodpovídá na žádoucí výzev naší doby. Za prvé, slova o velkých národních tradicích a „zvláštní cestě“ Ruska sama o sobě nezvyšují životní úroveň lidí. A pokud se pod těmito frázemi život člověka jen zhoršuje, jednoho dne začnou dráždit. Za druhé, pro vlastenectví není nic nebezpečnějšího než pokus obléknout velkou ruskou kulturu do obnošených láptí a rozedrané lněné košile.

Hlubka naší kultury byla určena jejími hodnotami, sny a nadějami. Byla formována neúnavným hledáním pravdy a žízni po spravedlnosti. Touha po lepší budoucnosti ji vedla k novým vítězstvím a objevům. A slzavé vzývání monarchie těmi, kteří se prohlašují za konzervativce, s tím nemají nic společného. Tito pánové by měli pozorněji naslouchat slovům hluboce přemýšlivého ruského vlastence Alexandra Prochanova.

Ve světové praxi byly nacionalismus a fundamentalismus nejednou povýšeny na principy státní ideologie. Nikdy však nepřinesly prosperitu zemím a národům. Ano, pomohly udržet jednotlivé politické režimy u moci. Ale při zachování života společnosti tyto ideologie učinily z lidí rukojmí, odhodily je zpět. Žádná klišé reakcionářů nepomohou vyvinout strategii vítězství, ale jsou schopny v lidech vyvolat zlý komplex méněcennosti.

Je náhoda, že při hodnocení faktů minulosti novodobí konzervativci často přebírají hanebnosti liberální páté kolo-

ny? Společně jsou připraveni pomlouvat a vykreslovat jako „zahraničního agenta“ jakoukoli historickou postavu, která měla odvahu povstat a bojovat za zájmy nemajetného lidu.

Krise dominantní ideologie se nejzřetelněji projevuje v „rozštěpení vědomí“. Ti, kdo tvrdohlavě obracejí vlastenectví naruby, působí uvnitř vládnoucí třídy.

V únoru se tak slavilo 140. výročí narození vynikajícího sovětského státníka a vojevůdce Michaila Frunzeho. Delegation ruského ministerstva obrany položila věnec na jeho hrob u kremelské zdi a v Ústředním domě ruské armády se konal večer za účasti představitelů i veřejnosti.

Zdálo by se, že se můžeme radovat. V těch samých dnech však jeden z krymských úředníků požadoval přejmenování Frunzeho ulic. Zřejmě se rozhodl pokračovat ve zkušenostech banderovských barbarů, kteří ničili pomníky velitelé v Poltavské oblasti a dalších regionech. A jejich nenávisť je pochopitelná: Frunze vybudoval vítěznou Rudou armádu, v jejíž tradicích dnes pokračují naši vojáci a velitelé. Ale jak chápat vlasovsko-banderovské výlevy z chodeb ruské moci?

Musíme jasně vidět třídní důvody „rozštěpení“ moci. Zdá se, že spoléhání se na vlastní lid je v podmínkách zhoršující se hrozby od NATO nanejvýš nezbytné. Navíc šířit liberální mýty divokých devadesátých let znamená ztratit ideologickou a politickou legitimitu v očích společnosti.

Na první pohled je vše zřejmé. Ruský kapitál však pro sebe vidí další hrozbu. Pro něj „přehánění“ v boji proti „zahraničním vykořisťovatelům“ znamená ztrátu značné části kapitálů a zahraničních preferencí. Koneckonců, čím více je vládnoucí třída „zakořeněna“ ve vlastní společnosti, tím méně se v očích globalistů stává „jednou z nich“. A toho se ruská oligarchie a její zmocněnci u moci velmi bojí.

Všechny pokusy oficiální i liberální propagandy o zahájení nové ofenzivy na antikomunistické frontě jsou neúspěš-

né. Jde o to, že veškerý jejich patos je falešný a jejich praxe je destruktivní. Nemají ani intelektuální, ani morální zdroje k tomu, aby vyhráli bitvu o mysl i srdce lidí. Stále více dělníků, veteránů a mladých lidí přiznává: ano, současný způsob života je přesycen zbožím a službami, ale je chudý duchem. Honba za věcmi, za hojným bohatstvím je vyčerpávající. Jejím účelem je proměnit občany v šosáky, zbavit je společenské aktivity. Ale zdaleka ne každý je připraven stát se otroky konzumní psychologie.

Pracující lidé očekávají od komunistů konkrétní činy na ochranu svých práv. Za vnějším klidem se situace nadále vyhrocuje. V. I. Lenin nás naučil schopnosti „brát v úvahu jedinečnost každého přechodu“. Dnes, když vidíme rozsah agrese Západu proti Rusku, je KSRSF připravena ke konstruktivní spolupráci se všemi vlasteneckými silami v zájmu země a jejího lidu. Ale když nám horliví administrátoři vnucují tvrdý boj, nebudeme se jejich útoků bát ani nyní. KSRSF má obrovské zkušenosti s bojem proti zrádné gorbačovštině a jelcinovské zvůli. Jsme připraveni přijmout jakoukoli výzvu!

Strana je povinna a bude bojovat na všech třech hlavních frontách současného ideologického a politického boje. Nesmiřitelný boj proti oživení fašismu - je naším bojem. Pouze komunisté v historii porazili toto absolutní zlo. Porážka liberálně-kompradorských přísluhovců - je naším bojem. Přesvědčivě jsme to dokázali ve zlých devadesátých letech. Boj s omšelými monarchistickými iluzemi - je naším bojem. Byla to sovětská moc, která zachránila ruskou stát-nost poté, co ho carismus spálil v první světové válce.

Kapitalismus dal do svých služeb všechny druhy těchto reakčních myšlenek – ať už je to do očí bijící nacionalismus nebo terorismus náboženských fanatiků. Stejně jako nechutný pokus nahradit boj za práva pracujících demonstrací sexuálních deviací. Stejně jako vnucování agresivního individualismu a touhy po parazitickém způsobu života. Ale my máme dost síly, vůle a moudrosti, abychom vyhráli boj za nejjasnější ideály lidstva. Za vysokou mravnost a kulturu. Za socialismus!

Antisověťismus ve službách kompradorů a naše úkoly

Rusko prochází těžkým obdobím historického sebeurčení. V zemi se střetávají dvě protichůdné tendence: antisověťismus buržoazních kruhů a prosovětské

nálady širokých mas. Tento **konflikt má hluboké kořeny – ideologické, politické i sociálně-ekonomické.**

Bohužel **existuje spousta příkladů antikomunismu.** V Rusku se stále strhávají sovětské pomníky a Leninovo mauzoleum je hanebně zahaleno na Den vítězství. Různými způsoby se snaží vymazat z paměti lidu významná jména této velké epochy. V **Saratově** byla Kirovova třída pojmenována po Stolypinovi. V **Gelendžiku** byla hlavní ulice města pojmenovaná po A. Lunačarském přejmenována na Gelendžický prospekt. V **Simferopolu** zmizely z map města ulice Karla Marxe a Schmidta. V **Jakutsku** se část Leninova náměstí stala známou jako Náměstí Republiky. V **Petrohradu** byla ulice Knipoviče přejmenována na Smoljanaja, což nemá nic společného s návratem historického názvu. Zároveň se **bezostyšně snaží rehabilitovat komplice fašismu.** V různých dobách byly vztyčeny pomníky a pamětní desky takovým kolaborantům, jako byl generál Škuro, atamani Krasnov a von Panwitz, Zaki Validi a Ter-Aruťunjan. V Rossoši ve Voroněžské oblasti se úřady pokusily postavit pomník alpským střelcům - italským fašistům. Komunistická strana Ruské federace musela spustit celou kampaň, aby zastavila uctívání Mannerheimovy památky v Petrohradu.

Už jen samotný pokus o očištění nacistických zločinců je docela typický. **Ukrajinská zkušenost ukázala, jak desovětizace vede k oživení fašismu. Nechutné pokusy o šíření takových praktik v Rusku vyžadují rozhodný odpor komunistů a všech opravdových vlastenců.**

Zdálo by se, že zahájení speciální vojenské operace by úřady přimělo k tvrdému potlačování antisovětů. Ale **plíživá desovětizace pokračuje.** Takže byly demontovány pomníky **V. I. Lenina** ve městech **Jurjevec** v Ivanovské oblasti a **Revda** v Sverdlovské oblasti, v obci **Ikrjanoje** Astrachaňská oblast. V **Kirově** byly přejmenovány ulice Karla Marxe, Volodarského, Urického, Rosy Luxemburgové. Diskutuje se i o přejmenování samotného města.

V takových případech místní obyvatele projevují solidaritu s KPRF. V **Kurganu, Georgijevsku, Novomoskovsku, Sarově** se díky úsilí veřejnosti a stranických výborů podařilo přesvědčit úřady k obnově Leninských památníků jejich opravou. V **Kunguru** v Permském kraji úřady odmítly obnovit zničený památník zakladatele sovětského státu. Stranický výbor tak učinil s podporou železničářů. V **Moskvě** občané ubránili název stanice metra „Vojkovskaja“. Boj za Leninovy památníky v Jurjevci a Revdě pokračuje.

Účinným nástrojem KSRF v boji proti antisovětismu - **jsou naše masmédia.** Stojí na stráži historického dědictví, informují o práci stranických poboček na zachování památníků a ochraně toponym.

Zvláštním směrem boje proti pomlouvačům - je vyprávění o vítězstvích a úspěších SSSR, o vynikajících osobnostech naší sovětské vlasti. Televizní kanál „Rudá linie“ klade na tuto práci velký důraz. Vytvořil celou sérii filmů – od velkých dokumentárních děl až po rozsáhlý cyklus živých krátkých filmů **„Znaky sovětské éry“.** K 100. výročí industrializace SSSR je pro naše aktivisty obzvláště užitečné vzít si do výzbroje velmi poučné materiály: čtyři epizody filmu **„Stalinův model“** a filmové dílo **„Dějiny budoucnosti“.**

Obecně si **výročí industrializace slouží pozornost všech úřadů i celé společnosti.** Naši soudruzi z nižněnovgorodské pobočky KPRF zde dali dobrý příklad.

V květnu uspořádali Všeruskou vědeckou konferenci **„Leninsko-stalinská modernizace SSSR a její historický význam“.** Tuto událost věnovali 100. výročí XIV. sjezdu Všesvazové komunistické strany (bolševiků), který se vydal směrem k industrializaci. Tyto a další stránky

historie SSSR se plánují zveřejnit ve vytvářeném **Stalin-centru** v regionu.

Redakční rada **„Sovětského Ruska“** v boji proti antisovětům všeho druhu přikládá zvláštní roli tematickým přílohám v novinách - **„Hlas lidu“**, **„Otečestvennye Zapiski“**, **„Uliki“.** Na jejich stránkách přesvědčivě hovoří autoritativní vědci, uznávaní publicisté a přemýšliví čtenáři. Noviny vydaly unikátní vydání **„SSSR o sobě“**, věnované 100. výročí Sovětského státu.

„Pravda“ v rubrice **„Sovětská jména“** pravidelně prezentuje eseje o spisovatelích, básnících, skladatelích a umělcích z různých svazových republik. Tito lidé významně přispěli k rozvoji naší mnohonárodní kultury. Více než sto esejů tvořilo jakousi novinovou encyklopedii.

Redakční rada časopisu ÚV KSRF **„Politická výchova“** udělala mnoho. Stačí si

připomenout hluboké publikace o repreších. Jejich autoři dokázali pomocí čísel a faktů vyvrátit mnoho falešných protisovětských mýtů.

Hodně toho udělali naši soudruzi z hnutí **„Ruští vědci za socialismus“.** Během sledovaného období členové RUSO pod vedením **I. I. Nikitčuka** a **I. N. Makarova** pokračovali v tradicích, které založili **I. P. Osadčim** a **V. S. Ševeluchovová.** Promyšleně a přesvědčivě bojují proti antisovětismu.

V tomto směru musíme rozhodně pokračovat v práci – smysluplně, vytrvale a účinně. Má to důležitý ideologický a politický význam. Hodně zde bude záviset na vedoucích představitelích regionálních výborů KSRF. V těchto záležitostech musí být schopni jednat stejně jako ti, kteří vedli jejich oddělení **A. V. Aparina** a **J. P. Bělov, N. V. Kolomejcev** a **A. A. Kravec, V. S. Romanov, S. M. Sokol** a **O. A. Chodunovová.** Jejich příklad důstojně následují **V. I. Gončarov, V. I. Jegorov, S. G. Levčenko, A. E. Lokot, N. I. Osadčij, N. V. Razvorotněv** a další soudruzi.

V boji proti antikomunistům a rusofobům je v ruském vzdělávání stále co dělat. Desovětizace zde byla prosazována s obzvláštní drzostí a cynismem.

V 90. letech Jelcinova vláda prohlásila „úplné odmítnutí ideologie“. Nejvíce utrpěla historická věda.

V podstatě byla pod vlajkou amerikanizace vštěpována historická amnézie. Duše teenagerů byly otráveny kosmopolitismem. Minulost Ruska všech období byla zkreslena, ale nejnestydatěji – minulost sovětského státu.

V roce 2009 Kreml uznal, že negativní jevy narostly do rozsahu národního problému. Byla vytvořena **Komise pod prezidentem Ruské federace, která měla čelit pokusům o falšování historie na úkor ruských zájmů.**

Po čtyřech letech existence ukončila svou činnost. Mezitím se tehdy vznesené otázky staly ještě naléhavějšími.

Nyní se úřady snaží bojovat proti falšování různými způsoby – od trestního stíhání až po vytvoření oficiální verze historie.

V roce 2017 se začalo mluvit o přípravě jediné učebnice pro školáky. Jedna z jejích verzí byla přijata. Nese však pečť ideologického chaosu 90. let. Pojem „Kyjevská Rus“ je tak podivně nahrazen pojmem „Rus“. Chybí pojmy „únorová buržoazní revoluce“ a „Velká říjnová socialistická revoluce“. Kapitoly o Velké vlastenecké válce neodrážejí vedoucí roli Komunistické strany a činy komunistů, z nichž každý druhý položil svůj život za vítězství.

KSRF je povinna rozhodně bojovat proti jakýmkoli projevům antisovětiismu. Zvláštní pozornost by měla být věnována masovým vzdělávacím akcím. Na vědecko-praktických konferencích, kulatých stolech, veřejných diskusích a tvůrčích večerech je nutné ukazovat zhoubnou roli antisovětiismu jako nástroje k ničení národní identity.

V boji je důležitý systém. Pro rozhodný boj proti antisovětiickým lžím bychom se měli uchýlit k širokému arzenálu prostředků – od legislativních iniciativ až po masové pouliční akce. Bude správné, když **XIX. sjezd strany** vydá v této věci **konkrétní pokyny**. Zde je několik návrhů.

Za první. **Máme plné právo domáhat se legislativního stíhání za antisovětiismus, za rehabilitaci a oslavu zrádců a kolaborantů.**

Za druhé. Naše strana by měla iniciovat přijetí **zákona zakazujícího demontáž sovětských památek**. Všechny sovětské památníky, pamětní místa a ce-

dule by měly být zařazeny do seznamu kulturních památek.

Za třetí. Volené orgány KSRF, její ideologická oddělení a média by měly zintenzivnit svou práci na vysvětlení skutečnosti, že **antisovětiismus je kategoricky neslučitelný s vlastenectvím**. Za dnešních podmínek se stal výraznou formou **rusofobie**.

Za čtvrté. Zvláštní pozornost je třeba věnovat formování **historického vědomí mladých lidí**. Strana je povinna zajistit, aby výuka dějin SSSR ve školách probíhala bez antikomunistických zkruslování. Je zřejmé, že pravda dějin je na naší straně. **Zájem KSRF a zájem historické pravdy se zcela shodují.**

Za páté. Nové složení ústředního výboru by mělo věnovat **větší pozornost komplexnímu hodnocení výsledků práce regionálních poboček KSRF**. Kritéria pro toto hodnocení by měla zahrnovat i takový parametr, jako je míra aktivity **v boji proti antisovětiismu a ochrana historické paměti**.

Naším klíčovým úkolem je - **obnovit plnou historickou pravdu o sovětské éře**. Přitom nesmíme pouze odhalovat

lži o sovětské minulosti. Je důležité **ukázat, jak lze dnes řešit ekonomické a sociální problémy Ruska pomocí socialistických metod**. V tomto ohledu bychom měli **pokračovat v práci Orelského ekonomického fóra**. Musíme věnovat více pozornosti **vědeckému chápání obrazu budoucnosti – obrazu obnoveného socialismu**.

Cesta Ruska a program Komunistické strany Ruské federace

Drazí soudruzí! Není náhodou, že krizi kapitalismu nazýváme univerzální. Ovlivňuje celou planetu a všechny aspekty života. To zahrnuje ekonomiku, ideologii, sociální sféru i kulturu.

Washington přešel k otevřenému protekcionismu a obchodním válkám. V USA otevřeně říkají, že v globální soutěži předávají primát Číně. Washington vidí svou šanci v „smetení figurek z hrací desky“ a násilném diktování nových pravidel hry.

Historicky reakční je ta ideologie, která se násilně snaží udržovat zastaralé pořádky. Úpadek kapitalismu je dnes patrný i v tom, že neoliberalismus nabyl všech rysů reakce. Demokratické svobody byly nahrazeny přímým diktátem menšiny. Velký kapitál řídí politiku EU rukama bruselských byrokratů. Tyto lidi nikdo nevolil. Nadnárodní

autority si jednoduše přivlastnily jejich pravomoci.

Odpůrci liberálů z konzervativního tábora je nazývají „levičáky“. Mezi těmito buržoazními tábory však dnes není žádný zásadní rozdíl. **Západ jako celek zažívá renesanci pravicových a extrémně pravicových sil. Velký kapitál se opět uchyluje ke službám fašismu.**

Symbolem útoku na práva pracujících se stal muž s motorovou pilou – prezident Argentiny. **Javier Milei** ničí sociální výdobytky už v základu. Rozpočtové výdaje země byly sníženy o třetinu na úkor sociální sféry. Výdaje na vzdělávání byly sníženy na polovinu. Nezaměstnanost a chudoba rychle rostou. Každý pátý obyvatel země trpí podvýživou. Lidové protesty jsou potlačovány. Mileyovi odpůrci jsou uvězněni. Bývalá prezidentka **Cristina Kirchnerová** byla odsouzena k šesti letům vězení. Argentinská ekonomika klesla o 10 %, ale zisky největších korporací se za rok a půl zpětinasobily.

Během Mileyovi návštěvy Spojených států prezident Trump prohlásil, že je na něj hrdý. **On sám útočí na sociální záruky**. 42 milionů občanů zůstane bez do-

savadní pomoci s potravinovými lístky. Program na podporu dodávek energie rodinám s nízkými příjmy byl uzavřen. Více než 20 tisíc zdravotníků bylo propuštěno. Federální ministerstvo školství bylo zrušeno. Chudí chudnou, bohatí bohatnou. Daně z příjmu právnických osob v USA se uvolňují. Za pouhý rok vzrostly příjmy pěti největších bank o čtvrtinu. I vojensko-průmyslový komplex očekává super zisky. Trump slíbil nafouknutí vojenského rozpočtu na bilion dolarů.

Evropa nezůstává pozadu. Ve Velké Británii zůstali důchodci bez kompenzace za náklady na vytápění domácností. V EU byly miliardy eur vybrány ze sociálních programů a nasměrovány na výrobu zbraní. Vytváří se obranný fond ve výši 150 miliard eur. **Jestřábi NATO se vytrvale připravují na boj s Ruskem.**

Dělníci čelí útoku na svá práva protesty. V posledních měsících proběhlo ve Spojených státech okolo desítky velkých stávek. Zasáhly maloobchodní řetězce jako „Costco“, „King Soopers“ a „Amazon“. Zaměstnanci indické pobočky „Samsungu“ protestovali vícekrát. V Turecku stávkovali zdravotníci a pracovníci v ropném odvětví. V Německu protestovali pozemní zaměstnanci civilního letectví a zaměstnanci poštovních služeb a totéž učinili i železniční dělníci v Kanadě. Zdravotníci v Chile a Austrálii stávkovali. 1. května Nový Zéland zažil první stávku lékařů a zdravotnického personálu za 35 let. V této souvislosti se americká vláda zaměřila na výrazné omezení činnosti odborů. V řadě organizačních veřejného sektoru již byly zakázány. Senát zvažuje návrh zákona o jejich úplném zákazu.

Vzestup dělnického hnutí a sociálních protestů rozšiřuje příležitosti pro komunisty. To platí pro Portugalsko, Řecko a Francii, kde jsou komunistické strany tradičně spojovány s odbory. Nové perspektivy se otevírají i pro komunisty Německa, Velké Británie, Belgie, Itálie, USA a dalších zemí, kde nebyla navázána řádná interakce s odbory.

Kapitál se, jako vždy, snaží řešit své rostoucí problémy na úkor někoho jiného. Bez váhání sází na **závod ve zbrojení**. Aktivovaly se skryté metody **neokolonialismu**. **Přímé vměšování** do záležitostí jiných států se stupňuje. Nejzřetelnějším příkladem je **Ukrajina**.

Vytvářejí se podmínky pro další předělení světa vojenskými prostředky.

Socialistická Čína hájí zcela jiné principy. Peking se zasazuje o multilaterální, spravedlivý svět a prosazuje řadu významných iniciativ. Ty jsou založeny na **myšlence společného osudu lidstva**. Peking má také svůj vlastní postoj k otázkám rozvoje. Na oslavách u příležitosti

130. výročí Mao Ce-tunga předseda ČLR Si Ťin-pching hovořil o „čínské modernizaci“ jako alternativě k západnímu kapitalismu. Zdůraznil, že „**věc předaná od veteránů - revolucionářů**“ je pro čínské komunisty „**slavnostní historickou odpovědností**“.

KSRF příkládá velký význam solidaritě se stranami těch zemí, které jdou trnitou, ale ušlechtilou cestou budování socialismu. Jsou to **Komunistické strany Číny, Vietnamu a Kuby, Korejská strana práce, Laoská lidově revoluční strana, Sandinistická fronta Nikaraguy a Socialistická sjednocená strana Venezuely**. Dnes stojí za zmínku zejména role KSRF v rozvoji vztahů mezi naším lidem a KILDR a práce **K. K. Tajsajeva** v tomto směru.

KSRF rozšiřuje boj proti hnědému moru a iniciovala v roce 2023 konání **Prvního mezinárodního antifašistického fóra**. Konalo se v bratrském Bělorusku, kde v boji proti nacismu zemřel každý třetí obyvatel. Fóra se zúčastnili zástupci 50 států. Byl přijat zásadně důležitý dokument - **memorandum o sjednocení národů světa „Ochraňme lidstvo před fašismem!“**

Práce na sjednocení progresivních sil pokračovala. V dubnu 2025 se do Moskvy sjeli hosté z Evropy, Asie, Afriky a Latinské Ameriky – **164 delegací z 91 zemí světa** na – **Druhé mezinárodní antifašistické fórum**. Všichni ocenili rozsah, význam a vysokou úroveň organizace fóra. Delegáti jednomyslně podpořili náš rozhodný boj proti nacismu a banderovství. Tato událost doprovázela konání velkých mezinárodních antifašistických akcí po celém Rusku.

Přátelsky spolupracuje **Svaz komunistických stran (SKP-KSSS)**. Právě toto sdružení v postsovětském prostoru přímo prosazuje oživení **svazu bratrských národů**. Pro nás všechny je to otázka efektivního rozvoje i strategické bezpečnosti. Pouze společně můžeme reagovat na stále naléhavější regionální a globální hrozby.

Komunistická strana Běloruska působí v zemi, která si zachovala a zvětšila odkaz SSSR. První tajemník Ústředního výboru Komunistické strany Běloruska **S. A. Syrankov** obsadil druhé místo ve volbách prezidenta Běloruska. Komunisté **Abcházie, Ázerbájdžánu, Arménie, Gruzie, Moldavska, Tádžikistánu a Jižní Osetie** dělají hodně pro posílení svého vlivu. Komunisté **Kyrgyzstánu** pracují na celém svém území. Komunisté **Podněstří** nesli velmi těžce ránu, která jim byla v roce 2023 způsobena. Po mnoha letech pronásledování byl brutálně zavražděn vůdce Komunistické strany **O. O. Choržan**. Naši podněstříčtí soudru-

zi, kteří čelili pronásledování, pokračují ve svém boji. V **Uzbekistánu, Kazachstánu a Turkmenistánu** probíhají jednání o registraci komunistických stran.

Mezinárodní aktivity KSRF jsou mnohostranné. Rozvíjíme naše bilaterální vztahy, účastníme se fór levicových sil, setkání komunistických a dělnických stran. **G. A. Zjuganov, I. I. Melnikov, D. G. Novikov, L. I. Kalašnikov, K. K. Tajsajev, V. N. Tetěkin, M. A. Zabirov a další soudruzi** významně přispívají k této práci.

Pro všechny komunisty planety je Velké vítězství nad fašismem posvátné.

Do letošního roku jsme vstoupili ve znamení významných historických dat. Zvláštní místo patří **155. výročí narození V. I. Lenina, 80. výročí vítězství sovětského lidu ve Velké vlastenecké válce a 80. výročí porážky militaristického Japonska**.

Mezi významnými výročními událostmi si zaslouží zvláštní pozornost **vlastenecký automobilový závod „Naše velké vítězství“**. Již více než deset let komunisté pořádají automobilové srazy na počest bezkonkurenčního činu sovětského lidu propagující Vítězný prapor. Štafetová trasa procházela 175 městy. Mezi nimi bylo 11 měst-hrdinů a 45 měst-vojenské slávy. V roce 2025 se automobilový závod uskutečnil na území Ruska a Běloruska.

Komunistická strana Ruské federace, která pokračuje v odkazu našich otců a dědů - je dnes stranou bojovou. Tisíce komunistů a komsomolců se účastní SVO. Probíhá neustálá práce s bojovými jednotkami a dobrovolnickými sbory. Bojovníkům a jejich rodinám je poskytována cílená pomoc. Potřeba porazit neonacismus a natovské imperialisty učinila sovětskou zkušenost ještě relevantnější. Většina lidu chápe: **zničení SSSR a buržoazní kontrarevoluce vedly přímo ke ztrátě nezávislosti**. Banditská privatizace umožnila vznik charakteristického typu soukromých vlastníků. Plodili korupci, přesouvali majetek do zahraničí, stavěli paláce a jachty. Mezitím se hroutily základy národního státu. Školy a nemocnice, školky a kluby byly zavře-

ny. Tato politika zničila polovinu společenských institucí. Z neznámého důvodu se její průvodci nazývali demokraty. Ale v životě našich lidí sehráli právě oni, roli těch „lidí s motorovou pilou“.

Podle Rosstatu v roce 1990 v Rusku působilo více než 36 tisíc velkých podniků. V důsledku privatizace a „reform“ jich v roce 2020 zůstalo 6 tisíc. Důsledky tohoto zločinu jsme zažili, když Západ uvalil ekonomické sankce. **V otázce ekonomického oživení zaujaly podniky vyčkávací postoj a vláda má zjevný deficit finančních zdrojů, pák a politické vůle**. Je nejvyšší čas, aby úřady vzaly iniciativu do vlastních rukou. Jednotné Rusko však nadále blokuje náš návrh zákona o znárodňování. Navíc se neustále ozývají hlasy o pokračování privatizace.

KPRF má na majetek jiný názor. Strategická odvětví, na kterých závisí efektivita celé ekonomiky, by měla být v rukou státu a sloužit lidu. V první řadě se jedná o vojensko-průmyslový komplex, železnice, energetiku a ropný a plynárenský komplex. Privatizace zde způsobila obrovské škody. Země potřebuje znárodňování hlavních odvětví národního hospodářství a bankovního sektoru. Bez toho Rusko nebude schopno zajistit ani ekonomický rozvoj, ani vlastní bezpečnost. O sociální spravedlnosti se nedá mluvit.

Vláda již více než 30 let láká zahraniční investory do země, ale ruským podnikům je dovoleno „utíkat“ do zahraničí. Během této doby zahraniční kapitál dosáhl vrcholných výšin v obchodu a dalších odvětvích a vstoupil do bankovního a pojišťovacího sektoru. Ruští zbohatlíci vyvedli ze země více než dva biliony dolarů. To znamená **bezprecedentní loupež, a tedy extrémně nebezpečné oslabení Ruska!**

KPRF bojovala proti vývozu kapitálu po celá ta léta. A nebyly to jen podniky, které vyváděly finanční prostředky, ale i samotná vláda. To bylo vysvětlováno tvorbou mezinárodních rezerv země. V důsledku toho bylo našim lidem jednoduše ukradeno 300 miliard dolarů. Kolik škol, muzeí, stadionů a podniků by se za tyto peníze dalo postavit! Kolik nemocnic by se dalo otevřít a zachránit životy!

Značná část podniků se úspěšně schovala ve stínu a neplatí daně. Podle MMF činí velikost stínové ekonomiky v Rusku 45 % HDP. Státní rozpočet i zde ztrácí mnoho bilionů rublů. Z nějakého důvodu úřady nebojují s inflací zvyšováním produkce a objemu zboží, ale zvyšováním klíčové sazby centrální banky. Ta byla nafouknuta na 21 % a poté byla úroková sazba snížena. Inflace nebyla poražena.

Pátá kolona zločinně škrtní ekonomiku v základech.

Bankovní systém slouží spekulativním zájmům kapitálu, nikoli zemi. Jeho zisk v roce 2023 činil 3,3 bilionu rublů, v roce 2024 - 4 biliony rublů. Státní rozpočet však zůstal v deficitu. Dávno uzrála nutnost revize zákona o centrální bance, na čemž trvá KPRF. Centrální banka, by se měla stát institucí pro rozvoj a oživení ekonomiky země, a nikoli jejím „zmrazováním“.

Vládnoucí kruhy si nevedou poradit s úkolem **substituce dovozu**. Dovoz čínských traktorů se tak od roku 2017 do roku 2023 v peněžním vyjádření zvýšil 24krát. Pro to existují dobré důvody. **Komunistická strana Číny, na rozdíl od Jednotného Ruska, zajistila efektivní rozvoj své země.** Průměrné daňové zatížení v Číně je tedy 20 % a u nás téměř 48 %. Průměrná cena úvěru v Číně je 0,05 % a u nás 15–20 % a více. DPH u našich sousedů je 13 % a v Rusku 20 %.

Program KSRF dlouhodobě trvá na zrušení daně z přidané hodnoty (DPH) a daně z těžby nerostů (THD). A rozhodně nemůžeme dovolit, aby cena úvěrů byla třikrát vyšší než inflace. **Daňový systém by měl stimulovat rozvoj výroby** a fungovat na principu: čím efektivnější ekonomika, tím větší rozpočet!

Ano, za tři roky speciální operace bylo spuštěno asi tisíc výrobních zařízení. Ale pouze 11 % z nich jsou velké, a to v těžebním sektoru. Prezident Putin si ve svých poselstvích a dekretch stanovil úkol inovativního průlomu v ekonomice a dosažení technologického vedení. K dosažení tohoto cíle je však nutné na vědu vynaložit 10 bilionů rublů. A my utrácíme pouze 850 miliard.

Jak můžeme po tomhle zaručit suverénní rozvoj? Jak můžeme zajistit úřadovství, když je Rusko na 55. místě na světě podle HDP na obyvatele? Naše mzdy jsou 4krát nižší než v bohatších zemích a důchody 10krát nižší. Většina občanů slyší vládnoucí stranu, jak mluví o zvyšování mezd. Ve skutečnosti to cítí jen velmi málo lidí. Ale ceny rostou všem a každý den! **Podíl chudých** v kapitalistických zemích roste všude. Zvyšuje se i v Rusku, protože nyní i my pociťujeme veškerou ošklivost buržoazního světa. Chudoba žene lidi do dluhového otroctví. V roce 2024 vzrostl úvěrový dluh občanů vůči bankám na 36 bilionů rublů – bilion za jeden rok!

KPRF ve svém programu ukázala, jak tyto nemoci léčit. Naše přístupy jsou dobře známé. Ústřední výbor strany, komunističtí poslanci ve Státní dumě a celá naše parlamentní vertikála neustále pracují na jejich implementaci do zá-

konů a dalších rozhodnutí. Připomeňme si řadu zásadně důležitých opatření, na kterých trváme:

1. Považujeme za nezbytné rozhodně potlačit korupci. Bez jejího vymýcení nejsou možné pozitivní transformace v ekonomice.

2. Registrace ruských podniků v zahraničí a jejich stahování do stínu by měla být vyloučena. V podstatě se jedná o legalizovanou krádež.

3. Hodláme omezit devizové rezervy na výši tříměsíčního dovozu. Měna získaná z prodeje exportních produktů bude použita na nákup zařízení a technologií.

4. Pro zajištění technologického vedení budou výdaje na vědu činit nejméně 4 % HDP. Obnovíme plnou roli Akademie věd. Začnou fungovat nové výzkumné ústavy.

5. Bude zavedena státní regulace cen. Postupně odstraníme neoprávněné daně. Nabídka a poptávka budou vyrovnány.

6. Bydlení zůstane majetkem občanů. Veřejné služby se stanou jedním z hlavních sektorů státu. Platby za bydlení a veřejné služby nebudou vyšší než 10 % rodinného příjmu.

7. Důchody, stipendia a mzdy nemohou být nižší než životní minimum. Tuto zásadu budeme striktně dodržovat.

8. Vrátime věk odchodu do důchodu na sovětskou, vědecky podloženou normu. Výše důchodu nebude nižší než 50 % průměrného platu.

9. Stát zaručuje bezplatné léčení a vzdělání pro děti a rodiče z velkých rodin a poskytne jim bezplatně slušné bydlení.

10. Bude přijat federální zákon „O dětech války“. Odstraníme do očí bijící nespravedlnost vůči těm, kterým fašismus vzal dětství a kapitalismus důstojné stáří.

11. Během 10 let budou občanům Ruska kompenzovány sovětské vklady do Sberbank, které jim byly odebrány v důsledku dravých „reform“ 90. let.

12. Vláda lidové důvěry se vydá směrem k poměrně rychlému návratu k bezplatnému vzdělávání a zdravotní péči, zaručí poskytování bydlení a zajistí občanům bydlení.

Rozvojový rozpočet navržený KSRF nám umožní realizovat náš Program vítězství. Talentovaní a pracovití lidé Ruska vydláždí cestu k novým velkým úspěchům!

Program obrození a tvoření byl naším vodítkem k akci ve všech volebních kampaních. Dnes je základem mnohostranné práce parlamentní vertikály strany.

Frakce KSRF ve Státní dumě udělala mnoho. Byly předloženy projekty nového **pracovního a volebního zákoníku, zákonů o znárodnování a dětech války.** Pokračujeme v boji za velký program „Vzdělání pro všechny“. Byly vypracovány cenné návrhy v otázkách **demografie, mládeže a rodino-dětské politiky.** V centru našeho úsilí jsou problémy **místní samosprávy, podpora vesnic a malých měst, regulace migračních procesů, rozvoj severu, Sibiře a Dálného východu.** Ani jeden aspekt života v Rusku nezůstal bez pozornosti. Důležitou roli v koordinaci této činnosti hrají **I. I. Mělnikov, V. I. Kašin a N. V. Kolomejcev.**

Velkou práci ve Státní dumě vykonávají **S. E. Savickaja a N. M. Charitonov, J. V. Afonin a D. G. Novikov, L. I. Kalašnikov a S. P. Obuchov, N. V. Arefjev a K. K. Taisajev, N. A. Ostanina a N. I. Vasiljev, O. N. Smolin a J. P. Sinelščikov, N. N. Ivanov a G. P. Kamněv, M. V. Drobot a V. P. Isakov, N. I. Osadčij a A. V. Kornienko, V. I. Sobolev a O. H. Alimova, V. M. Marchajev a A. V. Kurinnyj, V. V.**

Kumin a D. A. Parfenov, V. I. Jegorov a S. A. Gavrilov, S. I. Kazankov a M. N. Prusaková a další komunističtí poslanci. Parlamentní frakce KPRF se skládá ze zkušených a autoritativních lidí. Celá poslanceká vertikála strany pracuje v zájmu pracujících – od Státní dumy až po obecní radu.

Návrhy strany byly ověřeny našimi talentovanými manažery. Mezi nimi **jsou P. N. Grudinin, S. A. Serebrjakov, A. E. Lokoť, S. G. Levčenko, A. E. Klyčkov, V. O. Konovalov, A. J. Russkich, I. I. Kazankov, I. A. Sumarokov.** Jsme hrdí na jejich praktické výsledky!

Kolosální zkušenosti ve veřejné správě mají za zády veteráni strany. Jsou to: **I. K. Polozkov, V. A. Kupcov, S. N. Rešulskij, P. V. Romanov, V. P. Komojedov** a mnoho dalších. Mladší generace členů strany mají všechny důvody naslouchat jejich doporučením.

Doporučení **E. I. Koljušina, L. N. Švetse, L. N. Dobrochotova, D. S. Dmitri-enka, A. P. Tarnajeva, E. V. Nikuliny, V. P. Peškova, V. V. Millera, A. V. Suchoverchova, M. G. Obrazcovové** se stala důležitou oporou v naší expertní práci – od volebních technologií po kulturní

život, od auditu stranické práce po bezpečnostní otázky.

V centru naší politické linie jsou zájmy člověka práce. Nejdůležitější zde je podpora průmyslu a zemědělství, stimulace vědeckého a technologického rozvoje. Základem úspěchů by mělo být státní plánování a státní vlastnictví ve strategických odvětvích ekonomiky. Poslanci - komunisté a manažeři jsou povinni to odrážet ve své každodenní práci.

Prezidium Ústředního výboru KSRF provedlo podrobnou analýzu práce vykonané v rámci přípravy na sjezd. Strana může pevně prohlásit: **máme vše k tomu, abychom s jistotou šli vpřed!**

V nadcházejících měsících by nové složení Ústředního výboru mělo dát frakci KSRF ve Státní dumě **konkrétní pokyny k přípravě na volby v roce 2026.** Musíme přeložit naše poznatky do jazyka zpráv voličům a obléknout je do konkrétních sektorových programů.

Do příprav na volby do Státní dumy se musí zapojit všechny naše nejlepší síly. To bude vyžadovat hlubokou analýzu, kreativní nápady a přesvědčivé zkušenosti. Úkolem sjezdu je zaměřit komunisty na výsledek. **Před námi je jedna z těch politických bitev, ve kterých musí strana být schopna prokázat své ideologické, morální a intelektuální vůdcovství!**

Posilovat autoritu a bojovou připravenost komunistické strany

Vážení soudruzi! V práci »Co dělat?« V. I. Lenin zvláště zdůrazňoval roli novin při budování strany dělnické třídy. Stranické slovo - je hlavním nástrojem v boji za naše myšlenky, hodnoty, ideály. A aby se stranické slovo dostalo k lidem, jsou potřeba mechanismy. **Technický pokrok přidal novinám, tištěnému slovu, nové možnosti. Nyní sdělujeme svůj postoj prostřednictvím televize, internetových stránek, sociálních sítí.** To vše jsou různé hypostázy stranického slova. Všechny plní jeden úkol - vést agitaci, propagandu a vzájemně se doplňovat.

Vnímání informací je u různých lidí odlišné. Proto by měly být i **metody jejich prezentace rozmanité.** Jazyk tištěných publikací je přísnější a konzervativnější. Televize je ilustrativní a umožňuje realizovat princip: **„Lepší jednou vidět než desetkrát slyšet“.** Sociální sítě jsou co nejpohodlnější a tíhnou k hovorové řeči. Internetové stránky propojují vše: noviny, články, videoprodukty a materiály ze sociálních sítí. **Všechny komunikační prostředky musí sloužit věci strany.**

KSRF si dokázala vytvořit vlastní mediální systém. Vychází z novin „Pravda“ a „Sovětská Rossija“, televizního kanálu „Krasnaja Linija“, časopisu „Politické vzdělávání“ a webových stránek KPRF.ru, Rline.tv, Politpros.com. Všechny tyto stránky jsou hlášenými troubami naší pozice. Každý den se účastní ideologického boje a informují o práci Ústředního výboru strany, jejich poboček, frakcí KSRF ve Státní dumě a dalších zákonodárných orgánů. V podmínkách speciální vojenské operace média KSRF hovoří o pomoci našim bojovníkům a obyvatelům Novoruska.

Je důležité, aby redakční rady našich médií fungovaly také jako **analytic-**

ká centra. Pomáhají straně prosazovat ověřenou linii, vysvětlují základy marxisticko-leninského učení a popularizují programové přístupy KSRF. Hluboce smysluplné materiály našich novin jsou aktivně využívány **v systému stranického vzdělávání.** Naše média systematicky bojují proti antisovětismu. Informace o vlně přejmenování v Kazachstánu a Střední Asii lze pravidelně vidět pouze v „Pravdě“ a našich dalších publikacích. Oficiální zdroje ruského státu o tom z diplomatických důvodů neinformují a liberální zdroje z ideologických.

„Pravda“ jsou nejstarší noviny v současném Rusku. Založil je V. I. Lenin a ony se stále snaží pokračovat v jeho tradicích. Hlavní je přinášet naše myšlenky lidem, chránit zájmy pracujících a bojovat za socialismus. Pod vedením **B. O. Komockého** je redakční rada novin hrdá na titul oficiálního tištěného orgánu strany.

Ústřední výbor a redakční rada **„Sovětské Rossie“** předložily sjezdu **jako dar registraci novin jako publikace Ústředního výboru Komunistické strany Ruské federace.** Malý, ale aktivní tým v čele s **V. V. Čikinem** citlivě zachycuje nálady lidí a živě je odráží na stránkách skutečně lidových novin. Na tuto nezištnou práci máme plné právo být hrdí.

Nejdůležitějším úkolem je šíření našich publikací. Je třeba posílit kontrolu nad touto prací. Zkušenost s distribucí novin „z ruky do ruky“, kdy komunisté rozdávají své výtisky příbuzným, přáte-

lům, sousedům a kolegům z práce, byla nezaslouženě zapomenuta. To by mělo být všemožně podporováno s ohledem na přímou souvislost této metody s předplatným našich periodik.

Televizní kanál KSRF „Rudá linie“ za posledních pět let **zvýšil počet smluv s kabelovými operátory ze 420 na 608.** Dostupnost kanálu pro diváky se zvýšila. V DLR, LLR a Záporoží se objevilo 332 tisíc předplatitelů. S přihlédnutím k SMART.TV a IP vysílání dosáhl celkový potenciální počet diváků kanálu 58 milionů. **V roce 2022 byla „Rudá linie“** z hlediska dosahu publika, přítomnosti v regionech Ruska a průměrné doby sledování **zařazena do kategorie „Federální televizní kanál“.** Během uplynulých pěti let redakce vytvořila přes 300 speciálních reportáží a dokumentů, 964 pořadů „Úhel pohledu“ a 1200 tiskových zpráv „**Témata dne**“. Bylo zorganizováno více než 100 živých přenosů z akcí CPRF. Projekt „Čína dnes“ se realizuje již tři roky. Divákům bylo prezentováno 8 televizních seriálů a 34 dokumentů produkovaných ČLR. Partnerem projektu je Státní správa rozhlasu a televize Číny.

Redakční tým televizního kanálu nashromáždil rozmanité zkušenosti. Hledají se nové formy práce. Začal se vysílat pořad **„HUK zleva“.** Jeho účelem je kontra-propaganda. Dnes můžeme s jistotou říci, že **„Rudá linie“ je připravena převést vysílání do režimu živého vysílání.** Strana se blíží k řešení problémů formování vlastní agendy v informačním prostoru země.

Důležitým prvkem informační strategie KPRF je práce na sociálních sítích a adaptace na změny v internetovém prostředí. Jsme trvale přítomni na hlavních sociálních sítích. Z dobře známých důvodů jsme museli opustit sítě **„Facebook“, „Twitter“ (nyní síť „X“) a „Instagram“.** Aktivnější práce probíhala na platformách jako **Vkontakte, Telegram, YouTube, Rutube, „Odnoklassniki“, „Zen“.**

Sociální média strany pravidelně prezentují naše postoje k široké škále témat. Používají se při vysílání z místa událostí. Stránky KPRF zveřejňují zprávy, analytiku, oznámení o událostech a propagují úspěchy sovětské éry. Za dva roky se podíl odkazů o straně zvýšil o 37 %. Odborníci zdůrazňují zaměření na **regionální segment** sociálních sítí jako silnou stránku KPRF. 62 % obsahu skutečně generují regionální a místní pobočky strany. Internetoví analytici to nazývají **„taktikou malých skupin“.** Máme mnoho aktivistů, kteří spravují stránky KPRF, levicově vlastenecké platformy a tematické komunity. To vytváří stabilní síť zapojení do života strany.

Centrem pro politická studia již prošlo několik proudů studentů v rámci programu práce na sociálních sítích. Více než 20 regionálních výborů KPRF uspořádalo své semináře. Cílené školení umožňuje aktivistům získat potřebné dovednosti a lépe porozumět procesům v internetovém prostoru.

Umělá inteligence se před našima očima rychle rozvíjí. Její technologie již mění informační práci. Zavádějí se algoritmy pro přípravu materiálů a zpracování zpětné vazby. To vše může výrazně zvýšit efektivitu propagandy, ale bude vyžadovat specialisty na digitální technologie. Abyste udrželi krok s protivníky, je nutné **zvládnout nové možnosti a dát do služeb umělou inteligenci**.

Digitální prostor se rychle mění. Je důležité studovat tyto trendy, testovat nové formáty a používat specializovaný software. Je nutné automatizovat řadu procesů, naučit se používat neuronové sítě a interaktivní mechaniky. To bude vyžadovat **posílení školení moderátorů regionálních stránek, stranických zdrojů na sociálních sítích a dalších mediálních specialistů**.

Provedení SVO nevyhnutelně ovlivnílo informační prostředí Ruska. Zpřísnila se i legislativa. Cena chyb se zvýšila. Ty jsou schopny způsobit stále vážnější škody na reputaci strany. V nových realitách může být slibné vytvořit cílové týmy novinářů, ideologů a IT specialistů. **To nám umožní kombinovat ideologický obsah a technologickou flexibilitu.**

Dnes **oficiální stránky KPRF na sociálních sítích fungují stabilně**. Nyní je úkolem efektivně řídit reputaci strany v internetovém prostoru. K tomu je třeba měsíčně monitorovat statisíce zmínek o KPRF. Identifikovat hrozby. Rozšiřovat interakci s publikem. Vyvíjet systém zpětné vazby. Dovedně pracovat s kritikou. Vést dialog a proměňovat skeptiky ve spojence. Identifikovat falešné informace a vyvrátit lži o straně. Zapojit příznivce do politické aktivity. Je třeba uvítat skutečnost, že redaktoři stranických publikací hledají způsoby, jak rozvíjet své **internetové stránky**, a jak je udělat zajímavějšími pro čtenáře. Tým „**Sovětského Ruska**“ tímto směrem neustále a poměrně úspěšně hledá.

„**Pravdisté**“ udělali kroky vpřed na sociálních sítích. Byl vytvořen telegramový kanál novin. Počet odběratelů jejich komunity na VKontakte překročil 12 tisíc. Užitečnou zkušeností se stal projekt Pravdy a společnosti „VK Group“ k 80. výročí Velkého vítězství. Na stránkách „Zprávy. Pošta“ a hlavní stránce portálu „Zen“ byly zveřejňovány materiály z čísel Pravdy, která vyšla přesně

před 80 lety. Celkový počet zhlédnutí na platformě Zen se přiblížil 23 milionům.

KSRF se již dávno rozhodla: nevybíráme si jednu z forem agitace, ale využíváme vše, co je k dispozici. Je důležité sdělit naši pozici všem spoluobčanům – různého věku, povolání, národnosti, světonázoru, zvyků a zájmů. Spolu s redaktory stranických médií se této práci věnuje velké úsilí. **D. G. Novikov, S. E. Anichovskij, A. A. Juščenko, M. S. Muzajev** a další soudruzi.

Před 12 lety, rozhodnutím XV. sjezdu KSRF, byli naši ideologové pověřeni řešením zásadně důležitých otázek – vytvořením a zajištěním činnosti **Centra politických studií ÚV KSRF**. Činnost této hlavní stranické školy je prováděna energicky, promyšleně a efektivně. Byly vyvinuty dva hlavní a 8 doplňkových vzdělávacích programů. Nedávno studenti **60. proudu** obdrželi diplomy absolventů. Počet absolventů byl **1897 osob**.

Nový vzdělávací projekt „**Rudá tribuna**“ byl úspěšně otestován. Pomůže straně a jejím regionálním pobočkám posílit personální rezervu a vyškolit ty, kteří budou schopni sebevědomě a přesvědčivě obhajovat náš názor v jakékoli situaci. Centrum pro politická studia opakovaně plnilo požadavky na školení aktivních členů našich veřejných sdružení. Školilo kádry pro mládežnické, ženské a pionýrské hnutí. Reagovali jsme také na požadavky bratrských stran sjednocených v SKP-KSSS.

Organizace spojené s KSRF se staly aktivními účastníky společensko-politických procesů v Rusku. Zvláštní nadě-

jí strany je **Leninský komunistický svaz mládeže**. V podmínkách speciální vojenské operace vzrostl význam **Hnutí na podporu armády, obranného průmyslu a vojenské vědy a Svazu sovětských důstojníků**. Všeruský ženský svaz „**Naděje Ruska**“ a hnutí „**Ruská způsob**“ neustále nacházejí nové formy práce. **Levá fronta** se aktivně zapojuje do společného boje. Naše upřímné poděkování **L. G. Baranovové, G. M. Benovovi, M. V. Drobotovi, V. P. Isakovovi, V. S. Nikitiňovi, N. A. Ostaninové, V. I. Sobolevovi,**

A. O. Udalcovové a všem, kteří organizují tuto mnohostrannou práci. Důležitým prostředkem sjednocení levicových sil se stalo **Všeruské ústředí protestního hnutí**.

Činnost Sportovního klubu KSRF, organizovaného z iniciativy předsedy Ústředního výboru strany, slouží ke zvýšení počtu příznivců strany. Jsme jedinou stranou na světě, která vytvořila sportovní klub, který získal autoritu jak v zemi, tak na mezinárodní scéně. Naši sportovci mají velké publikum fanoušků.

Vizitkou našich sportovních vítězství je futsal. Tuto velkou oblast řídí **I. I. Melnikov** a **P. N. Ščerbakov** aktivně pracuje. V průběhu sledovaného období jsme k mistrovství roku 2020 přidali další dva významné tituly: znovu jsme vyhráli ruský šampionát a stali se majiteli Ruského poháru. Před ostudnými sankcemi proti ruskému sportu naši kluci vítězně vystupovali v **Lize mistrů UEFA**, získali bronzové medaile. Máme být na co hrdí. Máme za sebou stovky hodin vysílání. Tým KSRF pravidelně přijímá účast v živých přenosech na kanálech Match TV, na platformách Kinopoisk a Tricolor a na sociálních sítích.

Zvláštní hrdostí je **mládežnický tým „KPRF-2“**. Nejedná se jen o rezervní tým, ale o plnohodnotný sportovní tým. Jsou známí a milováni ve stranických pobočkách. „**KPRF-2**“ je nejtitulovanější tým ruské Premier League, její šestinásobný šampion!

Klademe velký důraz na **mládežnický sport**. V týmu „**Krasnaja Gvardija**“ vyrůstají mladí fotbalisté. Letos zakončili pravidelný šampionát mezi hráči do 18 let v první trojce.

Desátý **celoruský turnaj v minifotbalu „Talenty Ruska“** mezi regionálními týmy KPRF je již před námi. A máme jich více než sto. Na turnaj přijíždějí ti nejlepší. Třikrát **Kazaň**, dvakrát - **Tjumeň**, jednou - **Lipeck, Moskva, Vologda, Novosibirsk**.

Sportovní klub KPRF rozvíjí krasobruslení, silové sporty, hokej, motorsport. Soutěže dětí, mládeže a veteránů se konají v různých sportech: od badmintonu po běh na lyžích.

Aktivně rozvíjíme šachy. Naš tým vedou **J. V. Afonin** a **K. V. Černyšov**. V roce 2021 se umístil na čtvrtém místě v Rusku, v roce 2022 na třetím a v roce 2023 na druhém místě. V posledních dvou letech tým KPRF vyhrál ruské mistrovství družstev. Dvakrát také vyhrál Ruský pohár.

Otevřené plavecké soutěže „Pohár mistrů“ na dlouhé tratě v bazénu a na otevřené vodě se staly každoročními. Velký přínos k tomu má člen Ústředního výboru KPRF **M. S. Muzajev**. Nedávno

ukázal, že nejen dobře plave, ale i dobře běhá: obsadil ceněné místo na Mezinárodním maratónu v Pchjongjangu v KLDR.

Naši volejbalisté úspěšně vystupují na úrovni hlavního města. V letech 2021 a 2023 se tým KPRF stal mistrem Moskevské volejbalové ligy. Ženský tým je čtyřnásobným vicemistrem této ligy. Dnes říkáme našim sportovcům: „Strana je na vás hrdá! Přejeme vám nová vítězství!“

Abychom rozmnožili a sjednotili naše řady

Vnější hrozby explozivní povahy, degradace řady nejdůležitějších sfér života v Rusku, politický a administrativní tlak na lidově vlastenecké síly vyžadují od oddělení KSRF ideologickou a organizační pevnost. Vyžadují odvahu a statečnost od každého komunisty. Pro stranu je nezbytné mít silnou a efektivní strukturu. Takovou může být pouze tehdy, pokud komunisté jasně vidí celou škálu cílů a úkolů. Opírají se o úspěšné zkušenosti předchozích generací. Kriticky hodnotí stav věcí, mezeře a nedostatky ve své činnosti.

V průběhu sledovaného období stranické výbory na všech úrovních pracovaly na posílení svých organizací, rozšiřování stranických řad a formování personální rezervy. **Za čtyři roky se členy strany stalo přes 63 tisíc lidí.** To je srovnatelné s mírou přijetí v předchozím sledovaném období. Většinu těch, kteří vstoupili, tvoří mladí lidé do 30 let a lidé v nejvyšším produktivním věku.

V současné době je v řadách KSRF téměř 150 tisíc komunistů.

Naším neustálým úkolem je sjednotit vespolek část ruské společnosti. Do strany se přidává stále více účastníků speciální vojenské operace. V Republice Severní Osetie, na Krymu, ve Stavropolském kraji, Nižním Novgorodu, Omsku a Tomské oblasti byly z řad válečných veteránů vytvořeny základní organizace. V městě-hrdinovi Sevastopolu vedou základní organizaci pojmenovanou po Alexandru Čeremjonovu jeho otec Sergej Čeremjonov, který vstoupil do KSRF po hrdinské smrti svého syna. Jeho stranické oddělení tvoří účastníci SVO a jejich příbuzní.

Navzdory obtížné situaci Kurská regionální pobočka KSRF soustavně řeší problémy organizačního posilování. V srpnu 2024 - od začátku invaze banderovských jednotek na území regionu - pracoval regionální stranický výbor nepřetržitě. Spolu s komunisty z celé země kurští soudruzi pomáhali naší armádě a civilnímu obyvatelstvu. Během

této doby byla Železniční oddělení KPRF jen v Kursku doplněna o více než dvacet obránců naší vlasti.

K otázkám posílení strany Sekretariát ústředního výboru vyslechl zprávy Luhanského republikového, Permského krajského, Vladimírského, Voroněžského, Leningradského a Tomského regionálního výboru. Po zveřejnění Výzvy „**Toto je tvoje strana**“ zintenzivnily ingušská, krymská, severoosetská, tatarstánská a čečenská republiková, stavropolská a chabarovská krajská, kaliningradská a uljanovská regionální a chanty-mansijská okresní oddělení KSRF svou práci na zvýšení počtu členů strany.

XVIII. sjezd KSRF přijal zásadní rozhodnutí o zdvojnásobení počtu členů strany. Je třeba přiznat, že tempo plnění tohoto úkolu nás zatím nemůže uspokojit. Některé pobočky nedokážou překonat stav bezstarostnosti a uvolnění. K dosažení stanovených cílů bude muset každý tvrdě pracovat. Každý by to měl brát jako osobní úkol. Téměř všude byly vytvořeny nezbytné podmínky pro práci regionálních výborů KSRF. Pravidelné financování zajišťuje Ústřední výbor. Byly zakoupeny kancelářské prostory. Zdá se, že posílení materiální základny umožňuje energičtější stranickou práci. V některých organizacích však nebyl zaveden ani stabilní výběr členských příspěvků.

Celkově se během sledovaného období celkový počet regionálních výborů KSRF zvýšil na 89. Organizace začaly působit v Doněcké a Luhanské lidové

republice. V jejich čele stojí B. A. Litvinov a I. G. Gumenjuk. V prosinci 2022 byly vytvořeny stranické struktury v Záporožské a Chersonské oblasti. V jejich čele stojí O. A. Sljusarenko a R. L. Zamaletdinov. Nová oddělení již prokázala svou bojovou schopnost a sdružují více než dva tisíce komunistů. V zákonodárných sborech je zastupuje 16 regionálních a více než sto místních poslanců. Podle našich soudruhů z Novoruska je důležitým faktorem v jejich práci s lidmi konstruktivní a kreativní postoj strany.

Ten je vedením KSRF jasně a důsledně prezentován na všech platformách – parlamentní, informační i veřejné.

Neúnavně se pracuje na formování a vysílání humanitárních konvojů do Novoruska. Centrem této významné práce se stal Sekretariát Ústředního výboru KSRF a Všeruské velitelství protestních akcí v čele s V. I. Kašinem. Od roku 2014 humanitární konvoje pravidelně dodávají potraviny, léky, vybavení, techniku a speciální vybavení. Již bylo dodáno 139 konvojů. Naše regionální oddělení Vladimírské, Voroněžské, Moskevské, Rostovské, Stavropolské, Tverské, Tulské a mnoho dalších k této práci významně přispívají.

V Podmoskevské oblasti se z naší iniciativy realizuje program „**Děti Ruska – děti Donbasu**“. Díky němu prošlo 22 tisíc dětí z Novoruska ozdravovkami. Stalo se dobrou tradicí předávat novoroční dárky dětem ve frontových oblastech. Dnes Všeruská struktura KSRF zahrnuje 13 097 primárních a 2 448 místních poboček. Za poslední čtyři roky se strana rozrostla o 54 místních organizací.

Ano, existuje mnoho nepříznivých faktorů pro realizaci naší práce. Patří mezi ně zákazy pořádání masových akcí, zavedení DEG ve volbách a zpřísnění vládní kontroly nad informačním prostorem. O to důležitější je, abychom aktivně chodili k lidem. Rozšiřovali síť veřejných přijímacích kanceláří. Rozhodněji využívali osvědčenou metodu agitace „od dveří ke dveřím“, „od srdce k srdci“. Pořádání Lidového referenda

KSRF má dát této práci nový impuls, zvýšit organizovanost a odpovědnost komunistů za osud země. Tuto kampaň jsme zahájili na začátku roku. Pro referendum již hlasovaly téměř tři miliony lidí. Mnozí z nich se stali našimi novými příznivci. Někteří se již připojili k řadám strany.

V politickém systému Ruska byla a zůstává KSRF jediným ochráncem zájmů a práv pracujících. Ústřední výbor si na svých plenárních zasedáních opakovaně stanovil úkol posílit vliv strany v proletářském prostředí.

V této práci zaujímá důležité místo interakce s odbory. Naši soudruzi ve Vladivostoku, Vladimíru, Joškar-Ole, Kaluze, Orenburgu, Permu, Petrohradu, Saratově, Uljanovsku s nimi neustále spolupracují. Pod vedením komunistů byla vytvořena řada bojeschopných poboček nezávislého odborového svazu „Ochrana“. Byla navázána společná práce s odborovými organizacemi MPRA a „Akce“, se zaměstnanci letiště „Pulkovo“, zaměstnanci „Mezinárodního námořního překladiště“. Byla navázána úzká spo-

lupráce s organizací na **ochranu práv spotřebitelů v sektoru bydlení a komunálních služeb**. K vytvoření vlivného a masového odborového hnutí v Rusku je ještě dlouhá cesta. Toho nelze dosáhnout bez výchovy angažované aktivistické skupiny zaměřené na boj za práva pracujících. Abychom pomohli připravit dělnické vůdce, vytvořili jsme pobočku našeho Centra politických studií na bázi **městského výboru Petrohradu**. Tuto práci iniciativně a svědomitě organizuje kandidát na členství v ústředním výboru **O. V. Jakovenko**.

Naším úkolem je posílit důvěru zaměstnaných pracovníků v to, že pouze KSRF vždy a všude hájí jejich zájmy. Horká linka projektu „**KSRF. PROF**“ pomáhá identifikovat a rychle reagovat na svévoli v oblasti pracovněprávních vztahů. Jménem sekretariátu ústředního výboru byla organizována na základě **Sverdlovského oblastního výboru**.

Ve své době jsme kladli důležitý důraz na vytvoření **institutu stranických organizátorů**. Toto rozhodnutí se plně ospravedlnilo. Bohužel však v některých odděleních na tak účinný nástroj organizační práce zapomněli. Dnes máme **11 tisíc stranických organizátorů**, kterým jsme upřímně vděční za jejich přínos pro společnou věc. Ale to, soudruzi, zjevně nestačí. **Svou sociální povahou byla a zůstává KSRF stranou pracujících, organizací vykořisťované většiny.** Během sledovaného období se podíl dělníků ve straně zvýšil na 17 %. Komunisté mladší 40 let dnes tvoří třetinu naší organizace. A ženy ve straně tvoří již 37 %.

Naše **Kádrová komise** v čele s **N. I. Sapožnikovem** pracuje systematicky a smysluplně. Svou práci koordinuje s organizačními službami Ústředního výboru. V této oblasti jsou soustředěny významné síly v čele s **J. V. Afoninem, V. A. Carichinem, I. N. Makarovem, G. N. Seninem**. Tam, kde to situace vyžadovala, byly vytvořeny komise pro poskytování praktické a metodické pomoci regionům.

Během sledovaného období byli ve 24 regionech zvoleni noví první tajemníci. V řadě regionálních poboček jsme byli svědky příkladů systematické práce na formování personální rezervy a důstojného předání vůdčích pravomocí. **A. A. Kravec - A. A. Aljechin - v Omském. N. V. Kolomeitsev - E. I. Bessonov - v Rostovském. V. V. Kuzněcov - A. V. Maksimov - ve Smolenském. N. G. Baryšnikova - A. G. Petrov - v Tomském. V. P. Bodrov - I. M. Gvozďak - v Udmurtském.** Na minulých výročních a volebních schůzích a konferencích byla činnost mnoha našich krajských

představitelů komunisty vysoce hodnocena. Mezi nimi **O. N. Alimová, N. I. Vasiljev, V. N. Gubarev, N. N. Ivanov, V. P. Ižický, V. N. Ikonnikov, I. I. Kazanov, T. N. Kazancevová, S. G. Levčenko, A. E. Lokoť, V. M. Parchomenko, B. S. Paštov, N. I. Osadčij, N. V. Razvorotněv, V. V. Romaškin**. Spolu s našimi zkušenými soudruhy získávají autoritu a politické zkušenosti **S. K. Abdulchalikov, K. A. Ajtakov, M. A. Amelin, S. V. Bogatyrenko, A. D. Bojkov, M. V. Bulanov, K. K. Bytdajev, A. N. Ivačev, R. I. Kononěnko, O. A. Michajlov, M. N. Prusakovová, M. V. Rajn, A. S. Sidorko, D. S. Sidorov, R. T. Tamojev, D. O. Filjajev**.

V období mezi sjezdy se pravidelně konala **pléna ÚV, zasedání prezidia a sekretariátu ÚV KSRF**. Osvědčily se **Všeruské stranické schůze a zasedání aktivistů** v režimu videokonference. Účastnili se jich komunisté, aktivisté odborových organizací, zástupci lidových podniků, vůdci bratrských stran SKP-KSSS.

Po covidových omezeních byly ve federálních okruzích obnoveny **zonální semináře**. Jejich problematika daleko přesahovala rámec vnitrostranických otázek. Doplňovaly je schůzky s pracovními a studentskými kolektivy a zprávy komunistických poslanců voličům. Zajímavé bylo **Arktické fórum KSRF** v Salechardu. Existuje návrh na jeho pravidelné konání.

Organizační práce je zaměřena na posílení vitality a bojovnosti naší strany. Jejím hlavním obsahem je boj za realizaci programových směrnic a plnění rozhodnutí stranických sjezdů.

Pouze vnitřně jednotná strana může vést široké masy pracujících. V. I. Lenin přímo poukázal na to, že železná disciplína je nezbytnou podmínkou vítězství. Bez jasné struktury, přísné odpovědnosti a systematické práce s aktivem není možné být předvojem pracujících. Posilování primárních a místních organizací mělo být spojeno s Leninovým chápáním strany jako bojového velitelství revoluční třídy, schopného mobilizovat pracující k obraně jejich zájmů.

Nejdůležitějším úkolem volených orgánů je zajistit, aby stranické pobočky žily **plnohodnotným životem**. Jsou postaveny na vzájemném respektu a důvěře. Bohužel, tento princip není uplatňován všude a ne každým. Odchytky od norem stranického soudružství byly tolerovány v **Přímořském krajském, Murmanském, Pskovském, Židovském** a některých dalších odděleních.

Při řešení kádrových otázek je třeba striktně dodržovat **objektivitu a integritu, soudružství, kolektivismus a zdatnost**. Tento přístup je nejlepším lékem na rozmary některých vůdců a politikou nestabilitu jednotlivých soudruhů. Lokálně často vznikají zajímavé a plodné iniciativy a počiny. Ale když nezískají podporu a jsou uhašeny, vznikají nám velmi značné náklady a ztráty.

Takové jevy jsou důsledkem zapomínání na leninské přístupy k výběru, vzdělávání a umisťování kádrů. I když se názor člena strany neshoduje s „vedoucím“ – není to důvod k „organizačním závěrům“. Důležité je umět jednat nikoli metodou „odříznutí“, ale metodou přesvědčování. Jinak je podkopána samotná podstata **stranické demokracie**.

V poslední době bylo mnoho nových, energických soudruhů povýšeno na odpovědné pozice ve výborech KSRF po celé zemi. Tato generace vůdců opakovaně prokázala svou zralost a oddanost naší věci. Zároveň kvůli nedostatku potřebných zkušeností nejsou vždy ochotni zabředávat do složitostí kancelářské práce. Často nepřikládají patřičný význam provádění dokumentace a dodržování finanční kázně. V kontextu zpřísnění legislativy však může dobrovolná či nedobrovolná nedbalost vést k extrémně nepříjemným důsledkům. Všichni bychom si měli **pamatovat na zásadní rozdíl mezi byrokracií a zodpovědným přístupem k řízení činnosti**.

Zvyšování disciplíny, uvědomění si rozsahu své odpovědnosti za posílení strany a růst jejich řad jsou nezbytnými součástmi úspěchu. „**Správná organizace kontroly plnění,**“ – zdůraznil **I. V. Stalin** na XVII. sjezdu VKS (b), – **má rozhodující význam v boji proti byrokracii a úředničtině. Dobře organizovaná kontrola výkonu je reflektorem, který pomáhá kdykoli osvětlit stav aparátu a vyvést byrokraty a úředníky na světlo boží.**

Život je uspořádán tak, že nebezpečné bakterie a mikroby se mohou objevit v jakémkoli velkém organismu. Kruh profesionálních pracovníků, který vytváříme, musí jednat kreativně a iniciativně. Vše možně se vyhýbat byrokracii

a úřednictví. Takové jevy musíme umět vymýtit. Vynikající vůdce Portugalské komunistické strany Álvaro Cunhal si kladl za cíl směřovat své soudruhy proti pokusům stranických pracovníků „**ztožňovat činnost ve straně s prací pro šéfa**“. O takových spolupracovnících napsal, že „**sedí u psacího stolu ne jako u kormidla, ale jako za byrokratickým pulpitem**“.

KSRF nemá právo se s uspokojením dívat na bezideovost, kariérismus a nečinnost. Každý takový fakt musí vyvolat tvrdý odpor. Je nutné řešit ty, kteří se ke straně chovají jako k spotřebnímu zboží. Mít na paměti, aby se komunisté chránili před vzájemným podezříváním, kritikou a pokusy utopit se v samolibosti. **Stranu, která se stará jen sama o sebe, dělníci nepotřebují. A po takové cestě my si nikdy nedovolíme sklouznout!**

Nové složení ÚV má před sebou mnoho práce. Jedním z pokynů sjezdu by mělo být **výrazné diverzifikování a oživení naší práce.** Je důležité sebevědomě rozšiřovat okruh příznivců. Musíme odvážněji přitahovat talentované přátele a podobně smýšlející lidi ke společným aktivitám. Stejně důležité je chránit vůdce lidového protestu a všemožně pomáhat těm, kteří se dostanou do válce soudních represí, administrativního tlaku a policejní zvržle. **Společně budujeme KSRF jako masovou organizaci. A na to by nikdo ve straně neměl zapomínat!**

* * *

Drazí soudruzí!

Spolupracovníci a přátelé!

Není náhoda, že politická zpráva ústředního výboru obsahuje tezi o **intelektuálním vedení strany. To je právě ten požadavek, který v ruské společnosti skutečně dozrál.** Země potřebuje efektivní program rozvoje a průlomu do budoucnosti. Nepotřebuje program čekání a přešlapování na místě. Není to program stagnace a iluzí. Nezachrání ji hra s čísly – ať už je to „Program 2020“ nebo „Program 2030“. **Země potřebuje jako vzduch Program vítězství.**

Zvládnout krizi, dostat Rusko do předpřírodního a ekonomického rozvoje – **znamená najít spásný vítězný klíč.** Bezmocnost receptů, kterými se vládnoucí kruhy snaží udělat z návodu akce, je příliš zřejmá. **Pro naši zemi je stále důležitější překonat rutinu nekončících schůzí a sterilitu bělogvardějských názorů vládních zástupců.** Proto je poptávka společnosti po intelektuálním vedení politických sil tak vysoká.

Na tento nejdůležitější požadavek nikdy neodpoví strana úředníků. Jsou zvyklí jednat podle principu „co račte“. S takovou zátěží se daleko nedostaneme. Tento požadavek společnosti nikdy neodpoví ti, kdo se snaží „oženit“ socialismus s kapitalismem. To je naprosto beznadějně, přičemž natolik, že sociální demokracie Západu se zákonitě zvrhla v primitivního sluhu globalistů.

Za těchto podmínek je poptávka po straně připravené k rozhodným krokům a intelektuálnímu vedení stále naléhavější. To intenzivně vycítili ti, kteří tak horečně začali z bývalého vůdce LDPR formovat proroka a předvídatel. Všechno to však dopadne banálně

a špatně. S neméně velkým úspěchem lze z hlučného chrastítka vymodelovat božskou modlu.

My, komunisté, naše Lidová fronta levicově vlasteneckých sil, musíme reagovat na potřebu lidu po intelektuální síle schopné vyvést Rusko ze slepé uličky a posunout ho vpřed. Je to velká čest a zvláštní závazek pro nás všechny. Musíme tomuto poslání dostát. Každý den musíme svými činy potvrzovat své právo být avantgardou lidového boje.

Pokud naše strana tento problém nevyřeší, budeme se za něj zodpovídat ruským pracujícím, všem jeho národům.

Budeme zodpovědní historii velkého hnutí, v jehož řadách spolu s námi nadále pochodují **Karl Marx a Rosa Luxemburová, Vladimir Lenin a Josef Stalin, Georgi Dimitrov a Ernst Thälmann, Mao Ce-tung a Ho Či Min, Fidel Castro a Salvador Allende, Ernesto Che Guevara a Luis Corvalán, Erich Honecker a Hugo Chávez.**

Ano, soudruzí, neseme tuto odpovědnost před tisíci brilantních myslí, velkých asketů a statečných hrdinů. Každý delegát našeho sjezdu, každý komunista musí být schopen pochopit a cítit plnost této odpovědnosti. Musíme jí být prodchnuti, abychom ji mohli předat všem našim soudruhům, po-

dobně smýšlejícím lidem, stoupencům KSRF.

V boji za zájmy dělnické třídy a všech dělníků nás velký Lenin učil budovat stranu avantgardního typu. Pokrokový charakter strany znamená připravenost k nezištné práci a intelektuálnímu vedení.

Hluboké pochopení společenských procesů je vždy to nejtěžší. A nyní je to obzvláště důležité a aktuální.

V první řadě to byla právě schopnost takové práce, která vynesla do popředí **K. Marxe a B. Engelse, V. I. Lenina a I. V. Stalina, G. V. Plechanova a Antónia Gramscioho.** Schopnost myslet z nich udělala osobnosti historického rozsahu.

To platí i pro vynikající osobnosti ruských dějin, ať už je to **M. V. Lomonosov nebo A. N. Radiščev, A. S. Puškin nebo N. G. Černyševskij, D. I. Mendělejev nebo L. N. Tolstoj, M. Gorkij nebo M. A. Šolochov.**

Avantgardní strana je strana, která přináší lidem pravdu. Je povolána k tomu, aby na ty nejobtížnější otázky odpovídala čestně a přesvědčivě, aniž by se oddávala iluzím a samolibosti. Schopnost to udělat je dána přesností posouzení sociálních problémů. Pro ta-

kovou práci bude muset nové složení ústředního výboru mobilizovat celý náš vědecký, tvůrčí a organizační potenciál.

Avantgardní strana je strana schopná být kolektivním tvůrcem. Kolektivní mysl naší organizace musí neúnavně pracovat. Tvůrčí potenciál strany je právě to, co nám umožňuje držet krok s událostmi, obsadit a udržet si pozici vůdce a avantgardní síly pracujících.

To vše je základem nejučinnější propagandy a agitace, efektivní práce mezi masami, úspěšného plnění programových úkolů.

Máme vše, co potřebujeme k boji a vítězství. Máme silný, časem prověřený teoretický základ – marxismus-leninismus. Existují brilantní úspěchy Velké sovětské éry. Existují mezinárodní úspěchy, které prokázaly sílu socialistických myšlenek. Existují moderní zkušenosti naší strany, která vstřebala nejlepší světové úspěchy a nabídla lidu Program vítězství!

Máme všechny důvody s jistotou prohlásit:

Vpřed k vítězství socialismu!

Můžeme směle a sebejistě říci:

**Naše věc je spravedlivá!
Vítězství bude naše!**